

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/15 • 20 Nisan 2007 • 50 YKr

**Dalaşan düzen güçlerine
karşı emeğin ve
devrimin safında!..**

**İşçi sınıfının devrimci
bayrağı altında
1 Mayıs'ta
alanlara!**

*Egemenlerin "Çankaya tepesi"
etrafındaki çatışmaları şiddetleniyor...*

**İşçi sınıfı ve emekçilerin safı
sermaye düzeninin tam
karşısındır!**

*Taksim kararlılığı düzen sözcülerini korkutuyor,
korktukça saldırganlaşıyorlar...*

**Korkularını gerçeğe çevirmek
için
alanlara!**

Adı üstünde "Türk" Ceza Kanunu...
Bu coğrafyada yaşlı genç demeden

**Kürt öldürmek
suç değil!**

**NATO: Bir saldırı, savaş ve
iç savaş örgütü / 2**

H. Fırat

Devrim ve parti davasına adanmış bir yürek...

**Hatice Yürekli yoldaş
ölümsüzdür!**

İÇİNDEKİLER

İşçi sınıfı ve emekçilerin safi sermaye düzeninin tam karşısıdır!.....	3
ABD'nin yeni Özal olma yolunda ilerleyen Erdoğan karşısında, ipleri Pentagon'un elinde bulunan ordu çaresiz!.....	4
14 Nisan'da Ankara kırmızı-beyazdı...	
1 Mayıs'ta Taksim kızıl olacak!	5
Taksim'de 1 Mayıs'a ortak çağrı.....	6
Taksim kararlılığı düzen sözcülerini korkutuyor, korktukça saldırganlaşıyorlar... ..	7
İstanbul'da 1 Mayıs çalışmaları.....	8
İzmir'de 1 Mayıs çalışmalarından... ..	9
1 Mayıs çalışmalarına polis terörü	10
Bu coğrafyada yaşlı-genç demeden Kürt öldürmek suç değil!.....	11
Tahkim edilen 12 Eylül hukukuyla ordu fiilen de yönetimde!	12
Ulusal egemenliğin 87 yılda katettiği mesafe emperyalizmin kucağına daha muhkim yerleşmektir... ..	13
Sınıf ve emekçi hareketinden.....	14
Yapı-Yol Sen'den iş yavaşlatma....	15
Neofaşist çete ile bölgedeki işbirlikçileri seferber durumda... Ortadoğu'yu Balkanlaştırma planı!.. (Orta sayfa) .	16-17
Devrim ve parti davasına adanmış bir yürek...	
Hatice Yürekli yoldaş ölümsüzdür!.....	18
Özgür bir gelecek için	
1 Mayıs'ta alanlara!.....	19
“GATS ve AB Uyum Sürecinde Meslekler Nereye?” Sempozyumu başarıyla gerçekleştirildi!	20-21
Gençlik hareketinden... ..	22
1 Mayıs'ta Taksim'e giderken:	
İki miting, bir yorum/Yüksel Akkaya ...	23
DİSK/Dev Sağlık-İş Sendikası Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu ile 1 Mayıs üzerine konuştuk.....	24
Hasan Gülüm'le 1 Mayıs üzerine konuştuk.....	25
Lübnan'da iç savaş kışkırtıcıları	26
Dünyadan	27
Prof. Jose Maria Sison ile konuştuk....	28
Saldırganlığın “dayanılmaz” sınırsızlığı!	
M. Can Yüce	29
6. Bir-Kar Gençlik Kampı başarıyla gerçekleşti... ..	30
Mücadele Postası.....	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/15 ● 20 Nisan 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

1 Mayıs yaklaşırken sınıf savaşları da kızışıyor. Fakat bu yıl düzen, hem iç ve hem de işçi sınıfına karşı olmak üzere ‘dış’ mücadeleyle başetmek zorunda. Onu sıkıştıran ve öfkesini dizginlerinden boşaltan da bu sıkışıklık oldu.

Bir yandan cumhurbaşkanlığı kavgası, diğer yandan ve bununla da bağlantılı biçimde yaklaşan genel seçimler üzerine çekişme, düzen güç ve kurumlarının, işçi sınıfının mücadelesi karşısındaki birlik ve bütünlük görüntüsünü bozmakta, elini zayıflatmaktadır.

Bununla birlikte, düzenin sınıf mücadelesi için özel olarak eğitilmiş ve ayrılmış güçleri de var ve düzen içi çatışmanın boyutları nereye ulaşırsa ulaşsın, bu güçler her an göreve hazır bekliyor. Yaklaşan 1 Mayıs ve İstanbul'da 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama ısrar ve inisiyatifi üzerinden yaklaşıldığında, İstanbul Emniyeti ve Valiliği'nin, bu konuda kilit rol üstlendiği açıktır. Vali'nin açıklamaları da bu özel rolü ortaya sermektedir.

Emniyet'in, 1 Mayıs faaliyetlerini terörle engelleme girişimlerini, Vali'nin Taksim mitingine yönelik terör tehditleriyle caydırma girişimleri takip etti. İstanbul'un bu ‘özel’ valisi Muammer Güler, tehditlerini, yılların teranesi haline getirdikleri ‘Taksim gösterilere kapalıdır’ tekerlendirmesine dayandırmaya çalışıyor. Fakat Taksim'in sadece işçi sınıfına ve emekçiyere kapatıldığı, her türlü gerici-faşist gösteri, yılbaşı eğlencesi vb. içinse hep kullanıldığı biliniyor. İşçi sınıfına ve emekçilere yasaklanma gerekçesinin arkasındaki ‘77 1 Mayıs'ı ise, 30 yılın ardından, hala sermayenin kontra düzeninin kanlı katliam suçuyla orta

yerde duruyor.

Kendi suçlarının cezasını işçi sınıfına kesiyorlar. 30 yıl yeterli gelmiyor, müebbetle çevirmek için ellerinden geleni yapıyor, yeni provokasyonlar, yeni katliamlarla tehdit ediyorlar sınıfı.

‘77’nin hesabını soramaması, düzenin katliam suçunun ceremesinin 30 yıl boyunca çekmeye devam etmesi, sınıf mücadelesi için bir zayıflık olarak görülebilir. Ancak bu zayıflamanın arkasındaki 12 Eylül darbesi ve sonrasında kurulan rejim hesaba katıldığında bu zayıflık anlaşılacaktır.

Anlamak, ortadan kaldırmak için gerekiyor.

Önemli olan kaç yıl boyunca hesap sorulmadığı değil, o hesabın nasıl sorulabileceğinin kavranmasıdır. İki sınıf arasındaki hesap defterlerini hep açık tutmak, sınıfa yönelik kontrgerilla

operasyonlarını unutmamak/unutturmamak, sınıf kininin bilenmesi, bilincinin gelişmesi açısından önemli tutumların başında geliyor. Taksim yasağının delinmesi de, bu çerçevede özel bir önem arz ediyor.

Düzen cephesinin İstanbul Valisi'nin ağzından savurduğu tehditler, Taksim'e çıkma kararının pekişmesi, ‘77’nin hesabını sorma isteğinin artması ve birlik ve dayanışma fikrinin güçlenmesine yaramalıdır. Bundan böyle yararlanılabilmesi, işçi örgütlerinin, devrimci ve sosyalist yapıların 1 Mayıs hazırlıklarına, bu hazırlık kapsamındaki faaliyetlerine bağlıdır.

1 Mayıs'a yönelik faaliyetlerimiz, hemen her boyutuyla gazete sayfalarımızda başlangıçtan beri yer alıyor. *Kızıl Bayrak*'ta yeterince yer verilemeyen yerel yayınların, bu çalışmada önemli bir mevzi tuttuklarını, bu yayınların kullanımıyla ilgili haberler de gösteriyor.

1 Mayıs'a doğru yaşanan her gelişme, sınıfı ‘birlik ve dayanışma’ içinde mücadeleyi yükseltme ihtiyacını daha açık biçimde ortaya koyuyor.

Parti değerlendirmeleri-1

Parti değerlendirmeleri-2

Çıktı!...
Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Egemenlerin “Çankaya tepesi” etrafındaki çatışmaları şiddetleniyor...

İşçi sınıfı ve emekçilerin safı sermaye düzeninin tam karşısındır!

Artı-değer yağmasından daha büyük pay, siyasal iktidarda belirleyici güç, emperyalizmin iç dayanağı olma noktasında başat rol oynamak isteyen egemen güçler arasındaki çekişme/hesaplaşma, Çankaya tepesini fethetme merhalesi yaklaşınca daha da keskinleşmiş durumda. Başını AKP hükümetinin çektiği dinci-gericilik cephesi bir yanda, Genelkurmay ile güdümündeki bir takım güçlerden oluşan militarist/şovenist gericilik cephesi diğer yanda. Birinciler “demokrasi”yi, ikinciler “cumhuriyet”i koruyup kollamakla mükellef olduklarını öne sürüyorlar.

“Çankaya fatihi” olmaya hazırlanan şahsiyetlerin açıklanmasına az bir süre kala harekete geçen şovenist-gericiler önce Genelkurmay Başkanı’nın düzenlediği basın toplantısı, hemen ardından Cumhurbaşkanı’nın Harp Akademileri’nde yaptığı konuşma ile saldırıya geçti. “Darbeci general” diye anılan biri tarafından yönetilen Atatürkçü Düşünce Derneği (ADD) öncülüğünde organize edilen 14 Nisan mitingiyle gövde gösterisi yapan şovenist cenah, “kılıç kuşandığı”nı ilan etti.

Ankara’da gerçekleştirilen ve söylendiğine göre 300 bin kişinin katıldığı mitingden yansıyanlar, eğitilmiş orta sınıfın azımsanmayacak bir kesiminin şoven milliyetçi histerinin etkisi altında olduğunu, yanısıra şeriat paranoyası ile de sersemletildiğini gösterdi. Bu kitle içinde kendini “solcu” sayan kesimler de var. Nitekim eyleme katılan kitlenin belli bir kısmının “Tam bağımsız Türkiye”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi” gibi sloganlar atması da böyle bir kesimin varlığına işaret ediyor.

Orduyu “laikliğin bekçisi” sayan, NATO’nun ikinci büyük ordusundan ABD karşıtlığı bekleyen bu “solcu”ların durduğu yer, kendi niyetleri böyle olmasa bile sonuçta faşizmin yedek güçlerinin toplanma alanıdır. Bu kişi ya da kurumlar, 12 Eylül faşist cuntası döneminde bir yandan ilerici-devrimci toplumsal muhalefeti ezerken, öte yandan her tarafa imam hatip lisesi açan, Alevi köylerine bile camiler inşa ettiren, orta öğrenimde din dersini zorunlu kılan, memurlarına şeriat simsarlarının petro-dolarlarından maaş bağlatan generalleri laikliğin bekçisi sanıyor. Keza bu güçler, Kürt halkının özgürlük özlemlerini boğmak için yıllarca kirli savaş yürüten, Bosna’dan Somali’ye, Afganistan’dan Lübnan’a, emperyalist işgal güçlerinin hemen her cephesine katılarak onlarla suç ortaklığı yapan bu aynı ordudan “Tam bağımsız Türkiye” beklentisi içinde görünüyorlar. “İlerici” diye tanımlayabileceğimiz bazı kesimler de şeriat korkusuyla sersemlediği için, en az şeriatinki kadar koyu bir karanlık vaadeden güçlerin yedek kuvvetleri arasına katılabiliyor.

Eylemin kitleliliğine bakarak, bunu “sivil toplum” örgütlerinin tepkisi şeklinde yansıtan çevreler, ırkçı-şoven histeri yayıcılarını “sivil” kılığa büründürmeye çalışıyorlar. Bu aynı güçler, faşist gürhurların linç girişimlerini de “vatandaş hassasiyeti” diyerek savunmuşlardı. Oysa bu eylemin propagandasını yapan, organize eden, programını hazırlayan “sivil toplum” kuruluşlarının, ya militarist güçlerin uzantısı ya da ordu güdümünde hareket eden yapılar olduğu bir sır değil. Bu oluşumların bir kısmı

Orduyu “laikliğin bekçisi” sayan, NATO’nun ikinci büyük ordusundan ABD karşıtlığı bekleyen bu “solcu”ların durduğu yer, kendi niyetleri böyle olmasa bile sonuçta faşizmin yedek güçlerinin toplanma alanıdır. Bu kişi ya da kurumlar, 12 Eylül faşist cuntası döneminde bir yandan ilerici-devrimci toplumsal muhalefeti ezerken, öte yandan her tarafa imam hatip lisesi açan, Alevi köylerine bile camiler inşa ettiren, orta öğrenimde din dersini zorunlu kılan, memurlarına şeriat simsarlarının petro-dolarlarından maaş bağlatan generalleri laikliğin bekçisi sanıyor. Keza bu güçler, Kürt halkının özgürlük özlemlerini boğmak için yıllarca kirli savaş yürüten, Bosna’dan Somali’ye, Afganistan’dan Lübnan’a, emperyalist işgal güçlerinin hemen her cephesine katılarak onlarla suç ortaklığı yapan bu aynı ordudan “Tam bağımsız Türkiye” beklentisi içinde görünüyorlar.

doğrudan “emekli” generaller tarafından kurulmuş, diğerleri ise ordu ile paralel çalışan ve son yıllarda yönetim kademesini (ADD örneğinde olduğu gibi) generallere açan yapıdadır. Ankara’daki mitingin bu türden 250 “sivil toplum” kuruluşu tarafından desteklendiği iddia ediliyor.

Darbeci generalin basına yansıyan günlüklerinde de, silahlı bürokrasinin “sivil toplum”un gücünü/önemini keşfettiği, özellikle de 2003’ten sonra bu alana özel bir şekilde yöneldiği ifade edilmektedir. Nitekim çeşitli adlar altında kurulan ırkçı-militarist dernek/cephe türü oluşumların tümünün başında “emekli” üst düzey ordu mensuplarının bulunması da, darbeci general günlükleriyle tam bir çakışma içindedir.

Silahlı bürokrasi etrafında öbeklenen “laik cephe”nin atağına, “dinci cephe” yanıt vermekte gecikmedi. Tayyip Erdoğan ile müritlerinin Çankaya tepesine tırmanacak kişiyi belirlemek için kapalı kapılar ardındaki kulisleri devam ederken, dinci gericilik cenahı da “sivil toplum” kuruluşlarıyla boy gösterdi.

İlan panolarını dev boyutlarda “Meclisin Sesi, Milletin Sesidir!” içerikli afişlerle donatan bu güçler de, “Türkiye sivil toplumu” imzasını kullanıyor. Bu cephedeki “sivil toplum” örgütü sayısının da 250 olduğu öne sürülmektedir. Bu arada bu “sivil” görünüme aldanan bazı “solcu”ların da dinci gericilere yaklaştığı izlenilmektedir. Militarist güçlerden rahatsız olan bu kesimler, “denize düşen yılanı sarılır” misali, şoven gericiliğe karşı, dinci gericilikten medet umacak kerteye gerilemiş bulunuyorlar.

Görüldüğü üzere iki taraf da “sivil” görünmeyi pek önemsiyor. Oysa ister üniformalı/emekli” olsun, ister kravatlı/takunyalı olsun taraflar, özü itibarıyla aynı zorba zihniyetin temsilcileridir. Rol farkı ise mevcut durumun getirdiği “kuvvetler ayrılığı”ndan kaynaklanıyor. Türkiyeli işçi ve emekçilere “sivil” görünmek bir yana, polis copu/jandarma dipçiği ile özdeşleşen bu gericici güçlerin “sivil toplum”u öne çıkarmalarının nedeni, “dış dayanakları” olan emperyalist güçlerin söylemiyle ortak bir dil yakalama kaygısından kaynaklanıyor olsa gerek.

Gericici güçler arasındaki çatışma, büyük ihtimalle her iki tarafın da üstündeki güçlerin, örneğin TÜSİAD veya SSK’nın arada bulunduğu sınırlar

içinde tutulmaya çalışılacak. Zira rejimin iç bütünlüğü parçalanmış bir görünüm sergilemesi ne TÜSİAD’taki sermaye kodamanlarını, ne de Washington’daki savaş kundakçılarını memnun eder. İki tarafın da bu güçlere itaat eden nitelikte olmaları, böylesi bir müdahalenin ciddi bir dirençle karşılaşma ihtimalini ortadan kaldırıyor.

Egemenler arası iktidar savaşında karşı karşıya gelen güçlerin ortak özelliklerine bakıldığında, ayırım noktalarının tali planda kaldığı rahatlıkla görülebilir. Gerçi iki gericici güç arasında ciddi bir çatışma var. Ancak bu çatışma düzenin niteliğiyle ilgili olmadığı için, aynı sınıf veya sınıfların yelpazesinde yer alan, aynı dünyaya, yani kapitalist/emperyalist dünyaya ait olan güçler arasında cereyan etmektedir.

Düzen sınırları içinde çatışan egemen güçler, işçi sınıfı ve emekçileri yedeklemek için de çaba harcamaktadırlar. Nitekim bazı sendikaların bu gericici kapışmaya taraf olma eğiliminden söz etmek mümkündür. Oysa böylesi bir tutum emekçileri sırtından hançerlemekle eş anlamlıdır.

İşçi sınıfı ve emekçiler, gericici güçler arasında cereyan eden bu çatışmada hiçbir koşulda taraf olmamalıdır. Zira hem “demokrasi”yi savunma iddiasındaki hükümet, hem de “cumhuriyet”i savunma iddiasındaki ordu; İMF-TÜSİAD reçetelerinin uygulanmasını istiyor, eğitim ve sağlık hizmetleri dahil özelleştirmeyi destekliyor, işçi ve emekçilerin zaten kırıntı düzeyinde olan sosyal kazanımlarının gaspedilmesi için çaba harcıyor. Bu güçler, emperyalistlerin komşu halkları katletmesine destek verdikleri gibi, işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenme ve hak arama mücadelesinin de karşısındadırlar. Devlet terörünü azdırarak demokratik hak ve özgürlükleri tırpanlayan, Kürt halkı üzerindeki baskıyı arttıran, ırkçı-inkarcı politikada ısrar eden zihniyet her iki tarafı da temsil etmektedir.

Kısacası iktidar kavgasına tutuşan egemenler, işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına, ilerici devrimci güçlere saldırı sözkonusu olduğu zaman tam bir mutabakat içinde hareket ediyorlar.

1 Mayıs’a hazırlanan işçi sınıfı, emekçiler ve ilerici-devrimci güçler de, aralarında çatışan sermaye odaklarının emekçi düşmanlığını teşhir etmeli, 1 Mayıs alanlarını sermaye düzenini bir bütün olarak hedef alan kavga alanlarına dönüştürme hazırlığı içinde olmalıdır.

ABD’nin yeni Özal olma yolunda ilerleyen Erdoğan karşısında, ipleri Pentagon’un elinde bulunan ordu çaresiz!..

ABD emperyalizmine ve yerli uşaklarına karşı mücadeleyi yükseltelim!

Cumhurbaşkanlığı seçimleri düzen siyasetinin gündeminde başat konumunu koruyor. Bilindiği üzere bu çerçevede yürüyen tartışmaların iki ana odağı bulunuyor. Bunlardan birincisi, kendini devleti koruma ve kollamakla mükellef addeden ordu, diğeri ise AKP’dir. Düzen siyasetindeki diğer oyuncular ise, bu iki ana odaktan birinden yana saf tutmakta, pozisyonlarını da bu iki odağa bağlı olarak belirlemektedir. Yakın zamana kadar mücadelenin ana odakları, bu mücadelelerini doğrudan vermek yerine, siyaset arenasında çevrelerinde kümeleşen unsurlar aracılığıyla yürütmekteydiler. Fakat Cumhurbaşkanlığı seçimlerine yaklaşıldıkça durum değişmektedir. Değişmesi de zorunlu hale gelmektedir. Zira düzen siyasetinde gerilen ortam ve kutuplaşmanın had safhaya çıkması, bu ana aktörleri de sahneye çıkmaya zorlamaktadır. Bundan dolayı bugünlerde gerek ordu ve gerekse de AKP cephesinden birbirini izleyen çıkışlar gelmekte, kartlar çok daha açık oynanmaktadır.

Yaşar Büyükkantı, geçtiğimiz hafta yaptığı açıklamalarla ordunun Cumhurbaşkanlığı konusundaki tutumunu ortaya koydu. Onu, aynı safta duran Cumhurbaşkanı Sezer’in yaptığı konuşma izledi. Diğer yandan Tayyip Erdoğan ve üst düzey AKP’liler anında yanıtlarını verdiler, durumu kendi lehlerine çevirmek için karşı hamleler yaptılar. Ancak haftaya damgasını vuran ve tüm diğerlerini gölgede bırakan hamle, yine ikincil aktörler tarafından gerçekleştirildi. ADD’nin başını çektiğini güçler tarafından tertiplenen miting, Erdoğan’ın adaylığını hedef alan oldukça kitlesel bir gösteri olarak gerçekleşti. Bu mitingin ordu odaklı muhalefetin elini güçlendirmesi karşısında, AKP cephesi de Turgut Özal’ı anma mevlidi adı altında bir gösteri düzenledi.

Bu yazının kaleme alındığı saatlerde yeni hamle ve manevralar birbirini izlemeye devam etmekteydi. Aslında bu noktada artık bu türden olayları kendi başına ele almak ve önemsemek gerekmiyor. Zira özellikle son bir hafta içerisinde ana odakların tutumlarını net bir biçimde ortaya koymalarıyla birlikte, tarafların mücadeledeki pozisyonları, hedefleri, beklentileri, nereye kadar gidebilecekleri de esasen ortaya çıkmış bulunmaktadır. Dolayısıyla bu çerçeveden bakıldığında bugünkü mücadelenin niteliği ve kapsamı anlaşılacağı gibi, bundan sonraki seyrine dair doğru tahminlerde de bulunulabilir. Bunun için, çok sayıda verinin ortaya serilmiş olduğu tabloya bakarak durumu anlaşılır kılmaya çalışalım. Bunu yapmanın en doğru yöntemi ise, bizzat ana odakların tutum ve söylemlerine başvurmak, akabinde ise onların bu tutumlarını daha genel bir tabloda, ama yüzeyde değil, sınıfsal güç ilişkileri alanından hareketle yapmaktır. Öyle ki ancak böyle yapılsa düzen siyasetinin bulanık sularında kaybolma riski ortadan kaldırılabilir.

Bu çerçevede ilk olarak ordu cephesinden Yaşar Büyükkantı’nın sözlerine bakalım. Büyükkantı’nın Cumhurbaşkanlığı seçimleri hakkında söyledikleri içerisinde en dikkat çekici bölümleri şöyle:

“Cumhurbaşkanı aynı zamanda TSK’nın

başkomutanıdır. Bu yönüyle TSK’yı yakından ilgilendirmektedir. Hem Cumhurbaşkanı’mızın hem de başkomutanımızın Silahlı Kuvvetler ve Türk milletinin sahip olduğu cumhuriyetin temel değerlerine, Anayasa’mızda ifadesini bulan laik, demokratik ve sosyal hukuk devleti idealine, devletin üniter yapısına bağlı ama sözde değil özde, bunu davranışlarına yansıtacak şekilde bir Cumhurbaşkanı’nın oraya seçileceğine olan inancımı belirtmek istiyorum. Karar Meclis’in kararıdır. Başka da bir şey söyleme durumunda değilim. Hukuken de hakka sahip değilim.”

Düzen medyası ve siyaseti bu sözler üzerinde yoğun bir tartışma yürüttü. Ordu yandaşları genel olarak bu sözleri ordunun Erdoğan’ın adaylığına karşı sert bir çıkışı olarak değerlendirdiler. Bu genel tavırdan farklı olarak Tuncay Özkan gibi bazıları ise ordunun kendisinden beklenen kararlılığı göstermediği biçiminde değerlendirmelerde bulundular. Hatta adını andığımız bu kişi, halkın gerekli kararlılığı göstermeyen bu ordu yerine ihtiyacı görececek bir ordu kurabileceği biçiminde çıkışlar da yaptı. Diğer yandan AKP cephesi ise genellikle Büyükkantı’nın sözlerinin son derece “demokratik ve hukuka bağlı” bir içeriğe sahip olduğu biçiminde değerlendirerek alkış tuttu. Özellikle Sezer’in Harp Akademileri’nde yaptığı konuşmadan sonra, Büyükkantı’nın tutumuyla Sezer’in tutumu karşı karşıya konularak ilki demokrasiye bağlılık, ikincisi ise anti-demokratiklik örneği sayıldı.

Sezer ilgili konuşmasında, “Cumhurbaşkanı’na ve Anayasa Mahkemesi’ne verilen görev ve yetkiler, siyasal iktidar gücünün, dengelenip frenlenerek ‘çoğunluk diktatörlüğüne’ dönüşmesinin önlenmesi ve Anayasa’da somutlaşan Devlet rejiminin korunması yönünden çok önemlidir” diyerek misyonunu ortaya koymaktaydı. Yanısıra Yaşar Büyükkantı’nın daha önce kullandığı aynı ifadelerle de gerilimi yükselten bir tavır takınmaktaydı: “Türkiye’de siyasal rejim, Cumhuriyet kurulduğundan beri, hiçbir dönemde günümüzde olduğu kadar tehlikeyle karşı karşıya kalmamıştır. Laik Cumhuriyet’in temel değerleri ilk kez açıkça tartışma konusu yapılmaktadır. İç ve dış güçler, bu konuda aynı amaç doğrultusunda çıkar birliği içinde hareket etmektedir.”

Aslında doğru bakıldığında görülecektir ki, gerek Yaşar Büyükkantı’nın gerekse Sezer’in sözlerinin, AKP cephesinden yorumlandığının aksine özünde bir farkı yoktur. Hem ordu ve hem de Sezer, sözbirliği etmişçesine Erdoğan’ın Cumhurbaşkanlığı’na karşı olduklarını açık ifadelerle ortaya koymaktadırlar. Ancak bu noktada dikkat edilmesi gereken AKP’nin bu iki çıkış karşısındaki tutumu değil, bariz biçimde rahatlaması ve artık Erdoğan’ın adaylığının önünde bir engel olmadığına inanmış görünmesidir. Öyle ki, Erdoğan bu konuşmalardan birkaç gün öncesine kadar adaylığı konusunda son derece temkinli ve titrek yanıtlar verirken gelinen noktada artık neredeyse adaylığını ilan etmiş görünmektedir (yine de hala

gelgitler sürmektedir, konu hakkında kesin bir şey söylemek henüz mümkün görünmemektedir).

Bu durumda, ordu yönetiminin açıkça adaylığını onaylamamasına karşın, Erdoğan’ın bu tutumunun nedeni nedir sorusunu sormak gerekmektedir. Bu sorunun yanıtı aslında Yaşar Büyükkantı’nın konuşmasında gizlidir. Büyükkantı’nın konuşmasında sadece Erdoğan’ın adaylığına karşıtlık yoktur, yanısıra bu adaylığı engellemeye bugünkü koşullarda gücünün yetmediğini belirtir ifadeler de bulunmaktadır. Yukarıda aktardığımız konuşmasına bakıldığında bazı vurgular dikkat çekmektedir. “Cumhurbaşkanı TSK’nın başkomutanıdır, bu yönüyle TSK’yı yakından ilgilendirmektedir” diyerek Cumhurbaşkanı seçimine yönelik ilgisinin düzeyini ortaya koyan Büyükkantı, bu sözlerinin arkasında Cumhurbaşkanı tarifini vermekte, “sözde değil özde cumhurbaşkanı istemekte”, fakat akabinde boynunu bükmekte ve sadece bunları söyleyebileceğini, karar vermeye yetkili olmadığını, kararı meclisin vereceğini (“Karar Meclis’in kararıdır...”) belirtmektedir.

Oysa bu aynı ordunun “devletin temel nitelikleri” konusundaki hassasiyetinin gereklerini yerine getirmek için kanlı darbelerden katliamlara kadar uzanan bir geleneğe imza attığı iyi biliniyor. Dahası bu geleneğin son halkalarından biri olarak bugünkü AKP yönetiminin de içerisinde olduğu hükümete yönelik yapılan 28 Şubat “postmodern darbesi”nin üzerinden de henüz çok bir zaman geçmiş değil. Demek ki, Büyükkantı’nın meclisin iradesinin önünde yapacak bir şeyi olmadığına dair söylediği o pek “demokrat” ifadeler gerçekte bir samimiyetsizlik ve ikiyüzlülük örneğidir. Fakat bu tutum bir samimiyetsizlik ve ikiyüzlülük örneği olmakla birlikte, Erdoğan’ın aday olmayacağı garantisini almamışlarsa eğer, bu durumda bir gerçeğin de itirafı sayılmalıdır. Bu gerçek, devletin asıl omurgasını oluşturan ordunun, Erdoğan’ın cumhurbaşkanlığına kesin olarak karşı olmasına ve bunun kendini bekçisi ve kollayıcı olarak gördüğü rejimi tehlikeye düşüreceğini düşünmesine karşın, bu girişime engel olacak fiili kuvveti sergilemeye muktedir olmadığını anlatmaktadır. Muktedir değildir, çünkü Erdoğan’ın cumhurbaşkanlığı adaylığının gerisinde halen ABD ve AB, onlarla bağlantılı olarak da TÜSİAD bulunmaktadır. Erdoğan’ı adaylıktan alıkoyacak güçler de yine bunlardır. Tercihlerini bu yönde kullanmaları halinde ise bunun nedeni ordunun tepkisinden ziyade, toplumu yönetmede ortaya çıkabilecek kriz dinamikleridir.

Cumhurbaşkanı Sezer’in yukarıda aktardığımız sözleri içerisinde yer alan, “Laik Cumhuriyet’in temel değerleri ilk kez açıkça tartışma konusu yapılmaktadır. İç ve dış güçler, bu konuda aynı amaç doğrultusunda çıkar birliği içinde hareket etmektedir” biçimindeki ifade ise, bu çerçevede bir yakınma olarak görülmelidir. Öyle ki, Sezer aynı konuşmasının başka bir yerinde ise ABD’ye, AB’ye ve NATO’ya bağlılıklarını özlü biçimde ortaya koymaktadır. ABD-Türkiye, özelde ise ABD-Ordu-

Sezer ilişkilerine ışık tutan bu sözleri konuyu boğma ihtimaline karşın burada vermek istiyoruz:

“Dış politikamızın temel bir eksenini de Amerika Birleşik Devletleri’yle ilişkilerimiz oluşturmaktadır. Bu ilişkiler aynı zamanda Avrupa Birliği’ne üyelik sürecimizi tamamlayan önemli bir öge niteliği taşımaktadır.

“Amerika Birleşik Devletleri’yle köklü bağlarımız çok geniş bir alanı kapsamakta, aramızdaki derin dostluk ve işbirliği, birçok konuda ortak anlayışı da beraberinde getirmektedir. Geçtiğimiz yıl iki ülke arasında kabul edilen “Ortak Stratejik Vizyon Belgesi”, bu anlayış birliğini bir kez daha vurgulamış, daha özgün bir işbirliğinin önünü açmıştır.

“Önümüzdeki dönem, Türkiye ile Amerika Birleşik Devletleri’nin pek çok bölgesel ve küresel konuda daha yakın bir işbirliği içinde olmasını gerektirecektir. İlişkilerimizin dayandığı geniş payda üzerinde birbirimize sağlayacağımız katkılar, ortak hedeflerimize ulaşmamızı kolaylaştıracak, aramızda varolan diyalog ve eşgüdüm pekiştirilecektir. Bu bağlamda, kimi çevrelerin etkisi altında, onarımı olanaklı bulunmayan adımlardan kaçınılmasının önemini bir kez daha vurgulamakta yarar görüyorum.

“NATO, Türkiye ile Amerika Birleşik Devletleri arasındaki bağlaşıklığın yapı taşlarından biridir. Değişen dünya koşullarına başarıyla uyum sağlayan Kuzey Atlantik Antlaşması, ülkemizin dış ve güvenlik politikasındaki kilit konumunu korumaktadır. Türkiye, Avrupa’nın güvenlik alanında attığı adımları da tutarlı ve bütüncül bir yaklaşımla desteklemekte, ancak bu alandaki gelişmelerin NATO’nun sağlaya geldiği kazanımları aşındırmadan ilerletilmesine önem vermektedir.”

(Vurgular bize ait)

Demek ki, ordu merkezli devlet ve Cumhurbaşkanı, Erdoğan’ın yeni Cumhurbaşkanı olarak seçilmesine karşı olmakla birlikte, bugün için belirgin bir açık tutumla aynı Erdoğan’ı destekleyen ABD’ye kölece bir bağlılıkla hareket etmeye devam etmektedir. Buna karşı ABD nezdinde yaptıkları ise alabildiğine dolaylı sitemkâr uyarılardan öteye geçememektedir. Sezer’in, *“Kimi çevrelerin etkisi altında, onarımı olanaklı olmayan adımlardan kaçınılması”* sözleri bunun bir yansımasıdır.

Sezer’in konuşmasında, ayrıca önümüzdeki dönemde ABD’nin güdümünde yeni maceralara girileceği de ilan edilmektedir. Nitekim ABD’nin Erdoğan’a desteğinin nedeni de esasta buradan kaynaklanmaktadır. AKP’nin bugünlerde yürüttüğü kampanyada özel bir vurguya dönüştürdüğü Erdoğan-Özal benzerliği bu çerçevede boşuna değildir. ABD maşalığında son derece heyecanlı ve girişken olan Özal, hala da ABD’nin uşakları için biçtiği bir model durumundadır. ‘91’deki Körfez Savaşı süresince gösterdiği girişkenliği, titrek davranan dönemin Genelkurmay Başkanı’nın dahi istifa etmesine neden olan Özal örneği, cumhurbaşkanlığına hazırlanan Erdoğan’ın orduya rağmen Çankaya yolunu tutmasının sırrını da, önümüzdeki dönem üstleneceği rolü de ortaya koymaktadır.

ABD, Erdoğan şahsında yeni bir Özal görüyor ve İran’a yönelik saldırı planlarının yapıldığı bugünlerde Erdoğan’a Özal’ın koltuğunu veriyor. Ve Erdoğan’ın ve temsil ettiği siyasal geleneğin koruyucusu, kurucusu ve kollayıcısı olduğuna inandığı devlete rengini verecek olması karşısında büyük bir öfke duymasına karşın ordu, efendisini karşısına alamadığından öfkesini bastırıyor, en fazlasından yakınmakla ya da sivil uzantılarının hareketinin yaratacağı basınçla yetinmek zorunda kalıyor.

İşte düzen siyasetindeki puslu havanın gerisinde bu türden bir tablo durmaktadır.

İşçi ve emekçiler, mevcut tabloya bu gözle bakarak kendilerine kurulan tuzaklardan kurtulabilirler. Belli ki, ülke yönetenleri aralarındaki kavga ne olursa olsun ABD’ye uşaklıkta ve halklara düşmanlıkta ortaktırlar. Bunun için düzen siyasetinin puslu havasına düşmeden, sermaye iktidarı ve efendilerini birlikte hedef alan ve hesaplarını bozan bir mücadele hattında yürünmelidir.

14 Nisan’da Ankara kırmızı-beyazdı...

1 Mayıs’ta Taksim kızıl olacak!

14 Nisan’da Ankara’da yapılan Cumhuriyet Mitingi, düzenleyicilerin ve arkasında duran güçlerin yüzünü güldürdü. Muhtemelen kendileri de katılımın bu kadarını beklemiyordu. Örneğin, bu kitle tek başına CHP’nin çağrısıyla toplanamazdı. Hakeza, mitingi Genelkurmay açıktan organize etse yine bu katılım sağlanamazdı. Fakat elbirliğiyle ve AKP hükümetinin de ‘desteği’ sayesinde, çok farklı renklerdeki ‘laik’ kesim, böylesine kitlesel biçimde ve bir kez daha bir araya getirilebildi.

14 Nisan’da Ankara’nın rengi kırmızı-beyaza kesti dediler. Doğru fakat eksik bir tanımlama. Bu renk sadeliği sadece dış görünüşü açıklıyor. Oysa o gün Tandoğan Meydanı’na, siyaseten, kızıl hariç her renk ve tonun mevcudiyetinde bir renk cümbüşü hakimdi. Özellikle de geleneksel ve ‘ulusal’ faşizmin karası baskın çıkıyordu.

Bu da, maalesef ve halen, sadece gerçek devrimcilerin oynanan oyunların farkında olduğunu, azımsanmayacak kalabalıklar halinde orta ve alt tabakaların, düzenin dümen suyuna çekilebildiğini gösteriyor. Kimi medya mensubunun, ‘77 1 Mayıs’ını, 15-16 Haziran’ı, Büyük Zonguldak yürüyüşünü, vs., vs... bir çırpıda tarihten silip, ‘Cumhuriyet tarihinin en kitlesel’ mitingi ilan ettiği bu toplasma, anılan ve anılmayan örnekleriyle sınıf hareketi dışta tutulduğunda, orta-alt tabakaların düzen tarafından yönlendirilebildiği birkaç kitlesel eylemden sonuncusu oldu. Daha önce, fakat yarım-yamalak olarak, Uğur Mumcu cenazesinde denemişlerdi. Yarım-yamalak, çünkü kontrgerilla operasyonu olduğu apaçık olan bir suikasti protesto için, o gün, yürüyüşte kızıl bayraklar da yer aldı. Düzenin yönlendirme çabaları bir oranda boşa çıkarıldı. Eyleme katılan kitleler, kontrgerilla ve kanlı operasyonları konusunda uyarıldı, eğitildi.

Bugünkü mitingse, bırakın ordunun gizli-kirli örgütlenme ve faaliyetlerini hedef almak, baştan sona kontracı ordunun denetim ve yönlendirmesinde gerçekleşmiş bulunuyor. Tabii, O’nun tek özelliği kontracılık değildir. Ama onunla bağlantılı biçimde darbecidir, faşisttir, Amerikancıdır.

Mitingin ilginçliği de tam burada başlıyor. Darbeci, Amerikancı, faşist ordunun yönlendirdiği bir mitingten, devrimcilik, demokratlık, Amerika ve emperyalizm karşıtlığı dillendirilebiliyor. Bunları dillendirmeden bu kitlenin bu meydanda toplanamayacağı, toplansa da tutulamayacağı hesaplanıyor.

Miting düzenleyicilerinin orduya hayranlık ve bağlılık, ardında duran kimilerinin daha ileriden yalakalık hali biliniyor. Bilinen bir başka gerçekse, bu halin bu kesimlere siyasi bir prim kazandırmadığıdır. Tam da bu halleri yüzünden düzenin politik arenasında iyice marjinalleşmişlerdir. Bu düzen içi durumları

çok fazla ciddiye almak da gerekmiyor.

Ancak, mitingin ortaya koyduğu ve kesinlikle çok ciddiye alınması gereken başka bir gerçek var ki, orduya bağlılık ve hayranlık, düzen içi politikanın dar mecrasından çıkmış, orta ve biraz altındaki sınıf kesimlerini etkiler, daha ötesinde, işçi ve emekçi hareketinin sınırlarını zorlar duruma gelmiştir. Yüzbinlerce insanın, salt aldatılmak suretiyle Türkiye’nin dört bir yanından Ankara’ya toplandığını iddia etmek, mantıksızlığın ötesinde gülünç olurdu. Yıllar süren bir şoven kampanya, düzen içi çatışmada depreştirilen şeriat paranoyası ve daha binbir tuzak devreye sokulmakla birlikte, Tandoğan’da toplanan yüzbinlerin, düzenin en karanlık güçleri tarafından yönlendirilebildiği/yönlendirilebileceği görülmüştür bu mitingle.

Topladıkları kitle karşısında ağızları kulaklarını yırtan organizatörlerin tek rahatsızlığı ise, ihlal için yırtındıkları sınıfın sınırlarını delememeleridir. Miting sonrasındaki yorumlarda tek şikayet konusu, ‘işçi-emekçi örgütleri’nin katılmama kararı açıklamasıdır. Hiç olmazsa üyelerini serbest bırakmalı, ya da en azından tarafsız davranmalıydılar, yakınması, bu kontra operasyonun tek falsosunu açığa vuruyordu.

Başta Türk-İş’in açıktan katılım çağrısı yapmaması/yapamamasının gerisinde, şüphesiz, kendi kitlesinin tepkisinden duyduğu korku yatıyor. El altından desteklemeye kalktığı ise kuşku götürmez. Fakat bu konfederasyon yönetiminin düzenle ilişkisi gözönüne alındığında, bu katılım, sınıfın sınırlarını ihlal kapsamında değerlendirilemez, ki zaten değerlendirilmiyor.

Mitingle ilk elden hedeflenen, Çankaya savaşında mevzi kazanmaktır. Ki, işin bu yanıyla, ‘ulusalcı-laik-darbeci-faşist’ cenahın seferber edebildiği kitleyi azımsamak mümkün değildir. Ancak işçi sınıfı ve emekçi kitleleri daha doğrudan ilgilendiren, mitingin bu amacı değildir. Savaşı hangi cenah kazanırsa kazansın, sonuçta kaybedenin kendisi olacağını, artık, sınıf kitleleri daha iyi görmektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler cephesinden önem arzeden, mitingin daha uzun vadeli ve kendilerine yönelik hedefidir ki, bunda şimdilik fazlaca bir mesafe katedemedikleri, işçi ve emekçi kitleleri düzene yedeklemede halen başarısız oldukları açıktır.

Ancak işçi sınıfı düzenin karanlık odaklarının başarısızlığıyla avunamaz. Başardıklarına bakıp ders çıkarmak, yani, düzene yedeklenebilenlerin yönünü kendine çevirmeye çalışmak zorundadır. 1 Mayıs bunun için bulunmaz bir fırsat olacak, mitingle palazlanan şovenizme karşı proleter sosyalizmi kalkanını güçlendirme imkanı verecektir. Tüm devrimci, ilerici, demokrat kesimlerle komünistler, bu bakışla 1 Mayıs gösterilerini örgütlemeyi bugünden güçlendirmelidir.

Taksim’de 1 Mayıs’a ortak çağrı:

“1 Mayıs’ta 1 Mayıs alanındayız!”

1 Mayıs Tertip Komitesi 12 Nisan günü Taksim Gezi Parkı’nda yaptığı ortak açıklama ile 1 Mayıs’ı ortak bir şekilde Taksim’de kutlayacaklarını ilan etti.

DİSK, KESK, Devrimci 1 Mayıs Platformu, reformist sol çevreler, meslek odaları, demokratik kitle örgütleri ve platformlar adına 2007 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanmasına ilişkin yapılan açıklamayı DİSK Genel Sekreteri Musa Çam okudu.

Açıklamada Taksim Meydanı’nın 1 Mayıs alanı olarak işçi ve emekçilere açılmamasının asıl nedeninin demokrasi güçlerinin halkla olan bağıını koparmak olduğu vurgulanarak, bu yıl kutlanacak 1 Mayıs’ta bu oyunların boşa çıkartılacağı ifade edildi.

“İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Yaşasın 1 Mayıs!”, “1 Mayıs’ta 1 Mayıs alanındayız!”, “İnadına Taksim, inadına 1 Mayıs!” sloganlarının atıldığı açıklamaya 100’ü aşkın kişi katıldı.

Eylemde okunan metin:

“Engelleri, yasakları aşarak Taksim Alanı’nda olacağız!”

Değerli Basın Emekçileri, Sevgili Arkadaşlar,
İşçilerin, emekçilerin ve ezilenlerin uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs’ı kutlama ve 1 Mayıs 1977 katliamının 30. yıldönümünde yitirdiklerimizi anma çalışmalarımız devam etmektedir.

Bütün dünyada bayram havasında geçen 1 Mayıs, ne yazık ki ülkemizde uzun yıllardır gerilimler yaratılarak, kutlamalara gölge düşürülerek, çeşitli vesileler öne sürülerek engellenmek istenmektedir. **Biz biliyoruz ki burada asıl hedeflenen şey, demokrasi ve özgürlükler mücadelesinin engellenmesi, birlik ve dayanışmamızın önüne set çekilerek, özgürlük ve demokrasi güçlerinin halkla bağlarının kopararak zayıflatılmak istenmesidir.** Bu oyunları, bu yıl da boşa çıkartarak, 1 Mayıs’ı hakettiği anlam ve önemle kutlamakta kararlıyız.

Değerli Arkadaşlar,
30 yıl önce, 1 Mayıs 1977’de bu meydanda, üzerlerinde oynanan oyundan habersiz, bir hukuk devletinde yaşadıklarına duydukları inanç ve güvenle kaygı duymadan, **bir bayram sevinci yaşarken yaşamlarını yitiren 36 yurttaşımıza, yakınlarına ve işçi sınıfına, demokrasi adına toplum olarak ve vicdanen borçluyuz.**

Bu yıl, bu borcumuzu ödemek, **yarım kalmış bir sevinci tamamlamak**, kaybettiklerimizin yaşıyor olsalardı duyacakları coşkuyu sürdürmek, 1 Mayıs geleneğini yasaklardan arındırmak için emekçilerin önlerine konan engelleri, yasakları aşarak, Taksim Alanı’nda olacağız.

Ancak, bu demokratik istemimizin siyasi iktidar tarafından yeterince anlaşıldığından ve beklentilerimizin karşılanması için gerekli duyarlılığın gösterildiğinden söz edebilmenin koşulları yoktur.

Sayın Basın Mensupları

Gerek dünya kamuoyu karşısında ve gerekse ülkemizde, hükümet çevrelerinden veya üst düzey devlet görevlilerinden kim ağızını açarsa açsın, ülkemizdeki demokratikleşmeden, hak ve özgürlüklerin genişlemesinden vs. dem vuruyor.

Oysa,

1 Mayıs 1977’de Taksim’de 1 Mayıs bayramını kutlayan 500 bin kişiye saldırarak 36 yurttaşımızın

ölümüne neden olan olaylar aydınlatılmadan
Dünyanın pek çok ülkesinde bayram olarak kutlanan 1 Mayıs’ı ülkemizde de bayram ilan etmeden,
1 Mayıs kutlamalarını demokrasi mücadelesinin sesi olan, ülkenin en seçkin sendika ve örgütlerince bugün en anlamlı yerde kutlamamıza olanak tanınmadan “demokratikleşmeden” söz edilemez.

Çünkü 1977 1 Mayısı, aydınlatılmayan tüm siyasi cinayetlerin, Maraş, Çorum, 16 Mart’ta üniversite gençlerinin üzerine bomba atılması gibi katliamların başlangıcıdır. Kim ne derse desin, ister derin devlet, ister kontrgerilla, ister çete... Bütün bunlar aydınlığa çıkarılmadan ülkemizde gerçek bir demokrasiden bahsedilmesinin olanağı yoktur, olamaz!

Bu nedenlerle, toplumsal hassasiyetlerin tepe noktalarda yaşadığı günümüz koşullarında;
- **1 Mayıs’ın İŞÇİ SINIFININ BAYRAMI olarak TBMM’de ilan edilmesi,**
- **1977 suçlarının ortaya çıkarılması ve yargılanması için TBMM Araştırma Komisyonu’nun kurulmasını talep ediyoruz.**

Bu taleplerimizin gerçekleşmesi, toplumumuzun büyük çoğunluğunda olumlu karşılanacak ve bugüne kadar gerginlik ve ‘tabu’ olan bir sorun çözümlenmiş olacaktır.

1 Mayıs, bu görev ve sorumluluk duygusuyla **emek hareketinin uluslararası birlik, dayanışma, mücadele ve direniş günü** olarak en geniş katılımı Taksim’de kutlanacaktır.

2007 1 Mayıs’ı, ülkemizde yaşanan toplumsal sorunlara “dur” demek için, haklarımıza, ekmeğimize ve daha da önemlisi geleceğimize sahip çıkmamız için meydanları dolduracağımız bir gündür.

Yer, Taksim’dir!

Şekli ise, **BİRLİK, MÜCADELE ve DAYANIŞMADIR!**

Biz, aşağıda imzası olan demokrasi güçleri 1 Mayıs’ı birlikte örgütleyecek; hakettiği anlam ve önemle Taksim’de kutlayacağız.

Buradan, başta diğer işçi konfederasyonları ve üyeleri olmak üzere, bütün halkımızı, emek dostlarını, özgür ve demokratik bir ülke özlemi içinde olan herkesi 1 Mayıs’a davet ediyor, 1 Mayıs 2007 günü Taksim’de yapılacak 1 Mayıs kutlamalarında aramızda görmek istiyoruz.

İNSANCA YAŞAM, İNSANCA DÜZEN İÇİN HALKLARIN KARDESLİĞİ ve BİRARADA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YAŞAMAK İÇİN

YOKSULLUK, ADALETSİZLİK VE SÖMÜRÜYE KARŞI

PARASIZ EĞİTİM, PARASIZ SAĞLIK İÇİN
NEOLİBERALİZM ve İRKÇILIĞA KARŞI

İŞSİZLİK, ÖZELLEŞTİRME VE

TAŞERONLAŞTIRMAYA KARŞI

İŞÇİLERİN, EMEKÇİLERİN ve EZİLENLERİN
BİRLİĞİ İÇİN

HER TÜR AYRIMCILIĞA KARŞI EŞİTLİK ve
ÖZGÜRLÜK İÇİN

TECRİTE VE F-TİPİ CEZAEVLERİNE KARŞI
SAVAŞA, İŞGALE ve İŞBİRLİKÇİLİĞE KARŞI

12 EYLÜL DARBECİLERİNİN YARGILANMASI
İÇİN

ÜLKEMİZE SAHİP ÇIKMAK İÇİN

1 MAYIS 1977 KATLİAMI DOSYASININ AÇILMASI
İÇİN

1 MAYIS’IN RESMİ TATİL İLAN EDİLMESİ İÇİN
1 MAYIS’TA TAKSİM’DEYİZ!

1 MAYIS 2007 KATILIMCILARI

DİSK-KESK

PARTİLER

CHP, DSİP, DTP, EMEP, HKP, ÖDP, SDP, SHP,
SOSYALİST DEVRİM PARTİ GİRİŞİMİ, TKP

MESLEK ODALARI

TMMOB, TTB, 78’LİLER TÜRKİYE GİRİŞİMİ,
BİRLİK DAYANIŞMA HAREKETİ, EZİLENLERİN
SOSYALİST PLATFORMU, HALKEVLERİ, İŞSİZLİK
VE PAHALILIKLA SAVAŞ DERNEĞİ, KEMAL
TÜRKLER EĞİTİM VAKFI, MAYISTA YAŞAM
KOOPERATİFİ, PİR SULTAN ABDAL DERNEĞİ,
TMMOB İST İKK, TÜM İGD, Yurtsever Cephe,
PSAKD MARMARA ŞUBELERİ, SODAP, Sosyalist
Emek Hareketi (SEH), SOSYALİST GENÇLİK,
TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK, ÖĞRENCİ
MUHALEFETİ, UMUT KOOPERATİFİ, TOPLUMSAL
ÖZGÜRLÜK PLATFORMU, İLERİCİ GENÇLER
DERNEĞİ, BİRLİK VE DAYANIŞMA, Mücadele
Birliği, DEVRİMCİ 1 MAYIS PLATFORMU (Alınteri,
Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar
Platformu, Devrimci Hareket, Emekçi Hareket Partisi,
Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Halk Kültür
Merkezleri, Kaldıraç, Köz, Partizan, Proleter Devrimci
Duruş, Odak, Yeni Dünya İçin Çağrı), İşçi Mücadelesi,
Ürün Sosyalist Dergisi

Taksim kararlılığı düzen sözcülerini korkutuyor, korktukça saldırganlaşıyorlar...

Korkularını gerçeğe çevirmek için alanlara!

1 Mayıs’a sayılı günler kaldı. 1977 katliamının 30. yıldönümünde 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama eğilimi güç kazanıyor. DİSK ve KESK, devrimci ve ilerici çevreler, pek çok kurum ve dernek bu yıl 1 Mayıs’ta Taksim’e çıkmaya hazırlanıyor. Geçtiğimiz hafta bu konuyla ilgili bir ortak basın açıklaması yapılarak, Taksim’e çıkma konusundaki ortak irade ve kararlılık ilan edildi.

2007 1 Mayıs’ı hem 1977’de Taksim’i kana bulayan kontrgerilla ile hesaplaşmak, hem de bugün gündemde olan saldırı ve savaş politikalarına, gericilik ve şovenizme karşı işçi sınıfının tepkisini ortaya koyabilmek açısından önem taşıyor. Bu önemin farkında olan güçlerin büyük bir bölümünün 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama eğilimi içerisine girmeleri, bu yönde irade ortaya koymaları ve giderek güçlerini birleştirmeye dönük adımlar atmaları, 2007 1 Mayıs’ının önemini artırıyor.

Şu andaki mevcut tablo, 1 Mayıs’ı geçmiş yıllara göre daha ilerden kazanabilmek, birleşik, militan ve devrimci bir 1 Mayıs yaratabilmek için gerekli zemin ve koşulların önceki yıllara göre çok daha elverişli olduğunu gösteriyor. Bu durum sınıf hareketinin mücadeleci güçleri açısından 1 Mayıs’a dönük hazırlık motivasyonunu arttırıyor, beklentileri güçlendiriyor.

Sermaye cephesinde ise tam tersi bir tablo söz konusu. 1997’den itibaren 1 Mayıs’ları denetim ve icazet sınırları altında tutma konusunda ciddi bir problem yaşamayan sermaye iktidarı, son iki yıldan beri bu alanda doğan yeni sorunlarla uğraşmak zorunda kalıyor. 1996’dan sonra 1 Mayıs kutlamalarını Abide-i Hürriyet’e hapsederek nispeten rahatlatan sermaye, 2004’ten bu yana somut bir hal alan Abide-i Hürriyet’ten çıkış ve Taksim’e yönelik eğilimi karşısında giderek saldırganlaşan bir politika izliyor.

Sermaye, Taksim yönelimini 2004’te Saraçhane’den Yenikapı’ya yapılan fili yürüyüşe göz yumarak, 2005’te ise yıllardır yasaklı bulunan Kadıköy’ü yeniden mitinglere açarak savuşturdu. Bu yıl ise Taksim eğiliminin güç ve meşruluk kazanması nedeniyle benzer taktiklerle sonuç almasının oldukça zor olduğunu görüyor. Bu da onu daha da saldırganlaştırıyor. Yüzündeki demokrasi maskesini sıyırp atıyor ve Taksim’e çıkma kararlılığındaki güçleri tehdit etmeye, onlara gözdağı vermeye çabalıyor.

Bu işin sözcülüğünü ise şu sıralar İstanbul Valisi Muammer Güler yürütüyor. Vali, 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanmasıyla ilgili hemen her gelişme vesilesiyle gazetecilerin karşısına geçiyor ve Taksim’in 1 Mayıs kutlamalarına kapalı olduğunu, Taksim çağrısı yapanların yasadışı bir iş yaptığını söylüyor.

Geçtiğimiz günlerde İstanbul Emniyet Müdürlüğü’nde, Vali Güler ile birlikte kolluk güçlerinin yöneticilerinin de katıldığı bir toplantı gerçekleştirildi. Toplantının temel gündem maddesi 1 Mayıs’tı. Vali Güler’in sonrasında yaptığı açıklamalar, sermaye uşaklarının 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama konusunda ortaya konulan kararlılıktan hiç de hoşnut olmadığını, bu kararlılığı kırmak, 1 Mayıs’ı bir kez daha icazet sınırları içerisine hapsetmek için her türlü

baskı ve terör politikasını kullanmaktan kaçınmayacağını ortaya koymaktaydı.

Vali Güler, toplantı ve gösteri yürüyüşlerinin anayasal hak olduğunu söyledikten sonra Taksim’e dair yapılan çağrılara geçti ve niçin Taksim’de kutlama yapılamayacağına dair düzen sözcülerinin her zaman yinededikleri o bildik bahaneleri sıraladı. Taksim’in İstanbul’da toplantı ve gösteri yürüyüşü yapılacak alanlar arasında bulunmadığını, bu konuda belirlenen yerlerin Kadıköy, Çağlayan ve Kazlıçeşme olduğunu belirttikten sonra Taksim’de bir gösteriye izin vermeyeceklerini ifade etti. Güler, saydığı üç alan dışında yapılacak eylemlerin, “kanunsuz” olacağını, “bu kanunsuz toplantının dağıtılacağı”nı söyleyerek 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama konusunda ısrar edenlere saldırmaktan çekinmeyeceklerini açıkça ortaya koydu.

Şu satırlar, Vali Güler’in konuşmasının devamından: *“Yasal toplantılarda, ... güvenlik güçleri ... toplantının huzur ve güvenli bir biçimde geçmesini sağlayacak önlemlerle mükelleftir. Ancak kanunsuz toplantılarda ... önceden tertip planlaması yapılmadığı için güvenlik güçlerince maalesef böyle bir imkan verilememektedir. (...) Açık söylüyorum, kendilerinden rica ediyorum. Devletin burada görevli ve yetkilisi olarak böyle bir eyleme tevessül etmesinler. Ancak kanunsuz toplantı ve gösteri yürüyüşünü yapmak isteyenleri, bunun sonuçlarına katlanacakları ve bundan sorumlu olacakları konusunda uyarıyorum.”*

Vali’nin tehdit ve gözdağı yüklü konuşmasının 1 Mayıs’ta Taksim’e çıkmak isteyenlere iki temel mesajı var. Birincisi; “sakın Taksim’de kutlama yapmaya yeltenmeyin, buna göz yummayız, saldırırız dağıtırız” diyor. İkincisi ise “Taksim’e çıkmaya kalkarsanız devlet olarak bizim, sizin güvenliğinizi sağlama sorumluluğumuz ortadan kalkar, başınıza her türlü bela gelebilir, bunun sorumluluğu da size ait olur, ona göre ayağınızı denk alın” demeye getiriyor.

Bu açıklamayı sermaye iktidarının yerel yöneticilerinden biri olan İstanbul Valisi yapmaktadır. Fakat sözlerinin niteliği de göstermektedir ki, asıl konuşan sermaye sınıfının ta kendisidir. Vali’nin ağzından dile gelenler sermayenin 1 Mayıs’a ilişkin korku ve kaygılarının ifadesidir. Sermayenin sınıf hareketini denetim altında tutmak uğruna katliamlara, provokasyonlara, hap kısıtlı zindanlara, yatacağına

başvurmaktan kaçınmayacağını da en açık şekilde ortaya konulmasıdır. 1977 katliamının 30. yıldönümünde sermaye, en yetkili uşaklarından birinin ağzından konuşmaktadır. Ve bu uşak işçi ve emekçileri 30 yıl sonra yeni katliam ve provokasyonlarla tehdit etmektedir. Kuşkusuz ki Vali Güler’in bu sözleri üstü örtülü biçimde 1977 katliamının sermaye adına üstlenilmesi anlamına gelmektedir.

Belirttiğimiz gibi sermaye uşaklarını bu denli saldırganlaştıran şey, 1 Mayıs’ın özüne ve anlamına uygun biçimde kutlanması, buradan hareketle sınıf hareketinin güç kazanması ihtimalidir. Onun ötesinde Vali Güler’in konuşmasında muhtemel bir saldırı ve provokasyona dayanak yapmaya çalıştığı mazeretlerin en ufak bir geçerliliği bulunmamaktadır.

Taksim’in İstanbul Valiliği’nin toplantı ve gösteri yapılacak alanlar listesinde olmaması tümüyle kendi sorunlarıdır. Hatırlanacağı gibi bundan iki yıl öncesine kadar Kadıköy de bu pek önemli listede bulunmuyordu. Ne zamanki işçi ve emekçiler, devrimciler Taksim’i zorladılar, Saraçhane’den Yenikapı’ya uzanan coşkulu bir eylem gerçekleştirdiler, Kadıköy bu listeye giriverdi. Üstelik Taksim’de hiçbir gösteri, etkinlik yapılmadığı, yapılamayacağı sözleri de koca bir yalandan ibarettir. Yılbaşı kutlamaları, polis haftası etkinlikleri ve burada sayılamayacak pek çok gösteri bugüne kadar Taksim meydanında gerçekleştirilmiş ve bunu yapanlara hiç kimse tek söz söylememiştir. Demek ki Taksim meydanı gösteri ve etkinliklere açıktır. Sadece işçi ve emekçilerin eylemlerine kapalıdır. Bu yasağın da hiçbir hukuksal temeli ve meşruluğu bulunmamaktadır. Diğer yandan ortada Taksim’in 1 Mayıs kutlamalarıyla özdeşleşmiş bir anlamı da vardır. Özellikle de 1977 katliamının 30. yılında bu anlam daha da özel bir boyut kazanmaktadır. Taksim yasağı, sermayenin 1 Mayıs’ı denetim altında tutma politikasının başarısını simgelemektedir.

O nedenledir ki, 2007 1 Mayıs’ında sınıf hareketinin öne çıkan temel taleplerinden biri, Taksim’deki 1 Mayıs yasağının kaldırılmasıdır. Sermayenin bu talebi gönül rızasıyla hayata geçirmesi ise mümkün değildir. Tersine, İstanbul Valisi’nin açıklamasından da anlaşılacağı gibi sermaye, işçi ve emekçileri Taksim’e sokmamak için tüm kozlarını kullanmaya çalışacaktır.

Elbette ki 1 Mayıs’ı kazanmak, kutlamaları Taksim’de yapmaya indirgenemez. Fakat Taksim’i kazanmak ile 1 Mayıs’ı kazanmak bugün önemli ölçüde özdeşleşmiş bulunmaktadır. Sermayeye bu gözdağı ve tehditlerin sökmeyeceğini göstermek ise sınıf hareketinin öncülerine düşmektedir. Şu ana kadar yakalanan birliktelik ve kararlılık umut vericidir. Bu umudun ete kemiğe bürünmesi ise 1 Mayıs gündeminin en yaygın biçimde işçi ve emekçilere taşınmasına, en geniş işçi-emekçi kitlesinin kendi sorun ve talepleri üzerinden 1 Mayıs’a katılımının sağlanmasına bağlıdır. Düzenin zorba sözcülerine en iyi yanıtı kararlı ve coşkulu bir biçimde 1 Mayıs alanlarına akan işçi ve emekçi yığınları verecektir, vermelidir.

İstanbul'da 1 Mayıs çalışmaları...

Küçükçekmece'de yaygın faaliyet

Küçükçekmece'den komünistler olarak 1 Mayıs çalışmalarını hızlandırarak sürdürüyoruz. Üçüncü sayısını çıkardığımız Emekçinin Gündemi yerel gazetemizin bu sayısını 1 Mayıs ağırlıklı olarak çıkardık. Yaklaşık 25 işletmeden yaptığımız röportajlarla işçileri 1 Mayıs'ta iş bırakıp alanlara çıkmaya çağırdık. *Emekçinin Gündemi* işçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Yaklaşık 800 gazeteyi sanayi ve fabrika girişlerinde sesli ajitasyon-propaganda eşliğinde kullandık. 1 Mayıs'ın ücretli izin günü olması talebiyle, emperyalist savaş ve işgale, kölece çalışma koşullarına, faşizme ve şovenizme karşı işçilerin birliği ve halkların kardeşliği için 1 Mayıs'ta alanlara çıkma çağrısı yaptık. 1 Mayıs'a komiteler aracılığıyla hazırlanmak gerektiğini vurguladık.

1 Mayıs afişlerini ve bildirilerini de yaygın olarak kullandık. "Emperyalizme, faşizme ve şovenizme karşı 1 Mayıs'ta alanlara!/BDSP" ve "Taksimi kazanmak, zincirleri kırmaktır! 1 Mayıs'ta alanlara!/BDSP" şiarlı bin afişi E-5 hattı üzerinde, Yanıbosna, Güneşli ve Küçükçekmece sanayi bölgelerinde, Şahintepe ve İnönü Mahallesi gibi emekçi semtlerinde kullandık. Yanı sıra Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun ortak afişlerini de bu bölgelere yaptık. 8 bin bildiriye ise semt ve fabrikalarda işçi ve emekçilere ulaştırdık.

Bölgemizde bulunan çeşitli sektörlerden orta ve küçük ölçekli 10 fabrikaya seslenen bildiriler dağıtacağız. Daha özelden sesleneceğimiz bu fabrikalarda aynı zamanda 1 Mayıs toplantıları yapmaya başladık. Çalışmanın bu ayağının oldukça belirleyici olduğunu düşünüyoruz. Bir tek ilişkimizin dahi olduğu fabrikalarda bu toplantıların koşullarını zorlayacağız. Bu süreçteki asıl kazanımımızın bu olduğunu düşünüyor ve buna uygun adımlar atıyoruz.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu da 1 Mayıs çalışmalarına devam ediyor. Komisyonumuz ikinci değerlendirme toplantısı ile 1 Mayıs çalışmalarına ilişkin bir toplantı yaptı. Öncelikle işçi kadınların yoğunluklu çalıştığı fabrikalar tespit edilerek buralarda kreş çalışmasına ağırlık verilmesi

kararı alındı. Nisan'da düzenlenecek pikniğe etkin katılım, 29 Nisan'da kadın sağlığıyla ilgili bir program hedefi konuldu. Oldukça verimli geçen toplantının ardından daha sonraki sürece ilişkin eğitim çalışmalarının duyurusunu yapan ozalitlerin hazırlanması, özel sayıların 1 Mayıs alanına çağrıyla bütünleştirilmesi kararı alındı.

1 Mayıs öncesi kitle etkinliği olarak planladığımız piknik çalışmamız ise devam ediyor. Mahalle dernekleri ve sendikalara davetiyelerimizi bıraktık. Pikniği işçi dostlarımızla birlikte örgütlemeye çalışıyoruz. Çeperimizdeki her bir ilişkimize çeşitli konularda görevler veriyoruz.

1 Mayıs'a kısa bir süre kaldı. Önümüzdeki süreyi en etkili şekilde değerlendirerek birleşik, devrimci ve kitlesel 1 Mayıs için çalışmalarımıza devam edeceğiz.

Küçükçekmece'den komünistler

Ümraniye: 1 Mayıs hazırlıklarımız yoğunlaştı!

Ezilenlerin ezenlerle hesaplaştığı, geleceğin yaratıcısı işçi sınıfına ait olan 1 Mayıs yaklaştıkça çalışmalarımızı yoğunlaştırdık. 1 Mayıs'ı işçi ve emekçi kitlelere taşımak doğrultusunda faaliyet yürütüyoruz. Ümraniye'den Sultanbeyli'ye kadar ana güzergahlara ve mahallelere 1 Mayıs'a çağrı afişlerimizi yaptık. Afişlerin belli yerlerde hızla sökülmesi, devlet güçlerinin 1 Mayıs'a ne kadar tahammülsüz olduğunu gösterdi. 1 Mayıs'ta Taksim'e çağrı yapmamızın burjuvazinin duyduğu korkuyu daha da büyüttüğünü görüyoruz.

Bir yandan da işçi ve emekçi kitlelere Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun yürüttüğü imza kampanyasıyla gidiyoruz. Birebir toplanılan imzalar dışında, kimi fabrikalarda içeriden imza toplamayı zorluyoruz. Aynı zamanda 15 Nisan günü kitlesel olarak Dudullu pazarında imza topladık. "1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi, Taksim yasağına son verilmesi, '77 katliamcılarının yargılanması" taleplerini ajitasyon konuşmalarıyla beraber haykırdık. Bu esnada emekçilerden onlarca imza topladık.

Bir yandan da yoğun bir şekilde 22 Nisan'da Kartal'da gerçekleştireceğimiz "Birlik ve dayanışma" şölenine hazırlanıyoruz. Çarşamba birliktir dediği

şenlik için işçi ve emekçilere yönelirken, diğer yandan programa yönelik hazırlıklarımız yoğun bir tempoyla devam ediyor.

Ümraniye'den sınıf devrimcileri

Kartal'da 1 Mayıs hazırlıkları

1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde 22 Nisan Pazar günü Kartal'da yapacağımız "Birlik ve Dayanışma Şenliği"ne dönük hazırlıklarımız devam ediyor. Anadolu Yakası'nın dört bir yanında yaptığımız şenliğe çağrılarla işçi ve emekçileri 1 Mayıs şenliğimize davet ediyoruz.

Planlamalarımız dahilinde Anadolu Yakası'nda yaygın olarak şenlik duyurumuzu gerçekleştiriyoruz. Bu hafta içerisinde Kartal-Esentepe, Kartal-Cevizli, Kartal Pendik hattına etkinliğe çağrı afişleri yaptık. Bunun dışında kitle ilişkilerimize etkinlik davetiyelerimizi ulaştırdık ve şenliğe çağırdık. Düzenleyeceğimiz etkinliğin teknik olarak tüm hazırlıkları eksiksiz bir şekilde tamamlanmış bulunuyor. 1 Mayıs alanına katılım çağrısıyla içiçe geçen şenlik çalışmamızın temposu gün geçtikçe artıyor.

Anadolu Yakası BDSP

Tersane işçileri 1 Mayıs'a hazırlanıyor!

İşçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a kısa bir süre kaldı. Tersane İşçileri Birliği olarak 22 Nisan'da BDSP ve Osim-Der'le ortak gerçekleştireceğimiz "Birlik ve Dayanışma Şenliği"nin çalışmalarına devam ediyoruz.

Şenliğe çağrı afişlerini Tersaneler Caddesi, İçmeler İstasyonu, Aydıntepe İstasyonu ve E-5'e yaptık. Etkinlik çalışmaları kapsamında bilet satışlarımız devam ediyor. 15 Nisan'da bir grup tersane işçisi ve ailesiyle piknik gerçekleştirdik.

İmza standıyla 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi, '77 katliamının hesabının sorulması ve Taksim'de 1 Mayıs yasağına son verilmesi talepleriyle başlattığımız çalışmalarımız İçmeler ve Aydıntepe İstasyonu'nda devam ediyor.

Tersane İşçileri Birliği

İzmir'de 1 Mayıs çalışmalarından...

Çiğli İşçi Platformu'nun 1 Mayıs çalışması

Çiğli İşçi Platformu, 1 Mayıs'a hazırlık çerçevesinde 15 Nisan günü bir söyleşi ve sinevizyon gösterimi gerçekleştirdi. Öncesinde etkinliğe çağrı amaçlı ikibin el ilanı Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'ndeki fabrikalara ve sabah servis güzergahlarına dağıtıldı. Çağrı afişleri yaygın bir şekilde kullanıldı.

"İşçiler ve 1 Mayıs" konulu söyleşi 1 Mayıs'ı tarihe kanlarıyla yazdıran 1 Mayıs şehitleri ve işçi sınıfının kurtuluşu için ölümsüzleşen tüm dünya devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Söyleşinin açılış konuşmasında "1 Mayıs kapitalist sömürü düzenine karşı birliğimizi ve gücümüzü ortaya koyacağımız bir mücadele günüdür. Bugünü sömürüye, sosyal ve demokratik hak gasplarına, emperyalist savaşa, ırkçılığa ve faşizme karşı güçlü bir mücadele gününe dönüştürelim. Bunun için sizleri hep birlikte mücadele alanlarına çıkmaya, kavgaya bayraklarını yükseltmeye davet ediyoruz" denildi.

Ardından Tez Koop-İş Sendikası'nın hazırladığı 1 Mayıs ile ilgili sinevizyon gösterildi. Daha sonra 1 Mayıs konulu söyleşiye geçildi. Çiğli Organize'den çeşitli sektörlerden işçiler 1 Mayıs ile ilgili görüşlerini ifade ettiler. Söyleşide genel olarak 1 Mayıs'ta alanlarda olmanın önemine değinildi. Devletin baskı ve terörüne verilecek en iyi yanıtın alanlara çıkarak özgürleşmek olduğu vurgulandı. Söyleşi Çiğli Organize işçilerinin 1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkması, bunun için yoğun bir çalışma yürütülmesi çağrısıyla son buldu.

Çiğli İşçi Platformu

Çam-Der'in 1 Mayıs pikniği

Çamlıkule Kültür Sanat ve Dayanışma Derneği'nin 1 Mayıs öncesi düzenlemiş olduğu piknik 15 Nisan günü gerçekleşti.

Pikniğin ön çalışması mahalledeki emekçi halkla birlikte örgütlendi. Piknik öncesi dernekte gerçekleştirilen ortak sabah kahvaltılarını dışarı taşıyarak ortak davranma ve dayanışmayı güçlendirdik. Emekçilere ev ziyaretleri yapılarak pikniğe davet edildi.

50 emekçinin katıldığı pikniğimiz ortak kahvaltı ile başladı. Öğlen yemeğine kadar çeşitli oyunlar oynandı, bilgi yarışması yapıldı. Türkülerimizi hep birlikte söyleyerek halaya durduk. Öğlen yemeğinin ardından 1 Mayıs'ı ve gündemlerini anlatan sohbet kısmına geçtik.

Düzenlediğimiz pikniğin amacını anlattık. 2007 1 Mayıs'ına neden katılmak gerektiğini ifade ettik. Sınıfa yönelik saldırıları gündemleştirdik. 4857 sayılı İş Yasası'nın işçi ve emekçilerin yaşamlarını köleleştirdiğini vurguladık. Esnek üretim, taşeronlaşma, sendikasız ve sigortasız çalıştırmanın sonuçlarını anlattık. Son dönemlerde SSGSS saldırısı ile sağlık ocaklarının kapatılacağını, aile hekimliği uygulamasına geçileceğini, pilot bölge olarak da İzmir'in seçildiğini söyledik. Tüm bu saldırılara karşı 1 Mayıs'da alanlara çıkma çağrısı yaptık. 1 Mayıs'ın tarihini, anlam ve önemini anlattık. 29 Nisan günü GSS ile ilgili bir etkinlik yapmayı ve emekçileri 1 Mayıs'a çağırmayı planladık.

Çam-Der çalışanları

Ankara'da 1 Mayıs çalışmaları...

BDSP: Faaliyetimiz çeşitli araçlarla sürüyor

Ankara BDSP olarak, işçi ve emekçileri emperyalizme, faşizme ve şovenizme karşı 1 Mayıs alanlarına çağırarak faaliyetimizi yaygın bildiri dağıtımları ile sürdürüyoruz. Bu çerçevede 12 Nisan günü Batıkent Metro istasyonunda sabah dağıtımını gerçekleştirdik. "Sömürüden ve kölelikten kurtulmak için 1 Mayıs'ta alanlara!/BDSP" şiarlı iki bin adet bildiriye Batıkent'te emekçilere ulaştırdık.

13 Nisan günü ise Kızılay'da önlüklerle bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. Yapılan ajitasyon konuşmalarıyla emekçileri sermaye iktidarına karşı bağımsız devrimci sınıf çizgisinde mücadele etmeye ve 1 Mayıs'ta alanlara çağırdık. Bildiri dağıtımını sırasında Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği satışı yaparak emekçilerle çeşitli konularda sohbet ettik.

BDSP/Ankara

Mamak'ta 1 Mayıs çağrısı

Mamak BDSP yaklaşan 1 Mayıs'ın coşkusu ve kararlılığıyla işçi ve emekçileri sermaye iktidarına karşı kavgaya alanlarına çağırmaya devam ediyor.

1 Mayıs gündemi çerçevesinde planladığımız kitle çalışması ve farklı araçlarla güçlendirdiğimiz faaliyetimizi yaygın bir seslenişle sürdürüyoruz. 13 Nisan'da, "Emperyalizme, faşizme ve şovenizme karşı 1 Mayıs'ta alanlara!/BDSP" şiarlı çağrı afişlerini Tuzluca'yı Mahallesinde yaygın bir şekilde kullanmaya başladık. 1 Mayıs'ın çağrısını daha güçlü bir şekilde yaymaya devam edeceğiz.

Mamak/BDSP

MIKE'de 1 Mayıs toplantıları

Mamak İşçi Kültür Evleri olarak 1 Mayıs çalışmamız kesintisiz sürüyor.

İlk olarak 1 Mayıs bildirilerini kapı kapı dolaşarak emekçilere ulaştırdık. İşçi ve emekçileri bildirilerimizle hem 1 Mayıs'ta mücadele alanlarına hem de 1 Mayıs'ı emekçilerle birlikte örgütlemek için yapacağımız toplantıya çağırdık.

15 Nisan'da bu amaçla iki kurumumuzda birer toplantı gerçekleştirdik. 1 Mayıs çalışmalarına katılan güçlerle yapılan her iki toplantı da 1 Mayıs'ı anlatan sinevizyon gösterimi ile başladı. Ardından 1 Mayıs çalışmasını hep birlikte planladık. 1 Mayıs'ın güncel çağrısını anlattığımız ve içeriğini tartıştığımız toplantılar 29 Nisan günü yapacağımız etkinliğin çağrısı ile sona erdi.

Mamak İşçi Kültür Evleri

1 Mayıs çalışmalarına polis terörü

1 Mayıs çalışmasına saldırı!

Anadolu Yakası'nda 1 Mayıs çalışmalarının pratik ayağı olan fabrika dağıtımları sırasında Kartal'da bulunan Danışment isimli fabrikaya 1 Mayıs'a çağrı bildirilerimizi ulaştırdık. Dağıtım sırasında patronun kışkırtması sonucu sözlü ve fiziki saldırıya uğradık.

Patron arabası ile fabrika kapısından çıkarken güvenliği yanına çağırarak, önce güvenlik aracılığıyla çalışmamızı engellemek istedi. Faaliyetimizi sürdüreceğimizi kararlı bir şekilde ifade ettik. Bunun üzerine patron bir işçinin elinden bildiriye alarak yırttı. Bir yoldaşımızın patronun arabasının yanına giderek böyle yapamayacağını söylemesi üzerine patron yanına çağırdığı 3 çanak yalayıcısını üzerimize saldırttı. Bir çalışmamız sözlü ve fiziki saldırıya maruz kaldı. Diğer işçilerin araya girmesiyle saldırganlar uzaklaştırıldı.

Asalak patronların, çanak yalayıcılarının ve onların devletinin hiçbir saldırısı devrimci faaliyetimizi engelleyemeyecek, bize geri adım attıramayacaktır. Anadolu Yakası BDSP çalışanları olarak faaliyetimizi daha da büyüteceğiz. İşçi ve emekçileri emperyalizme, şovenizme ve kapitalist sömürüye karşı 1 Mayıs'ta alanlara çağırmaya devam edeceğiz.

Anadolu Yakası BDSP çalışanları

Devrimci faaliyet engellenemez!

17 Nisan günü 1 Mayıs afişlerimizi Kuruçeşme Doğum Hastanesi önünde yaparken sivil polisler yanımıza gelerek afiş yapmamız durumunda para cezası ve gözaltı işlemi uygulayacaklarını belirttiler. Tehditlere rağmen faaliyetimizi sürdürdük. Yaklaşık 15 dakika sonra Kuruçeşme Trafo önüne 3 sivil polis ekibi gelerek, yaptığımız afişleri sökersek bizi

gözaltına almayacaklarını söylediler. Hiçbir şekilde afişlerimizi sökmeyeceğimizi ve söktürmeyeceğimizi belirttik ve bunun üzerine gözaltına alındık.

Yaklaşık 3 saat gözaltında tutulduk ve para cezası kesilerek serbest bırakıldık. Bırakıldıktan bir süre sonra çalışmamıza kaldığımız yerden devam ettik ve Kuruçeşme trafosu afişlerimizle donattık.

Devletin 1 Mayıs faaliyetimizi engellemek için uyguladığı tüm baskı ve gözaltı terörüne 1 Mayıs çalışmalarımızı daha da güçlendirerek yanıt vereceğiz.

Buca BDSP çalışanları

1 Mayıs çalışmamız engellenmez!

Çiğli BDSP olarak 1 Mayıs çalışmalarımız tüm hızıyla sürüyor. Bölgemizdeki işçi ve emekçilere 1 Mayıs gündemli çeşitli araçlarla sesleniyoruz. “Emperyalizme, şovenizme, faşizme karşı 1 Mayıs'ta alanlara!/BDSP” imzalı afişlerimiz Çiğli'deki emekçi semtlerinde ve Ata Sanayi Sitesi'ne yaygın bir şekilde kullanıldı. Afişlerimizi yaparken iki çalışmamız devlet güçlerinin engellemeleriyle karşılaştı. Çiğli Emniyeti'ne götürülen iki BDSP çalışanı keyfi bir biçimde 1.5 saat tutuldu. Faaliyetimiz hiçbir şekilde engellenemeyecek.

Çiğli BDSP

Türk-İş 1 Mayıs'ta Kadıköy'de!

Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi ve 1 Mayıs Tertip Komitesi Başkanı Faruk Büyükkucak, 18 Nisan günü İstanbul Valiliği'ne Kadıköy'de miting yapmak için başvuruda bulundu. Valilik önünde saat 10.00'da konu ile ilgili basın açıklaması gerçekleştirildi.

Büyükkucak basın açıklamasında, “*Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu, TÜRK-İŞ işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü ve emeğin bayramı 1 Mayıs'ı kitlesel güçlü bir mitingle kutlamak için çalışmalarını yürütmektedir. Bugün, 1 Mayıs 2007 yürüyüş ve mitingi için İstanbul Valiliği'ne bildirimde bulunduk. 1 Mayıs 2007'de Kadıköy İskele Meydanı'nda olacağız*” dedi.

1 Mayıs'ın emeğin bayramı olduğunu, korkunun ve gerilimin bayramı olmadığını ifade eden Büyükkucak, Taksim'de 1 Mayıs'ın kutlanmasına karşı olmadıklarını ama Taksim'de sadece basın açıklaması olarak yapılmasını ve emek örgütlerinin ortak iradesini yansıtmayan basın açıklamaları girişimlerine katılmalarının mümkün olmadığını vurguladı ve Taksim tartışmasını yer tartışması olarak gördüklerini, önceliğin yer tartışması değil de emekçilerin taleplerinin güçlü bir şekilde dile getirilmesi olduğunu söyledi. Büyükkucak açıklamasını şu sözlerle sürdürdü: “*1 Mayıs 2007'de 'demokratik, laik, sosyal hukuk devleti' için, hükümetin emek karşıtı uygulamalarını protesto etmek için, sağlık ve sosyal güvenlik haklarımızı savunmak için, özelleştirmeye, piyasalaştırmaya ve yeni liberal politikalara karşı çıkmak için, kıdem tazminatımıza sahip çıkmak için alanlarda olacağız.*”

Açıklamada, “1 Mayıs'ta alanlardayız!”, “Yaşasın 1 Mayıs!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” ve “Yaşasın işçilerin birliği!” sloganları atıldı. Eyleme 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Temel Haklar ve Eşit Özgür Yurttaş Hareketi'nden ortak açıklama...

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ile Eşit Özgür Yurttaş Hareketi, 15 Nisan akşam saatlerinde Okmeydanı Temel Haklar Derneği önünde yaptıkları ortak bir basın açıklaması ile son günlerde Ümraniye, Eyüp ve Okmeydanı'nda iki yapı arasında yaşanan gerginliklere yönelik bilgilendirmede bulundular.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Eşit Özgür Yurttaş Hareketi ve Devrimci Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu'nun birlikte hazırladığı basın metnini Eyüp Baş okudu.

Yapılan açıklamada şunlar söylendi: “*Son günlerde Ümraniye, Eyüp ve Okmeydanı'nda gelişen talihsiz ve üzüntü verici olaylar kamuoyu tarafından bilinmektedir. Hiç kimsenin tasvip etmediği bu olumsuzluklar üzerine DTP İstanbul İl Örgütü'nde biraraya gelen Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Eşit Özgür Yurttaş Hareketi, Devrimci Demokratik Yapılar Arasında Diyalog ve Çözüm Platformu (EHP, Kaldıraç, DHP, Odak, Barikat, TKP, ÖDP, Devrim Dergisi, Devrimci Hareket, HÖC, İşçi Mücadelesi, BDSP, PDD) ve ESP konuyu görüşmüşlerdir.*

Sonuç olarak, tüm kurumlar söz konusu olayların son derece olumsuz olduğu ve devrimci demokratik güçlere büyük zarar verdiğini ve bu durumun da polis terörüyle

olayların mahkum edilmesi ve bir daha tekrarlanmaması kararına varmışlardır. İlgili kurumlar, sorunu kendi arasında diyalog yoluyla çözeceklerdir.

Bu aşamadan sonra devrimci ve demokratik güçler arasında, gerilimi tırmandıracak, olayları yeniden başlatacak her türlü girişimi nereden gelirse gelsin provokasyon sayılacaktır. Bugüne kadar yaşanan olayları engelleyememekten ötürü, büyük bir üzüntü içerisindeyiz ve devrimci demokratik kamuoyuyla, Türk, Kürt ve diğer halklarımızdan özür diliyoruz.

Devrimci demokratik güçlerin birliğini kimse bozamayacaktır.”

Açıklama, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Adı üstünde “Türk” Ceza Kanunu...

Bu coğrafyada yaşlı-genç demeden Kürt öldürmek suç değil!

Uğur Kaymaz davası sonuçlandı. 13 yaşında bir çocuğu -kaç kurşunla olduğunun hiç önemi yok- katletmek Türk Ceza Kanunu’na göre suç teşkil etmiyor. Bugün bunu öğrendik! Hele ki bu çocuk Kürt ise kaç yaşında olduğunun da önemi yok, isterse kundakta olsun! Bırakın cezayı öldürenler neredeyse kahraman ilan ediliyor.

Uğur Kaymaz Mardin Kızıltepe’de yaşayan 13 yaşında bir çocukken, bir gün evden terlikleriyle babasının kamyonunun yanına çıktığı sırada kurşunlanarak öldürüldü. Ardından terörist olduğuna dair açıklamalar yapılan Uğur, devlet terörünün kurbanı olmuştu. 13 yaşında bir çocuğun ölümünün sorumluluğunu üzerinden atmak isteyen devlet “terörist” propagandasında ısrar etti. Hatta silahlı çatışma iddialarında bile bulundu. Ama Kaymaz “ölü ele geçirildiğinde” ayağından yattığı yerin az ilerisine fırlamış terlikler devletin katliamcı yüzünün küçük birer kanıtı olarak tarihe geçti.

Sonra Kaymaz’ı katleden polisler mahkemeye verildi. Uzunca bir süreç başlamış oldu. Kaymaz ailesi ve davayı takip eden duyarlı kesimler için tam bir kaçma-kovalamaya dönüşen bu süreçte, duruşmalar güvenlik gerekçesi ile Mardin’den Eskişehir’e taşındı. Aynı süreçte ancak “mülkün” temeli olabilmış adalet kapılarını bir kez daha topluma kapadı. Devlet terörünü aklama kurumu olarak işletilen mahkemelerden dışarıya bilgi sızması için duruşmaların halka açık işletilmesi mahkeme kararıyla ve sözde kamu yararı için yasaklandı.

Sermaye düzeni içeriden dışarıya bilgi sızmasını, mahkemelerde dökülen pisliklerinin kamuoyuna duyurulmasını engelleme çabasına dalmıştı ama, içeriden dışarıya leş kokuları sızıyordu. Kapıların altını tıkasalar, bütün anahtar deliklerini, pencereleri, havalandırmaları da kapasalar engelleyemedikleri bir çürüme kokusuyla bu. Dışarıda mahkemenin sonucunu bekleyen, Uğur Kaymaz’a sahip çıkanlara sıkılan biber gazını bastıran bir kokuydu. Ve o koku bugün hiç olmadığı kadar keskinleşti. Çünkü bugün Uğur Kaymaz bir kez daha devlet terörüne kurban gitti. Uğur Kaymaz’ın katili olan 4 polis beraat etti. Böylece sermaye düzeni bundan sonra yeni cinayetlerin önünü açacak tarihi bir içtihat yaratmış oldu, “*Bu ülkede Kürt öldürmek suç değil! Kürt öldürmenin cezası yok ama Kürt olmanın cezasını Kürt olan ölü ya da diri çekmek zorunda!*”

Uğur Kaymaz’a borçluyuz!

Dava sonucuna şaşırmmamak gerekiyor. Sermaye düzeninin hukukunun uygulaması yine onun kendi iç dengelerinin ihtiyaçlarına göre değişir. Kimine uygulanır, kimine uygulanmaz. Bugün vardır, yarın yoktur. Evet, TCK’da adam öldürmek suçtur. Ama adı üstünde o “Türk” ceza kanunudur. Ve dahası sermaye düzenine göre hangi Kürt adamdan sayılır?

Bütün bu tartışmaları bir kenara bırakmak gerekiyor. Sözün bittiği yerdeyiz artık. Uğur Kaymaz’a borçluyuz. Ve borcumuzu sözlerle, ağıtlarla ödeyebilmemiz mümkün değil. Borçluyuz çünkü bir bütün olarak suçluyuz!

Suçluyuz; çünkü Uğur Kaymaz öldürülmeden

önce öldürülebilme ihtimalini hepimiz biliyorduk. Adını bilmiyorduk belki, yaşını, hangi şehrin hangi kana bulanmış tepesinde yaşadığını da... Ama bu coğrafyada devlet eliyle yükseltlen şovenizmin bir gün O’nu da vuracağını biliyorduk. Engellemeye çalışmadık. Engellemek bunu ilk öğrendiğimiz anda sokağa çıkmak ve bu düzene lanet okumakla mümkün olabilirdi ancak.

Suçluyuz; çünkü bu bilgimiz çok eskilere dayanıyordu bizim. İlk bilinçli bilmemiz lise yıllarımızdı belki... Ama ilkokul sıralarında okuma yazmayı en geç öğrenen sıra arkadaşımıza öğretmenin nasıl bir muamale yaptığında öğrenmiştik aslında. Ama işte bildiklerimizi unuttuğumuz için suçluyuz!

Mahkeme sonucundan bile biz sorumluyuz! Hrant Dink’in cenazesinde “Hepimiz Ermeni’yiz” sloganını

attığımız güçlülükte haykıramadığımız için Uğur’un adını sokaklarda... Sermaye düzeninin suratına “Hepimiz Kürdüz” diyerek bir tokat gibi çarpamadığımız için suçluyuz. Bir kısmımız estirilen ilk şoven rüzgarda kabuğuna çekildiği ve korktuğu için, bir kısmımız bu rüzgara kapılıp sürüklendiği için...

Ve işte bizler böylece elbirliği ile 13 yaşında bir çocuğun ölümüne neden olduk! Ölümüne göz yumduk, ölümünden sonra sustuk, sustuktan sonra unuttuk.

Sözün bittiği yerdeyiz bugün. Söylenecek çok söz var ama Uğur’a değil, birbirimize... Artık daha fazla cinayetin istemsiz suç ortağı olmak yerine, gönüllü bir mücadelenin parçası olmak zorundayız. Çünkü bizler Uğur’a koca bir yaşam borçluyuz!

Büyükkanıt’ın açıklaması Kürt düşmanlığının tescilidir

Bu ülkede kurmaylar hemen her konuda ve çok sık konuşsa da, Genelkurmay’ın MGK toplantısı ardından ayrıca bir basın açıklaması yapma ihtiyacı duyması rutin dışı bir tutumdur. Büyükkanıt’ın gündeme taşıdığı konular, hiç kuşkusuz MGK toplantısında da tartışma ve karar konularıydı. Ancak bu kez ayrıntıyı olabildiğince gizleyen genel ifadelerle kaleme alınmış bir MGK bildirisini yeterli görmemiş olmaları ki, bu basın açıklamasına ihtiyaç duydular. MGK bildirisi yine aynı ayrıntısız biçimiyle yayımlandı, ayrıntılarını açıklamak Büyükkanıt’a kaldı.

Gerek iç gerekse dış basında, Büyükkanıt’ın söyledikleri arasından öne çıkarılan, Kuzey Irak’a operasyon meselesi oldu. Dünyada bu konunun yankı bulmasının belirli bir zemini var kuşkusuz. Ancak içerde, ABD’nin izni ve desteği olmadan bunun mümkün olmadığı biline biline (kuşkusuz bunu dünya da bilmekte, konuyu işleyen basın organlarında ABD’nin uyarılarına yer verilmektedir) ve başka pek çok iç mesele hakkında onca vahim görüş ortaya dökülmüşken, operasyon konusunun öne çıkarılması, diğerlerinin üstünü örtme niyetinden başka bir anlama gelmiyor.

Büyükkanıt, andıç meselesinden darbe iddialarına, Şemdinli davasından yasal bir parti (DTP) ve yasal bir yayın organına (Gündem) kadar, çoğu Kürtlerle ilgili olmak üzere, başka herhangi bir vatandaş söylese tümü de suç unsuru oluşturan açıklamalarda bulundu. Nitekim, Diyarbakır Barosu’ndan, Şemdinli davasıyla ilgili sözleri nedeniyle hakkında suç duyurusunda bulunulacağı açıklandı. Büyükkanıt, DTP’yi terör örgütüyle bağlantılı göstermekle yetinmedi, Gündem’i örgüt yayını yaptı. Ve elbette, andıç’ı da, darbe kurgucularını da sahiplendi. Şemdinli günlerinde bombacı katilleri sahiplenmiş biri, emekli de olsa bir

kuvvet komutanını yalnız bırakacak değildi kuşkusuz.

Büyükkanıt’ın Türkiye’deki Kürtlere yönelik olarak bir kez daha açığa vurduğu bu azgın kin ve düşmanlık, Irak’taki Kürtlere yönelik olanlar ve operasyon tehditlerinin aslında ve daha çok içerdekilere yönelik tehdit anlamına geldiğini gösterir. Özellikle Kürtler’in yasal haklarına ve kazanılmış mevzilerine karşı sarfedilen sözler, terörün artık büyük oranda bir bahaneden ibaret olduğunu, Kürt halkını daha çok ezmek ve sindirmek amacıyla kullanıldığını/yararlanıldığını da gösteriyor. Zaten bu konuşma, Newroz öncesinde yoğunlaştırılan ve giderek dozajı artırılan DTP ve yerel yöneticilere yönelik saldırıların ardından gelmiştir. Büyükkanıt’ın açıklamaları, tümüyle yasadışı bu saldırıları sürdürme kararlılığının ifadesidir.

Yalnız, andıç ve darbe hazırlığına ilişkin iddialarla ilgili tutum da gösteriyor ki, Genelkurmay’ın hıncı ve düşmanlığı hiç de Kürtlerle sınırlı değildir. Ülkenin tüm ileri, devrimci, demokrat hareketine karşı büyük bir öfke ve hıncı besledikleri açıktır. Nitekim ilk darbe, Büyükkanıt’ın konuşmasından bir gün sonra, Genelkurmay emriyle yapılan ani bir baskınla bilgisayar ve belgelerine el konmak suretiyle Nokta dergisine yönelmiş bulunuyor. Bu dergiyi, bilindiği gibi ne Kürtler ne dinciler ve ne de devrimciler çıkarıyor. Fakat gene de suçu büyüktür. Askeri sırları ifşa etmiştir.

Büyükkanıt’ın bu son konuşması bir kez daha göstermiştir ki, Türkiye’de ordu yönetimdeki tekeli koruma konusunda karardır. Terör edebiyatını da uzunca bir zamandır bu amaca hizmet edecek biçimde kullanıyor. PKK’nin attığı hiçbir geri adım yeterli olmuyor. Kürt halkına karşı kirli savaşı sürdürerek yerlerini korumaya, önemlerini kanıtlamaya çalışıyorlar.

Tahkim edilen 12 Eylül hukukuyla ordu fiilen de yönetimde!

Genelkurmay Başkanı'nın son konuşması başlıbaşına bir darbe oldu. Ancak bu klasik anlamda bir darbe değil kuşkusuz. Demokratikleşme yalanlarına, hayallerine, umutlarına vurulmuş bir darbedir.

Bu konuşmasında Büyükanıt, Kürt sorunu gibi temel bir konuda verdiği mesajlar, savurduğu tehditlerin yanısıra, son günlerin popüler konularından birine, “TSK’yi yıpratma çabaları”na da değindi. Hatırlanacağı gibi bu çabalardan biri bir eski kuvvet komutanına aitti. Bu

zaten, bir darbe hazırlığı üzerine girişimlerini günlüğüne kaydetmiş ve nasıl olduysa, bu günlük tam da bugünlerde basına sızdırılmıştı. Diğer popüler konu da yine orduyla ve yine sızdırmayla ilgiliydi; Genelkurmay’ın andıç metni... Söz konusu metinlerin yazımı da sızımı da ordu içinde gerçekleşmesine -ve zamanlamasının da dikkat çekici olmasına- rağmen, Büyükanıt’ın işaret ettiği “yıpratma çabası”nın muhatabı kim ya da kimlerdi, anlaşılmadı, ancak, bir “psikolojik hareket” kapsamında yürütüldüğünü düşündüren bu girişimlerin suçu, hareketin amaç ve hedefleri gereği, dışarıda birilerine yüklenecekti, öyle de oldu.

Yüklemenin ilk açık sonucu ise, andıç ve darbe tartışmalarını gündeme taşıyan *Nokta* dergisinin, generalin konuşmasından bir gün sonra askeri mahkeme kararıyla basılmasında görüldü. Bu baskının gösterdiği asıl gerçekse, TSK’nın tüm ağırlığıyla yönetimde olduğu, bir başka deyişle, tüm demokratikleşme iddia ve komedilerine rağmen, halen, 12 Eylül rejiminin sürdüğüdür. Zaten,

anayasasıyla ve her yeni düzenleme ile daha da ağırlaştırılan ceza yasaları, iş yasaları ve benzeriyle, 12 Eylül hukukuyla yönetildiğimiz, yönetilmeye alıştırdığımız/26 yıl sonra hala alıştırmaya çalışıldığımız, malumdu. İnkâr edilen/gizlenmeye çalışılan/itiraz edilen, sadece ordunun yönetimdeki ağırlığıydı. Sözde Avrupa Birliği bu “ağırlığa” karşıydı. Bu emperyalist odaktan duyulan kimi açıklamalar böyle söylüyor, içerideki kimi “demokrasi yanlıları” bu söylemlerden hareketle, AB üyeliğini demokratikleşme umudu olarak yaymaya çalışıyordu.

Oysa bilindiği gibi, AB’nin güya dayatmalarıyla çıkarılmış olan tüm uyum yasaları, 12 Eylül hukukunun daha da sertleştirilmesinden, yani demokratik hakların tırpanlanmasından başka bir anlam ifade etmedi. Bu da demektir ki, bu ülkedeki darbe hukuku, o pek heveslenen Avrupa demokrasisinin de katkılarıyla pekiştirildi, pekiştirilmeye devam ediliyor. Bu koşullarda ordunun yönetimdeki ağırlığı nasıl giderilecek, bir zamanlar ‘biz içerdeyiz ama fikirlerimiz yönetimde’ diyenlerin

hesabı, ordu, hukuken yönetimde fiilen kışlada mı kalacaktır?

Son gelişmelerin de gösterdiği gibi, ordu, hukuken de fiilen de yönetimdedir ve yönetimde kalmak için de elinden geleni ardına koymamaktadır. Kürt sorunundan cumhurbaşkanı seçimine kadar her olayı, andıçtan darbe söylentilerine kadar her malzemeyi bu amaçla kullanmak generallerin gözünde son derece mübahtır.

Türkiye’deki kimi demokrasi havarilerinin, ordu demokratikleşti, artık darbe falan olmazcılarının iddialarında bir nebze gerçeklik payı olsa, darbe günlükçü general de, andıççı Genelkurmay da, ve son konuşmasının tüm içeriği nedeniyle Genelkurmay Başkanı da yargı karşısına çıkarılırdı. Gerçi Büyükanıt’ı yargılamak ve mahkum etmek için Genelkurmay’ın başına geçmesini beklemek de gerekmiyordu. Şemdinli’deki tutumu, iddianamedeki isnatlar ve benzeri yüzünden çoktan hapsi boylamalıydı. Ama TSK Büyükanıt’ı Şemdinli meselesinde korumaya almakla yetinmedi, Genelkurmay’ın başına getirerek Şemdinli savcısına da, iddianame nedeniyle heveslenenlere de iyi bir ders vermiş oldu. Fakat aynı zamanda, Türkiye’de kontrgerilla örgütlenmesinin, öyle üç-beş general, 300-500 subay, 3 bin-5 bin sivil sınırlı olmadığını da gösterdi. Mademki kontrgerilla NATO bünyesinde örgütlenmiştir, madem ki TSK NATO üyesidir, madem ki NATO ve TSK ABD emrindedir... O zaman kontracılığı benimsemeyeni neden ordu yönetiminde tutsunlar?

Konu kontrgerillaya gelmişken, Genelkurmay Başkanı’nın legal bir gazeteyi (*Gündem*) ve legal bir partiyi (DTP) açıkça terörist ilan eden, darbe girişimcilerini aklayıp, andıçı sahiplenip, kimi basın organlarını (*Nokta* dergisi) suçlu ilan eden konuşmasını ‘hukuk sınırlarında’ gösteren medyanın rolüne de işaret etmek, önemsemek gerekiyor. Çünkü, ordu merkezli kontrgerilla, hemen her ülkede olduğu gibi Türkiye’de de, psikolojik hareketlerini kontracı medyanın üstlendiği stratejik rol sayesinde yürütüyor.

Gerekli gereksiz her konuda konuşmayı ve fakat özellikle de ikide bir “demokratikleşme raporları” hazırlatıp yayınlatmayı iş edinen TÜSİAD’ın, ne darbe günlükleri, ne andıçlar ve ne de Genelkurmay Başkanı’nın darbeci konuşmalarına ilişkin tek ses çıkarmaması ise, askeri darbelerin baş destekçisi olmuş sermaye sınıfının, ordunun hukuken olduğu kadar fiilen de yönetimde olmasına hiçbir itirazının olmadığını gösteriyor. Nasıl olsun, bugünkü azgın sömürü ortamına ordunun darbeleri ve darbe hukuklarıyla, kontra operasyonlarıyla kavuştular. Bir zamanlar TÜSİAD’ın da başkanlığını yapmış ve kontrgerilla ile doğrudan ilişkisi çok konuşulmuş Halit Narin’in, “gülme sırası bizde” dediği 12 Eylül faşist darbesi, onları çok arzuladıkları bu ortama kavuşturmak üzere hazırlanmıştı.

Bütün bunlar, Türkiye’de demokrasi taleplerinin anti-kapitalist/anti-emperyalist nitelikli bir kökten dönüşüme, bir sosyalist devrime, kaçınılmaz biçimde bağlandığını göstermektedir. En geniş demokratik hak ve özgürlükler değil, kırıntı halindeki hak ve özgürlüklerin kullanımı dahi, açık gizli askeri yönetimlerle hakları güvenceye alınmış kapitalist sınıf tarafından engellenmektedir ve engellenmeye devam edilecektir.

13 Nisan duruşmasına polis saldırısı...

“Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırıamaz!”

Eylül 2006 tarihinde tutuklanan 16 devrimcinin mahkemeleri 13 Nisan’da Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülmeye başlandı.

Tutuklularla dayanışmak amacıyla saat 11:00’den itibaren Beşiktaş İskele Parkı’nda toplanan eylemcilere polis gaz bombaları ile saldırdı. İskele Parkı’nda toplanan ve aralarında birçok sendika, demokratik kitle örgütü, yasal sol parti temsilcileri ile devrimci grupların, aydın ve sanatçının olduğu kitle sloganlarla ve pankartlarla beklemeye başladı.

Kitle bekleyiş sırasında sıklıkla “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “ESP susmadı susmayacak!”, “Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırıamaz!”, “Tutuklu sendikacılar serbest bırakılsın!” sloganlarını haykırdı. ESP temsilcisi Hatice Aydemir’in konuşması sırasında polis gaz

bombaları ve biber gazı ile kitleye saldırdı. Saldırı sırasında birçok kişi yaralandı ve gözaltına alındı.

Saldırı sonrası yeniden Beşiktaş Parkı’nda toplanmaya çalışan kitleye polis ikinci kez saldırdı. İkinci saldırı sırasında gözaltına alınanlar oldu.

Gözaltına alınanlardan 20 ESP ve SDG’li tutuklanarak Bayrampaşa Cezaevi’ne konuldu.

ESP, gözaltıların serbest bırakılması talebiyle aynı akşam saat 18.00’de Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, “Söz, eylem, hakkımızı savunacağız, baskılar bizi yıldırıamaz!/ESP” pankartı açıldı, polisin saldırısı ve gözaltı terörü protesto edildi. Eyleme, BDSP, EHP, Kaldıraç, İHD, DTP, EMEP, KESK, SDP, HKM, HÖC, Çağrı ve Alınteri destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ulusal egemenliğin 87 yılda katettiği mesafe emperyalizmin kucağına daha muhkim yerleşmektir...

Bağımsızlık ve egemenlik sosyalizmle mümkündür!

A. Aydın

TBMM'nin 23 Nisan 1920'de açılışı, bir süre sonra, ulusal egemenlik ve çocuk bayramı ilan edildi. Özellikle ilköğretim okullarında kutlamalar yasal zorunluluk olarak uygulanageldi. Öyle ki, bu kutlama zorunluluğu, meclisin silah zoruyla dağıtıldığı askeri darbe dönemlerinde de sürdürüldü. Kimseler de çıkıp, kapatılmış bir meclisin açılışını niye kutlayacakmışım, kutlamıyorum demedi, diyemedi.

23 Nisan şiirlerinde, metinlerinde, 87 yıl sonra hala, ulusal egemenlik nutuklarının çekiliyor olması, biraz bu kutlama mecburiyetiyle, daha ziyade de, kullanılan malzemenin o ilk yılların heyecanıyla yazılmış aynı şiirlerden, yazılardan ibaret olmasıyla ilgili. İşgale karşı savaş, Cumhuriyetin ilanı, yüzü batıya dönük 'inkılap'lar... ve benzerinin, dönemin aydınlarını heyecanlandırması normal, nitekim yazılarında, şiirlerindeki bu heyecan bugünü kurtarmaya bile yetiyor.

Şiirler bayramları kurtarmaya yetiyor yetmesine de, ulusal egemenlik nutuklarıyla günü kurtarmak mümkün mü? 87 yıl önce sağlanmış o egemenlikten geriye, acaba zırnık kaldı mı?

Türk ulusu adına egemenlik ilan eden, genel çerçevesiyle olduğu kadar, Türkiye özelinde de, elbette burjuvaziydi. Hatta 87 yıl öncesinin koşullarında, burjuvazinin de adına hareket edildiği söylenebilir. Bu açıdan, o günden bugüne egemenlik konusunda bir değişiklik yaşanmadığı da, belirli açılardan doğruluk payı taşımakta. Ne var ki, birinci emperyalist savaş koşullarında şekillenen ve akabinde kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin yönetim kadrosu, ve yönetici organ ilan edilen meclisi, yönünü döndüğü 'muasır medeniyetler'in, adım adım dünyaya hakim olma emperyalist stratejileri karşısında, ne iktisadi, ne siyasal ve ne de ahlaki açıdan ayakta durma güç ve cesaretine sahip değildir. Sahip olmadığı oranda da, ipleri (ulusun egemenliğini) pek çabuk ve pek kolay biçimde emperyalizmin eline tutuşturmakta (ülkeyi, ulusu emperyalizme peşkeş çekmekte) hiçbir siyasal ve ahlaki sorun görmemiştir.

Adım adım teslim edilen iplerin, geline nokta, tümüyle ABD emperyalizminin ellerinde olduğu, sözde ulusal egemenliğin tecelli ettiği meclis, onun oluşturduğu hükümet, hatta başta Genelkurmay olmak üzere, en tepelerde oturan tüm yönetim kadrosuyla Türk devlet erkanı, bu iplerin ucunda kuklalardan ibaret durumdadır. Geline bu noktanın tarifini, en veciz biçimde özetleyen; 'siyasetini Beyaz Saray'a, savunmasını Pentagon'a, ekonomisini İMF'ye' emanet etmek deyimi, komünistlerin bir derinlikli değerlendirmesi değil, yaşanan gerçeklerin acı ve bir o kadar ibret verici kaba tablosudur.

Ancak bu sonucu, ne bir kısım aklievvelin iddia ettiği gibi, iradesiz-inisiyatifsiz-yeteneksiz-ahlaksız vb., vb. yöneticiler ortaya çıkardı ve ne de bağımsızlık yolundan gide gide emperyalizmin kucağına oturan tek devlet Türkiye Cumhuriyeti oldu. Emperyalist bir dünyada (üstelik sosyalist bir kurtuluş ve gelişme yolu da açılmışken) 'muasır medeniyet'i hala "tek diş kalmış" emperyalist kapitalizmde aramak ve bulmaya çalışmak, burjuva sınıf çıkarlarının ve özlemlerinin ihtimal dahilindeki tek olanaklı sonucu olarak, bu yolu tutan her yeni "bağımsız" devletin elde ettiği

kaçınılmaz akibettir.

87 yıl önce ortaya atılan "egemenlik milletin" rivayeti, bilimsel açıdan ne ölçüde yalan-yanlış-sahtekarca ise, geline noktada emperyalizmin her yol ve araçla ve artık apaçık hale gelmiş egemenliği altında aynı masalı okumayı sürdürmek, o milleti oluşturan emekçi halklarla, işçi sınıfıyla alay etmektir.

Sınıflı toplumlarda, hiç bir yer ve koşulda, millete ait bir egemenlik yoktur, olamaz. Egemenliği şunun yada bunun adına ama sonuçta bir sınıf kullanır. Ve o sınıf, o egemenliği kendi yapısı ve karakterine, çıkarlarına, çıkar ilişkilerine uygun biçimde kullanacaktır. Türkiye burjuvazisi de, Türk milleti adına ilan ettiği egemenliğini, çıkarları öyle gerektirdiği için, emperyalist vesayet, askeri despotluk, koyu bir baskı rejimi şeklinde kullanıyor.

Egemenliğin bu biçimde kullanılmasından rahatsız olan, hoşlanmayan, onuruna dokunan;

iktisadi, siyasi, askeri bağımsızlıktan yana olan herkesin bunu böyle bilmesi, bunun üzerinden bir karar vermesi gerekiyor.

Çıkarları emperyalizmle uyuşmayan, tersine zarar gören işçi sınıfının, Türk milleti adına ve sahtekarca değil, Türkiye'de yaşayan tüm halklar, tüm emekçiler adına ve açıkça diktatörlük ilan etmesi dışında -sert bir yumruk isteyenlere duyurulur- bağımsızlığın hayalden gerçeğe dönüşmesi imkanı bulunmadığı, ülkemiz ve halklarımız üstünde emperyalist egemenliğe son verilemeyeceği kabul edilmeli ve kurtuluşun bu tek yolu ve imkanı üzerinde durulmalıdır.

Yurdun tam bağımsızlığı ve emekçilerin toplumsal-siyasal yaşama geniş çaplı katılımında ifadesini bulacak gerçek halk egemenliği, Türkiye işçi sınıfının sosyalist iktidarıyla mümkün olacaktır!

“Devlet terörüne son!”

Bursa'da saldırılara karşı eylem

Son dönemde DTP'ye yönelik artan devlet terörüne ve 13 Nisan'da Beşiktaş'ta yapılacak davaya çağrı amaçlı 12 Nisan akşamı Osmangazi Metro İstasyonu önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. “Keyfi tutuklamalara, TMY terörüne son!” pankartının açıldığı eyleme DTP, EMEP, SDP, ESP, DHP, Partizan, HÖC, BDSP, BATİS, KESK, Tuncelililer Derneği katıldı. 60 kişinin katıldığı açıklamanın ardından sloganlarla DTP binasına yürüldü. (Kızıl Bayrak/Bursa)

İzmir'de polis saldırısı protesto edildi

13 Nisan saldırısını protesto etmek amacıyla İzmir Acil Hat ve İHD tarafından ortak bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Son günlerde giderek artan devlet terörüne değinildi. 21 Eylül günü tutuklanan kurum temsilcilerinin ve bugüne kadar birçok ilde tutuklanan DTP başkan ve yöneticilerinin derhal serbest bırakılması istendi. (Kızıl Bayrak/İzmir)

Adana'da gözaltılar protesto edildi

Beşiktaş'taki saldırıyı kınamak amacıyla 14 Nisan'da Kültür Sokak girişinde basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemde “Gözaltılar, tutuklamalar baskılar bizi yıldırılmaz!/ESP” pankartı açıldı.

Eyleme ÇHKM, BDSP, SDP, DHP, HÖC, İHD, YÖGEH, ÖDP destek verdi. (Kızıl Bayrak/Adana)

“Gözaltılar serbest bırakılsın!”

14 Nisan'da saat 14.00'te gözaltına alınanların çıkarıldıkları Sultanahmet Adliyesi önünde gözaltına alınanların serbest bırakılması için bir basın açıklaması gerçekleştirildi. “Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellenemez! Gözaltılar serbest bırakılsın!” pankartı ile “TMY ve 301 çöpe!”, “Özgür basın susturulamaz!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!” dövizleri açıldı. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

“Gözaltılara, baskılara son!”

ESP 14 Nisan'da Taksim Tramvay Durağı'nda yaptığı açıklamayla gözaltı terörünü protesto etti. Eylemde, “Gözaltılara, tutuklamalara, baskılara son! Adalet İstiyoruz!” pankartı açıldı. Duruşmayı Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

izlemek üzere yurtdışından gelen kitle örgütü temsilcileri de konuşma yaptılar. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

Gülsuyu'nda saldırılar kınandı

14 Nisan akşamı saldırıları protesto etmek amacıyla Gülsuyu Mahalesi Heykel Meydanı'nda bir basın açıklaması yapıldı. ESP'nin düzenlediği, BDSP, SDP, HÖC, Alınteri, Partizan, PDD'nin destek verdiği açıklamaya yaklaşık 100 kişi katıldı. Okul durağından Heykel Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen kitle sık sık sloganlar attı. (Kızıl Bayrak/Gülsuyu)

Eskişehir'de saldırı protesto edildi

İstanbul'da Beşiktaş Adliyesi'nde yaşanan saldırı 14 Nisan'da Eskişehir Adalar Migros önünde gerçekleştirilen basın açıklaması ile kınandı. İHD, Halkevleri, BDSP, SDP, EHP, DTP, DGH, DPG, Gençlik Derneği, Odak, ÖDP ve TKP'nin örgütlediği basın açıklamasına yaklaşık 80 kişi katıldı. (Kızıl Bayrak/Eskişehir)

Limter-İş saldırıları kınadı

Limter-İş, İcmeler tren istasyonunda saldırıları kınayan bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada mahkeme için biraraya gelen kitlenin meşru ve demokratik hakkını kullandığı ancak devletin buna azgınca saldırdığı vurgulandı. Eyleme Tersane İşçileri Birliği Derneği ve BDSP çalışanları destek verdi. (Kızıl Bayrak/Kartal)

Saldırıları Sultanahmet'te protesto edildi...

13 Nisan saldırısı, DTP yöneticilerinin tutuklanması ve *Gündem* gazetesine yayın durdurma cezası verilmesi, Nokta dergisine yapılan baskına karşı 16 Nisan günü Sultanahmet Adliyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. “Söz, eylem, örgütlenme hakkımızı savunacağız!” pankartının açıldığı eylem Antikapitalist, BDSP, DHP, EHP, ESP, Ezilenlerin Kurtuluşu, Devrim Dergisi, HKM, HÖC, İşçi Mücadelesi, Kaldıraç, Partizan, Odak, ÖMP, SDP, TUYAB ve TKP tarafından gerçekleştirildi. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

Sınıf ve emekçi hareketinden...

Esen Plastik işçisi direniyor!

Çiğli Organize’de bulunan Esen Plastik AŞ’de çalışan, Petrol-İş Aliğa Şubesi’ne üye işçilerden 20’si işten atılmıştı. Esen Plastik patronu diğer işçilerin de sendikadan istifa etmeleri için baskı yapıyor. 4857 sayılı yasanın 25/2 maddesine dayanarak işten attığı işçilerin bir kısmını sendikadan istifa etmeleri durumunda işe alacağını vaadediyor.

İşten atılan işçiler, işten atma saldırısına ve tüm tehditlerine karşı direnme kararı aldılar. 18 Nisan günü Esen Plastik önünde saat 11.00’de bir araya gelen işçiler bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamada şunlar söylendi: “Bizler biliyoruz ki bu yasalarla ülkemizde egemen olan bu zihniyetle örgütlenmek zor. Ama yine de bütün güçlüklerle rağmen başka çaremiz yok. Esen Plastik’te çalışan işçilerde böyle düşünüyor. Bu yüzden de onları kimse bu yoldan geri döndüremeyecek. İşverenin yaptığı baskılar sonuç vermeyecek. Esen Plastik işvereni, sendikanın varlığını tanımak zorunda kalacak!...”

Direnişlerini fabrika önünde bekleyerek sürdürecek olan işçiler oldukça kararlı ve coşkular. Esen Plastik işçinin direnişi ve başarısı Çiğli Organize’deki diğer işçilere büyük bir moral olacak. Esen Plastik işçilerinin kazanması için sınıf dayanışmasını yükseltelim!

Çiğli BDSP

“Novamed işçisi yalnız değildir”

Çiğli İşçi Platformu, yaklaşık 7 aydır grevde olan Novamed işçileriyle dayanışma amacıyla 14 Nisan günü bir basın açıklaması ve kart atma eylemi gerçekleştirdi.

Novamed işçilerinin kölece çalışma koşullarına karşı sürdürdüğü direnişin anlamının vurgulandığı basın açıklamasında “İnsanca bir yaşam elde etmek tüm işçilerin ortak mücadelesiyle olabilir ancak. Novamed direnişine destek verelim! Bulduğumuz her alanda bu mücadeleyi sürdürelim, büyütelim. İnsanca ve onurlu bir yaşam için hak arama mücadelesine destek verelim..” denildi. Basın açıklaması sırasında “Yaşasın Novamed direnişi!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları atıldı. Ayrıca 13 Nisan duruşmasına polis saldırısı da protesto edildi.

Basın açıklamasından sonra Konak postanesine

yürünerek Novamed işçilerine dayanışma kartları gönderildi. Çiğli İşçi Platformu’ndan işçiler daha sonra şu an direnişte olan Tek Gıda-iş üyesi Bağ Yağları işçilerini ziyarete gittiler.

Kızıl Bayrak/İzmir

BTS ve Liman-İş’ten eylem

Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS) ve Liman-İş Sendikası, TCDD gayrimenkullerinin ihale yolu ile satılmak istenmesini protesto ederek, satış işlemlerinin anayasaya aykırı olduğunu açıkladı. 12 Nisan’da Haydarpaşa Garı önünde toplanan BTS ve Liman-İş üyeleri, TCDD Genel Müdürlüğü’nün 204 gayrimenkulünün ihaleye çıkarılarak TCDD yetkilileri tarafından satılmak istediğini belirterek, taşınmazların satışının hukuka aykırı olduğunu ve iptal edilmesi gerektiğini söyledi.

Her iki sendika adına açıklama yapan BTS 1 No’lu Şube Başkanı Hasan Bektaş, daha önce aynı firmaya gayrimenkul satışının hukuka aykırı olması nedeniyle TCDD Genel Müdürlüğü tarafından ihalenin ertelendiğini ve geline aşamada ihalenin tekrar yapılarak 204 parça gayrimenkulün satılmak istendiğini söyledi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ek ders için eylem takvimi

Milli Eğitim Bakanlığı ek derslerle ilgili Şubat ayında bir genel yayınladı. Genelge ile onbinlerce eğitim emekçisi mağdur olacak. Eğitim emekçileri herhangi bir nedenle okula gelemedikleri bir günde, örneğin mazeret izni, sevk ya da rapor aldıklarında o günkü ders saati sayısı ve ona karşılık gelen hazırlık ücretinin kesilmesi öngörülüyor.

Bir süredir konuyla ilgili eylemler yapan Eğitim-Sen birçok il ve ilçede eylemler gerçekleştirdi. Konuyla ilgili toplanan onbinlerce imzayı geçen hafta MEB’e teslim etti. 7-8 Nisan tarihleri arasında 7 ilde gerçekleştirilen bölge mitinglerinde genelgenin geri çekilmesi talebini dillendirdi.

Eylemlerine devam edeceğini ilan eden Eğitim-Sen aşağıdaki eylem takvimini açıkladı.

* 19-20 Nisan tarihlerinde “Ek Ders Ücretine Dokunma” içerikli kokartlar tüm işyerlerinde takılacak,

* 21 Nisan Cumartesi günü tüm illerde, bir saat sürecek oturma eylemi ve kitlesel basın açıklamaları gerçekleştirilecek, Ankara’daki eylem MEB önünde saat 13:00’te yapılacak,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

* 25 Nisan Çarşamba günü -sevk alınarak- hizmet üretilmeyecek. Emekçiler tüm illerde alanlara çıkacaklar, yürüyüş ve basın açıklamaları gerçekleştirecekler.

Paşabahçe işçisiyle dayanışma

Paşabahçe Eskişehir Fabrikası’nda yaşanan ayrımcı uygulamalara karşı cam işçileri seslerini yükseltmeye başladı. Şişecam’a bağlı diğer cam fabrikalarında çalışan işçiler üçbuçuk yıldır sendikalaşmak için mücadele yürüten Paşabahçe Eskişehir işçisine destek olmak amacıyla protesto eylemleri gerçekleştiriyor, ziyaretler düzenliyorlar.

6 Nisan günü Kristal-İş Başkanlar Kurulu’nun almış olduğu karar üzerine Paşabahçe Eskişehir Fabrikası’ndaki ayrımcı uygulamaları protesto etmek ve Eskişehir Cam işçileriyle dayanışma amacıyla bütün cam işçileri servislerinden inerek fabrikalarına kadar yürüdüler. Yürüyüş sırasında tüm cam işçilerinin Paşabahçe işçisinin yanında olduğu vurgulandı.

9 Nisan günü ise Gebze Kristal-İş Şubesi’ne bağlı işyerlerinde çalışan cam işçileri Eskişehir Şişecam Fabrikası işçilerini ziyaret ederek destek verdiler.

SES Adana Şubesi’nden basın açıklaması

SES Adana Şubesi, SHÇEK çalışanlarının başbakanlık tazminatlarında yaşanan adaletsizliği ve çalışanların hükümet tarafından ‘üvey evlat’ gibi görülmesini protesto etmek için, 17 Nisan günü Camalpaşa Postanesi önünde bir basın açıklaması yaptı.

Basın metninin okunmasının ardından sağlık ve sosyal hizmet emekçileri postane içine girerek çalışanların tazminat ücretlerini gönderdiler.

Kızıl Bayrak/Adana

Tüm Bel-Sen ile Çayırbağı Belediyesi arasında TİS

Tüm Bel-Sen ile Çayırbağı Belediyesi arasında 7 kamu emekçisini kapsayan toplu iş sözleşmesi imzalandı. Mayıs ayından itibaren bir yıl geçerli olacak toplu iş sözleşmesiyle ücretlere her ay 250 YTL zam yapıldı. Yapılan sözleşmede çeşitli sosyal haklar da sağlandı. Buna göre her yıl Kurban Bayramı’nda 100 YTL ikramiye, Ağustos ayında 200 YTL yakacak yardımı, Temmuz ayında ise 200 YTL giyecek yardımı gibi haklar maddelerde yer aldı.

Yapı-Yol Sen'den iş yavaşlatma eylemleri...

“Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”

14 Eylül 2006 ve 13-14 Aralık 2006 tarihlerinde otoyol ve köprülerde fiili hizmet zammı, insanca yaşanacak ücret ve otoyol ve köprülerin özelleştirilmesinin durdurulması talepleri iş yavaşlatan Yapı-Yol Sen, 12 Nisan günü Bayındırlık ve İskan Bakanlığı bünyesinde çalışan üyeleriyle Tapu Kadastro ve Bayındırlık Müdürlükleri'nde iş bırakarak alanlara çıktı.

İstanbul'da sabah saatlerinde Çamlıca'da başlayarak uzun araç kuyukları oluşturan iş yavaşlatma eylemi öğle saatlerinde Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nde yapılan basın açıklaması ile devam etti. Çorlu, Edirne, Tekirdağ, Lüleburgaz ve Gebze'den otobüsler tutarak Fatih Köprüsü'ne gelen Yapı-Yol Sen üyeleri burada yapılan basın açıklamasına destek verdiler.

KESK Genel Başkanı İ. H. Tombul, Yapı-Yol Sen Genel Başkanı Bedri Tekin, TMMOB Genel Başkanı Mehmet Soğancı ve karayolları işçilerinin de katıldığı açıklamada konuşan Bedri Tekin, otoyol ve köprülerde yapılan iş yavaşlatma eyleminin sorumlusunun kendileri değil taleplerini duymayan siyasi iktidar olduğunu söyledi. Talepleri kabul edilmediği takdirde, 16 Mayıs'tan itibaren süresiz iş yavaşlatma eylemi kararı aldıklarını ifade etti. Birimler arasındaki ücret adaletsizliğinin giderilmesi, ek ödeme yasa tasarısının geçirilmesi, tapu kadastro çalışanlarına döner sermayeden pay ayrılması ve mecliste bekletilen fiili hizmet zammının geçirilmesi taleplerini yükselteceklerini, 17. Karayolları Bölge Müdürlüğü arazisinin Zorlu Grubu'na satılması planına karşı çıkacaklarını söyledi.

Eylemde konuşan KESK Genel Başkanı da toplu sözleşme haklarını eninde sonunda kazanacaklarını ve taleplerinin ancak bu şekilde karşılanabileceğini vurguladı. Eylemde sıkça “Direne direne kazanacağız!”, “Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!”, “Ek ödeme hakkımız grev silahımız!” sloganları atıldı.

Açıklamanın ardından otoyol ve gişeleri kullanan sürücülere eylemle ilgili bilgilendirme yapmak ve iş yavaşlatma eylemini başlatmak üzere bildiriler dağıtıldı. Uzun kuyuklar oluşan gişelerdeki eylem saat 19.00'a kadar sürdü.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir: “Ücrette adalet istiyoruz!”

Yapı Yol-Sen 12 Nisan günü tapu ve kadastro işyerlerinde, otoyollarda ve gişelerde çalışan emekçilerin haklarını savunmak amacıyla tapu ve kadastroda iş bırakma, oto yol ve gişelerde ise iş yavaşlatma eylemi yaptı. Sabah eylemlerin duyurusunu yapmak amacıyla saat 10:30'da Konak Tapu Kadastro Müdürlüğü önünde, saat 12:30'da ise Işıkkent otoyol gişeleri önünde basın açıklamaları yapıldı. Eylemlerde “Ücrette adalet istiyoruz!”, “Rantiyeye değil halk için bütçe!”, “İMF bütçesine hayır!”, “Eşit işe eşit ücret!” yazılı dövizler taşındı. Açıklamalarda sendika üyesi emekçilerin yaşadığı sorunlara değinildi. Taleplerinin kabul edilmediği koşullarda daha uzun süreli eylemler yapılacağı ifade edildi.

“Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları atıldı. Otoyol gişelerinde yapılan iş yavaşlatma eylemi sırasında uzun kuyuklar oluşurken, polislin yer yer eyleme

müdahale ettiği gözlemlendi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Bursa: “Sadaka değil toplu sözleşme!”

Yapı-Yol Sen Bursa Şubesi üyesi kamu emekçileri, 12 Nisan'da Tapu Sicil ve Kadastro Müdürlüğü, Bayındırlık ve İskan Müdürlüğü, Karayolları, İller Bankası, Afet İşleri ve Yapı İşleri Genel Müdürlüğü'nde iş bıraktı. Bursa Tapu Sicil ve Kadastro Müdürlüğü önünde basın açıklaması gerçekleştiren kamu emekçilerinin eylemine KESK'e bağlı sendikalar da destek verdi.

Yapı-Yol Sen adına yapılan açıklamada, insanca yaşanacak ücret ve toplu sözleşme gibi taleplerin kazanılması için mücadeleye devam edecekleri vurgulandı. Yaklaşık 100 kamu emekçisinin katıldığı eylemde “Sadaka değil toplu sözleşme!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

Esenyurt'ta jandarma terörü

Esenyurt'ta son dönemde jandarma terörü giderek tırmanıyor. Son olarak Bingöl kırsalında çıkan çatışmada yaşamını yitiren HPG gerillası Ramazan Kaplan'ın cenazesinin 17 Nisan günü Esenyurt'a, ailesinin evine gelmesiyle birlikte jandarma baskın düzenledi. Ailesinin taziye ziyareti için kurmuş olduğu çadıra belediye görevlileri eşliğinde iki defa el koyarak terör estirdi.

Mahalle girişlerinde yapılan kimlik kontrollerinde yaklaşık 20 kişi gözaltına alındı. Mahalleyi abluka altına alan jandarma, Ramazan Kaplan'ın Esenyurt Mezarlığı'nda defnedilmesine izin vermedi. Bunun üzerine aile cenazeyi Altınşehir Mezarlığı'na götürdü.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

Gündem'den suç duyurusu

Gündem gazetesinin Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın ithamları ile hedef haline getirilmesi ve ardından yayınının durdurulmasına karşı 17 Nisan günü Sultanahmet Adliyesi'nde suç duyurusunda bulunuldu.

Suç duyurusu sonrası saat 11:20'de adliye önündeki parkta bir araya gelen Gündem gazetesi çalışanları ve demokratik kitle örgütleri bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamada şunlar söylendi: “Büyükanıt yaptığı açıklamalarda, bizi direk hedef olarak gösterdi. Biz, hedef gösterilenlerin sonunu Hrant Dink'ten biliyoruz. Basın özgürlüğü üzerinde son dönemde yoğunlaşan saldırılar, Büyükanıt'ın ifade etmiş olduğu hedef göstermeden farklı algılanamaz. Yaptığımız suç duyurusu bu sürece yöneliktir. Gazetemiz'e yönelecek her türlü saldırının sorumlusu Yaşar Büyükanıt'tır. Ayrıca Büyükanıt'ın yaptığı”

müdahaleyi hukuka karşı yapılmış bir müdahale olarak görüyoruz” dedi. Açıklama Av. Özcan Kılıç'ın yaptığı konuşmanın ardından sona erdi. Açıklamaya 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

NATO: Bir saldırı, sava

(Nato'nun Riga Zirvesi vesilesiyle Aralık 2006'da verilmiş bir konferansın kayıtlarıdır...)

Sistem içi çelişkileri denetleme ve çıkarları uzlaştırma aracı

Sonradan, Sovyetler Birliği'nin savaşa katılmasının ardından, farklı bir yön de kazanmakla birlikte, İkinci Dünya Savaşı emperyalist kampın kendi içinde yeni bir emperyalist paylaşım savaşı olarak başlamıştı. Savaşın sonunda bütün bir kapitalist-emperyalist dünya kampı ABD'nin o gün için tartışmasız olan hegemonyası altında birleşti. Savaştan hemen hiç zarar görmeyen ve gücünü büyütürken çıkan tek emperyalist güç ABD idi ve bu ona tartışmasız bir üstünlük, tüm ötekiler tarafından doğal biçimde kabul edilen yeni emperyalist hegemon güç konumu kazandırmıştı. Bu bir dönem için emperyalist kampın kendi içinde belirgin bir uyum demektir.

Fakat bu çok sürmedi, daha '60'lı yılların başında bazı sorunlar, çelişki ve çatışmalar kendini göstermeye başladı. Kapitalizmin eşitsiz ve sıçramalı gelişme yasası işlemiş, savaşın adeta yere serdiği Avrupalı emperyalistler aradan henüz iki on yıllık bir süre bile geçmemişken kendini toparlamış ve kendi özel çıkarları konusunda ABD ile bazı sorunlar yaşamaya başlamışlardı. Fransa'nın '60'lı yılların başında NATO'nun askeri kanadından çekilmesi bunun bir örneğidir. Bugünkü AB'ye varan oluşumun bir Almanya-Fransa mihveri olarak gelişmesi, Almanya'nın el altından Fransa'nın ABD hakimiyetine muhalefetini desteklemesi, desteklemekten de öteye dipten dibe teşvik etmesi, yine bunun bir örneğidir.

Sovyetler Birliği'nin yıkılışı ve Varşova Paktı'nın dağılışından beri ise artık durum belirgin biçimde değişmiş bulunmaktadır. Zira bu iç çelişki ve çatışmaları dizginleyen, sınırlayan, nispeten kolayca uzlaşmayı zorlayan çok önemli bir engelin ortadan kalkması demektir. O zamandan beri emperyalist batı kampının kendi iç çelişki ve çatışmaları gitgide daha açık bir görünüm kazandı ve doğal olarak bunlar NATO bünyesinde de kendini gösterdi. '60'lı yıllarda NATO'nun askeri kanadından çekilen Fransa '89 yıkılışının ardından geri dönmüş olsa bile, süreç gerçekte olanaklı olduğunca ABD hegemonyasından kurtulmak yönünde ilerliyor ve bu kendini, AB bünyesinde, gitgide NATO'ya bağımlılığı da azaltacak yeni organizasyonların geliştirilmesi olarak gösteriyor. Bir ara büyük gürültülere konu olan Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası (AGSP), bunun bir ifadesi idi. Almanya ve Fransa önderliğinde AB'nin uzantısı bir yeni Avrupa ordusu olarak düşünülen bu proje, tam da NATO'nun 50. yılı kutlamalarına vesile olan o aynı Zirvede (Nisan 1999 Washington Zirvesi) çetin pazarlıklara ve çekişmelere neden olmuştu. Burada bir yandan NATO'yu dünya polisi haline getirmenin sorunları tartışılırken, öte yandan Avrupalı emperyalistlerin kendi uluslararası askeri örgütlenmesi olarak AGSP tartışılıyordu. Bunun

çetin pazarlıklara konu olması, projenin gerisindeki gerçek niyet ve hesapların taraflarca açık olmasından kaynaklanıyordu. ABD projeye karşı çıkmıyor, fakat onu NATO'nun bir uzantısı olarak görmek ve böylece denetimi altında tutmak istiyordu. Oysa Fransa ve Almanya için sorun, tam da ABD hegemonyasının askeri-politik biçimi olan NATO'ya bağımlılıktan kurtulmanın bir adımı olarak projeyi geliştirmekti.

ABD'nin NATO'ya alternatif olma niyet ya da potansiyeli taşıyan bu türden adımlara karşı bu hassasiyeti, bize örgütün daha önce sözünü ettiğim temel fonksiyonlarından birini göstermektedir. NATO, ABD emperyalizminin elinde, öteki emperyalistleri denetim altında tutmanın, herşeye rağmen kendini gösteren çelişki ve çatışmaları dizginleyip uzlaştırmanın da temel önemde bir aracıdır. Onun bu özelliği ABD için bugün her zamankinden daha önemlidir; zira onun bir döneme kadar tartışmasız olan egemenliğine kampın içinden itirazlar geline yerde daha açık ve güçlü bir biçimde ortaya konulabilmekte, bu çerçevede, bunları dizginleyebilmenin bir temel aracı olarak NATO'nun önemi de ABD payına artmaktadır. ABD, kendi dünya imparatorluğu hesapları ve stratejisi çerçevesinde, NATO'yu öteki emperyalistler üzerinde bir denetim aracı, çelişki ve çatışmaları kontrol aracı olarak elde tutmak istemektedir.

Evet, NATO işçi sınıfına, emekçilere ve dünya halklarına karşı bir tehdit aracı, bir şantaj ve saldırı örgütüdür temelde. Ama aynı zamanda, geline yerde özellikle ABD emperyalizmi payına, Batılı emperyalistler arasındaki çelişkileri kontrol etmenin, çıkarları mümkün olduğu kadar uzlaştırıp bağdaştırabilmenin bir aracıdır da. Avrupa'da AB genişlemesine, üstelik onu önceliyerek NATO genişlemesinin eşlik etmesinin gerisinde de aynı zamanda bu var. Amerikalı stratejistlerin, Amerikan hükümetlerine akıl hocalığı yapanların yazdıklarına baktığımızda, buradaki amacı tüm açıklığı ile görebiliyoruz. Bu adamlar, Avrupa Birliği'ni, özellikle de Fransa-Almanya mihverini denetim altında tutabilmenin önemine özellikle işaret etmekte ve bunun bir dizi yol ve yöntemi üzerinde durmakta, NATO'nun bu açıdan oyanayabileceği role de özel bir tarzda işaret etmektedirler. Onlar kuşkusuz AB'nin genişlemesine doğrudan karşı çıkmıyorlar, fakat ABD eğer Avrupa üzerindeki denetimini korumak ve çıkarlarını güvenceye almak istiyorsa, AB genişlemesine paralel olarak NATO'yu da genişletmeyi bilebilmeli, diye düşünüyorlar ve ABD yönetimlerine bunu öneriyorlar. Sonuçta yapılan da bu olmaktadır.

'89 çöküşünden beri NATO Avrupa'da, AB'ye paralel, fakat ondan daha hızlı bir biçimde, onu önceleyerek genişliyor. Ne de olsa bu her bakımından daha kolay. Neden daha kolay? Zira ne yerine getirilmesi gerici burjuva yönetimlerini zorlayan "kriterler"i var ve ne de yeni üyeliklerin getireceği gereksiz özel bir ekonomik yük. Türkiye 55 yıldır bir NATO ülkesi ve bunun emperyalistlere getirdiği herhangi bir yük yok, tersine onlar hesabına

her açıdan bir olanak bu üyelik. Oysa aynı Türkiye onyıllardır kendini paraladığı halde bir türlü AB üyesi bir ülke olamıyor, zira olması durumunda bu, emperyalist ittifak için bir dizi sorun ve yük demektir. AB'ye bir uyum süreci gerekiyor yeni aday ülkeler için, ama NATO için böyle şeyler fazlaca yok. Dolayısıyla NATO daha rahat bir biçimde genişleyebiliyor. Önden NATO genişliyor, arkadan AB. Baltık ülkeleri henüz AB'ye üye olmadan önce NATO'ya girmiş durumda idiler. Aynı şey Bulgaristan ve Romanya için de geçerli, bu ülkeler çoktandır NATO üyesi, ama henüz AB üyesi değil. *(Sözkonusu iki ülke konferansı izleyen günlerde, Ocak 2007'de, AB'ye tam üye olarak alındılar -HF)*

Ve bu önden genişleme, aynı zamanda, ABD'nin Avrupa Birliği genişlemesini NATO üzerinden kontrol etmesi anlamına da geliyor. Aynı zamanda diyorum, zira bu tek, hatta asıl amaç değil. Asıl amaç elbette ABD'nin Avrupa'ya NATO üzerinden sağlam bir biçimde yerleşmesi, bu onun çok yönlü hesap ve çıkarlarının bir gereği. ABD, Avrupa'dan öteye Avrasya üzerinde egemenlik peşinde, onun dünya imparatorluğu hesapları bunu gerektiriyor. Tüm öteki adımların ve araçların yanısıra NATO genişlemesi de bu stratejik hesapların içine oturuyor. AB genişlemesini bu yolla kontrol etmek de bunlardan biri, ama yalnızca biri. NATO bünyesine alınmış ülkeler dolaysız olarak Amerikan emperyalizminin askeri ve siyasal hegemonyası altına da bir biçimde girmiş oluyorlar. Böylece ABD bu ülkeleri tüm öteki yol ve yöntemlerin yanısıra bir de bu yoldan egemenlik ve kontrol altına almış oluyor. Polonya güya AB üyesidir, ama AB'den çok ABD'nin denetiminde ve hizmetindedir. Bunu tüm öteki eski Doğu Bloku ülkeleri için de söylemek olanaklı. Fransa ve Almanya'nın açık muhalefetine rağmen Irak'a karşı oluşan emperyalist koalisyonun Avrupalı bileşimi bu gerçeği ayrıca tescil etmiş durumda.

Öte yandan, Avrupalı emperyalistler, tümüyle ayrı bir baş çekemedikleri sürece, politikalarını ve dolayısıyla çıkarlarını, ABD ile bağdaştırmanın yolunu tutuyorlar. ABD de bunun farkında, hem de çok iyi biçimde. ABD onların henüz cepheden ve geri dönülmez biçimde kendi karşısına geçemeyeceklerini çok iyi biliyor. Bunu Irak savaşı sırasında, savaşa muhalefet ederek Fransa ve Almanya bir biçimde gösterdi, ayrı bir baş çekmeyi denedi. Emperyalist batı kampında İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde ilk kez bu çapta bir çatlak ortaya çıkmıştı. ABD'nin bu çıkışı hazmedemediğini, yeni ve eski Avrupa türünden söylemlerle AB'yi bölmekle tehdit ettiğini, hatta işi özellikle Fransa'yı cezalandırmaktan söz etmeye vardırıldığını biliyoruz. Ama ne mutlu onlara ki, Irak direnişi sayesinde ABD'nin muhtemel şerrinden kendilerini kurtarabildiler. Irak direnişinin yarattığı sonuçların ağır etkisi altında, ABD Almanya ile Fransa'nın dünkü muhalefetini unuttu, önemli olan bundan sonrasını birlikte götürebilmektir deyip, onlara uzlaşma elini uzatmak zorunda kaldı. Onlar

ış ve iç savaş örgütü/2

H. Fırat

da savaşın hemen ardından zaten muhalefetten yüzgeri etmiş ve ABD’nin Irak’taki emperyalist işgaline BM kararları üzerinden onay vermişlerdi.

Ama bu olay bile, Avrupalı emperyalistlerin halihazırda ABD emperyalizminin karşısına kolayca çıkmadıklarını gösteriyor. Bunu kaldırabilecek bir güç ve hazırlıktan henüz yoksunlar, bunun için zamana ihtiyaçları var. Bu nedenle, ABD’nin bugünkü gücü ve avantajlarını gözeterek, cepheden bir karşı karşıya gelişten olanaklı olduğunca kaçınmaya, işleri daha ihtiyatlı götürmeye, geleceğin kaçınılmaz karşı karşıya gelişlerine mümkün mertebe suyundan giderek hazırlanmaya çalışıyorlar. Tarihsel nedenlere de bağlı olarak Fransa bu konuda daha atak ve açık davranışa da, bu sinsi ve derinden gidiş Almanya için çok açık bir davranış biçimi. Irak savaşının hemen öncesinde SPD Irak savaşına muhalefet ederek seçimi kazandı, ama ABD karşısında Alman emperyalizmini de zamansız olarak belli bir sıkıntıya soktu. Daha o zamandan Hristiyan Demokratlar bu tutuma açık bir biçimde muhalefet ediyorlardı ve hükümet olduklarından beri de ABD ile ilişkileri mümkün mertebe düzeltmeye çalışıyorlar. Zira ABD ile zamansız bir atışmayı kaldırabilecek durumda olmadıklarını biliyorlar. Bu, bugünkü koşullarda Alman tekellerinin çıkarlarına çok uygun bir yol ve politika değil henüz.

Zamansız olarak buna girişmek istemiyorlar dedim ama, bu, çelişkilerin tümünden yatışması ya da uyutulması anlamına da gelmiyor. Çelişkiler ve bunun ürünü çatışma, herşeye rağmen varlığını sürdürüyor. Nitekim bunu son zirve üzerinden bir kez daha gördük. Kapsamlı Siyasal Yönerge başlığı taşıyan ve 30 küsur maddeden oluşan bir bildirge yayınlandı, bu son zirvenin ardından. Bu belgede ABD’nin NATO’ya vermeye çalıştığı yeni yönün çerçevesi var, önümüzdeki dönemin stratejik yaklaşımları formüle ediliyor burada. Büyük ölçüde ABD’nin arzularına ve ihtiyaçlarına göre. Ama Fransa ve Belçika’nın açıktan, Almanya’nın ise daha dolaylı muhalefetiyle, Zirve’de bu da hararetle pazarlıklara konu oldu ve sonuçta hiç değilse şimdilik belli bir uzlaşmaya bağlandı. Büyük ölçüde ABD’nin hesaplarına, ihtiyaçlarına ve öncelikli tercihlerine göre saptanmış yönerge imzalandı imzalanmasına ama, bunun uygulanmasında tüm ülkelerin tam onayı, oybirliği koşulu da Fransa ve Belçika’nın çok özel muhalefetiyle eklendi. Sonuçta hem Amerika’nın ortaya koyduğu siyasal çerçeveyi onaylamak zorunda kaldılar, ama hem de onun uygulanması konusunda veto hakkını da kazanmış oldular. Böylece gelecekte kendi çıkarlarına uygun olarak yapacakları kirli pazarlıklar için önemli bir avantaj elde ettiler.

Bütün bunlar NATO’nun bir yandan ortak çıkarlara hizmet ederken, öte yandan farklılaşan çıkarları denetim altında tutmanın ve karşılıklı tavizlerle uzlaştırmanın bir aracı olduğunu göstermektedir. Ve söylenenlerden anlaşılmış olmalı; temelde ABD’ye hizmet etse de örgütün bu işlevinin ittifak bünyesindeki öteki emperyalistler için de hala bir anlamı ve önemi var.

Dünya jandarmalığı ve sudan bahaneler...

NATO’nun gerçekte aynı zamanda bir iç savaş örgütü olduğu olgusu üzerinde daha önce durdum. Onun bu rolü Varşova Paktı’nın ayakta olduğu döneme kadar daha belirgin bir biçimde önplandaydı, bunu yineliyorum. O zaman bir “soğuk savaş” dengesi, bir “nükleer dehşet dengesi” vardı. Ordular karşılıklı olarak konumlanmak, teknolojik olarak savaş makinalarını sürekli beslemek ve yetkinleştirmek, ama öylece de kalmak zorunda idiler. Oysa ittifak üyesi ülkelerin sosyal mücadelelerine, iç sınıf mücadelelerine müdahale, bu çerçevede kontrgerilla ya da gladio türü karanlık örgütler aracılığıyla kirli savaş, sürekli bir uygulamaydı ve bu alanda fiili icraat olarak NATO’nun yapmakta olduğu ve yapacağı çok iş vardı. Onun fiili icraat olarak uluslararası bir iç savaş örgütü işlevini öne çıkaran buydu.

Sovyetler Birliği’nin çökmesinin ardından NATO’nun uluslararası bir savaş aygıtı olarak da rolünü fiiliyata döktüğünü görüyoruz. İlk uygulama Yugoslavya’ya karşı savaş olmuştu ve bu savaş anlamlı bir biçimde NATO’nun dünya polisi ilan edildiği Washington Zirvesi’nin hemen öncesinde başlatılmıştı. Yine de Yugoslavya Avrupa sahasında bir ülke idi, buna rağmen misyon alan dışı olsa da coğrafya alan içi idi. Coğrafya olarak da “alan dışı” olan ilk ülke gerçekte Afganistan oldu.

11 Eylül’ün hemen ardından, NATO ABD’ye siyasal açıdan tam desteğini açıklamış, bu desteğin askeri bir biçim alabileceğini ilan etmiş ve bunu da ünlü 5. Maddeye (Herhangi bir ittifak üyesi ülkeye yapılmış saldırı ittifakın tümüne yapılmış kabul edilecek ve buna göre mukabele görecektir, mealindeki madde) dayandırmıştı. Buna rağmen Afganistan’a karşı savaş başlangıçta daha çok bir Amerikan müdahalesi olarak başladı, NATO ve emperyalist müttefiklerin askeri desteği ve savaşa katılımı bu ilk aşamada daha dolaylı biçimlerde gerçekleşti. Fakat 2001 sonbaharında başlayan bu işgalin resmi sorumluluğunun ve komutasının 2003 yılından itibaren resmen NATO’ya geçtiğini biliyoruz. Yıllardır ve halen NATO, eski Yugoslavya’nın ardından Afganistan’da da resmen bir savaş ve işgal gücü olarak işbaşında. Genişlemiş biçimiyle 26 üyeli ittifak bu ülkede halen bir batağın göbeğinde, bu ayrı bir gerçek. NATO’nun bir müdahale, savaş ve işgal gücü olarak devrede olmasıdır, burada önemli ve yeni olan.

Kasım 2006’da Riga’da benimsenen yeni antlaşma bu konuda yeni tanımlar getiriyor ve hedefler ortaya koyuyor. NATO’nun benzer bir görevi bundan böyle dünyanın herhangi bir yerinde üstlenebileceğini açık hükme bağlıyor. Dünyanın neresinde olursa olsun herhangi bir kriz bölgesine 30 gün içerisinde müdahale etmeyi olanaklı kılacak ve bunu uzun süreli olarak sürdürebilecek yeni askeri organizasyonlar gündeme getiriliyor.

Böylece NATO, dünyanın dört bir yanındaki kriz bölgelerinde askeri operasyonlar için ilan

etmiş bulunuyor. Düne kadar, adı üzerinde, Kuzey Atlantik İttifakı idi. Şimdi etkinlik alanını tüm dünya ve işlevini de küresel jandarmalık olarak tanımlıyor. İşin aslına bakarsanız fiilen bu her zaman böyleydi, ama bu şimdi resmen de bir politika olarak tanımlanıyor ve ilan ediliyor. Bütün bunlar önemli gelişmeler.

Nitekim sorun tanımlamalardan öteye buna uygun somut organizasyonlar olarak pratikleştiriliyor da. Riga Zirvesi’nde kararlaştırılan Acil Müdahale Gücü (NRF) bunun bir ifadesi. 30 bin kişilik, en son teknoloji ürünleriyle donatılmış, seri hareket edebilen, anında kriz bölgesine ulaşabilen bir yeni örgütlenme, burada sözkonusu olan. Her an müdahaleye hazır bir kuvvet olarak düşünülüyor ve 2007 yılında kurulmuş olacak.

Tahmin edilebileceği gibi “terörizme karşı mücadele”, kriz bölgelerine yapılacak müdahalenin temel gerekçesini oluşturacak. Riga Zirvesi’nde kabul edilen yeni belgede bu önemli bir yer tutuyor. Bu son derece muğlak tanımlama, ihtiyaca göre her yöne çekilebilecek, her özel durumda bir bahane olarak kullanılabilecek, bu yeterince açık. Direniş örgütlerinin faaliyetleri kadar kontrol dışı ya da ABD zorbalığına şu veya bu biçimde muhalif devletlerin tutumu da pekala “terörizm” kapsamında görülebilecek ve dolayısıyla “terörizme karşı mücadele”nin hedefi haline getirilebilecek. Bu yolla ülkelere ve bölgelere her türlü keyfi müdahalenin önü açılıyor, şu veya bu ülkenin iç siyasal yaşamında dolaysız biçimde taraf olmak meşrulaştırılıyor. Örneğin Almanya’nın “terörizm tehdidi” altında olması bile bu kapsama girebiliyor ve NATO’nun bu ülkenin iç yaşamında dolaysız olarak taraf olmasını beraberinde getirebiliyor. Herhangi bir ülkede rejimi zorlayabilecek bir siyasal mücadeleye bu yolla müdahale edilebilecek, önden Acil Müdahale Gücü ve arkadan NATO’nun savaş aygıtı kurulu düzeni ayakta tutabilmek için seferber edilebilecek.

Yeni yönergede dile getirilen bir öteki müdahale ve saldırı bahanesi, “nükleer tehdit”in önlenmesi. Bunun ucunun nereye varacağı da yeterince açık. Bu tanımlamayla birlikte örneğin İran bir anda tüm NATO ittifakının açık hedefi haline getiriliyor. Ve daha ilk bakışta görülebileceği gibi, bütün bunlar Amerikan emperyalizminin savaş şeflerinin bugünkü dünya olaylarına bakışının bir yansıması. Onlar kabul ettirdikleri bu yeni yönerge ile öteki emperyalist müttefikleri de NATO üzerinde kendi politikalarına tabi kılmak istiyorlar. Yeni yönergenin bazı Avrupalı emperyalist güçleri rahatsız etmesi de bundan. Bu ülkeler Amerika’nın maceracı ve sonuçta kendilerine de zarar verebilecek emperyalist hedeflerine ve planlarına öyle ölçsüzce alet olmayı çok da istemiyorlar. Bunu çıkarlarına uygun görmüyorlar, ya da buna ancak kendi çıkarlarının da tatmin edilmesi koşuluyla destek vermek istiyorlar. Son yönerge kapsamında gündeme gelebilecek kararlarda oy birliği koşulu işte bunun bir aracı ve güvencesi.

(Devam edecek...)

Devrim ve parti davasına adanmış bir yürek...

Hatice Yürekli yoldaş ölümsüzdür!

Takvimler 22 Nisan 2001’i gösterdiğinde, Hatice Yürekli yoldaş, Ölüm Orucu Direnişi’nin 182. gününde ölümsüzleşti. O, Ümit ve Habip yoldaşların yolundan ilerleyerek ölümsüzler kervanına katıldı.

Türkiye Komünist İşçi Partisi’nin kurucu üyelerinden olan Hatice Yürekli yoldaş, Ölüm Orucu maratonunu soluklu bir biçimde koşmuş ve sarsılmaz bir iradeyle göğüslemiş bir komünistti. Örgüt ve parti yaşamında, düşman karşısındaki tavizsiz tutumunda olduğu gibi, yaşamının son direnişinde de parti, devrim ve sosyalizm davasına sonuna kadar bağlı olduğunu gösterdi.

Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya uğruna yaşamlarını ortaya koymayı bu ideali savunmak kadar doğal sayan devrimcilerin, kuşkusuz övmeye ihtiyaçları yoktur. Zira yaşamları ortadadır. Bizim için önemli olan; yoldaşlarımızın yaşamından, mücadelesinden, bu mücadele içinde oluşturdıkları kişilikten öğrenmektir. Onlardan geleceğe kalacak olan, kalması gereken herşeyi süzüp almaktır. Bu temel üzerinde saflarımızdaki militanları eğitmek ve bu eğitim öğelerini tüm devrimci harekete, devrimci işçi, emekçi ve gençlere sunmaktır.

Hatice Yürekli yoldaş 1968’de Tokat’ın Almus ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini İzmir’de tamamladı. 1990 yılı başında bu kentte komünist saflara katılarak ölümü yiğitçe göğüslemesine kadar kesintisiz olarak sürecek örgütlü yaşamına başlamış oldu. İlk dönem faaliyetlerinden dolayı aynı kentte birçok kez gözaltına alındı, bir süre cezaevinde yattı. Sonraki yıllarda örgütlü yaşamını İstanbul’da devam ettirdi. Bu kentte kaldığı tüm süre boyunca işçi çalışması yürüttü. Bu amaç çerçevesinde birçok tekstil fabrikasında işçi olarak çalıştı.

‘95 Nisan’ında gerçekleşen bir operasyonda, Habip Gül ile birlikte kaldığı evden gözaltına alındı. Siyasi poliste tam direniş göstererek ifade vermeyi reddetti, hiçbir belgeyi imzalamadı. Yargılanma esnasında ise siyasi savunma yaptı. Bir süre Sağmalcılar Cezaevi’nde tutuklu olarak kaldı. Dışarı çıktıktan sonra İstanbul ilindeki siyasal faaliyetine Rumeli Yakası tekstil çalışmasının sorumluluğunu üstlenerek devam etti. Ardından Güney çalışmasının ihtiyaçları çerçevesinde bu bölgeye geçti. Burada önemli sorumluluklar üstlendi.

Parti Kuruluş Kongresi’ne bu bölgenin delegesi olarak katılan Hatice Yürekli yoldaş, Kongre sonrası Ankara’da gerçekleşen operasyonda yeniden tutuklandı. Siyasi poliste bir kez daha tam direniş göstererek ifade vermeyi reddetti, hiçbir belge imzalamadı. Yaptığı siyasi savunmayla düzeni ve düzen mahkemelerini cepheden yargıladı, tok bir

tutumla komünist kimliğini ve mücadelesini savundu. O, Ulucanlar katliamını da yaşadı ve katliamın ardından açılan davada yargılandı. Bu yargılama esnasında da siyasi savunma yaptı, mahkeme kürsüsünden katliamın içyüzünü gözler önüne serdi.

O, 20 Ekim 2000’de F tipi saldırısına karşı başlayan Ölüm Orucu Direnişi’nin 1. Ekibi’nde yeraldı. Siyasi poliste tereddütsüz direnen, mahkemelerde hep siyasi savunma yapan Hatice Yürekli yoldaş, zindan direnişçiliğinin gereğini de her zaman sağlam ve sarsılmaz bir komünist devrimci olarak yerine getirdi, bunu kendisi için en büyük onur saydı.

O, örgütlü politik yaşama parti saflarında başlamış ve parti saflarında ölümsüzleşmiş, komünist kimliği ve parti üyeliği onurunu hep yükseklerde tutmuş, direnişçi kimliği değişmez bir davranış biçimi haline getirmiştir. Bu nitelikleri çerçevesinde sağlam ve sarsılmaz bir profesyonel devrimci olan Hatice Yürekli yoldaş, bunu, sınıf çalışmasının ihtiyaçları çerçevesinde sık sık fiilen fabrikada bir işçi olarak çalışmayla da birleştirebilmiştir.

Hatice Yürekli yoldaş, zor bir dönemin devrimcisiydi. Ne ‘60’ların sosyalizmin prestijinin yüksek, ne ‘70’lerin devrimci mücadelenin kitleleştiği ve devrimciliğin neredeyse tek seçenek olduğu koşullarından gelmişti. O’nun mücadeleye girme yılları, ‘90’ların başıdır. Bu dönem, 12 Eylül yenilgisine modern revizyonizmin yenilgisinin eklendiği, devrim dalgasının geri çekildiği, kitle hareketinin durgunlaştığı, devrim ve sosyalizmi savunmanın “marjinallik” olarak algılandığı, toplumu

kurtarma çabalarının yerini kendini kurtarma kaygılarının aldığı; iradesi kırılmış, çökmüş, sürüleştirmiş bir insan topluluğundan, eskimiş solcular mezarlığından pis kokuların yayıldığı bunaltıcı bir dönemdir. Böyle bir dönemde devrimcilik sağlam bir bilinç, sarsılmaz bir inanç ve mücadeleye soluklu bir bakış gerektirir. O, böylesi bir zor dönemde partinin yol göstericiliğinde bu niteliklerle donanarak mücadele safında yerini aldı, adeta akıntıya karşı yüzdü.

Hatice Yürekli yoldaş, çok yönlü, gerçek bir dava insanı kimliğine sahiptir. O, tüm çalışma, mücadele ve sinama alanlarında, bütünsel bir tartışmasız devrimci kimliğin temsilcilerinden birisidir. O’nun siyasi poliste, zindanda ve mahkemelerdeki duruşu bu kimliğinden bağımsız olarak değerlendirilemez. Çünkü O, partinin ideolojik çizgisini özümsemiş, örgütlü yaşamın ve direnişçi kimliğin hakkını veren örnek bir profesyonel devrimcidir.

Hatice Yürekli, ailesine yazdığı 12 Kasım ‘00 tarihli veda mektubunda “... *siyasi kimliğimizi, devrimci kişiliğimizi ve insan onurumuzu teslim almaya dönük bu kapsamlı saldırıya karşı, ölümüne bir direnişi başlatmış bulunuyoruz*” diyor ve bunun “*yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin hakkı davasını savunmak*” anlamına geldiğini söylüyordu. Ne dediğinin ve ne yaptığının tümüyle bilincinde olarak o, dediğini yaptı. Açıktır ki burada yansıyan, sağlam bilince dayalı bir devrimci kimlik, buna dayalı bir siyasal ve örgütsel tutum, bunun ifadesi bir siyasal yaşam çizgisidir.

O, şu veya bu yoldaş üzerinden partiye bakan, ilişkisini buna göre güçlendiren ya da zayıflatan biri değildi. Kendini partinin asli temsilcilerinden, onun organik dokusundan biri olarak gören Hatice Yürekli yoldaş, kendisine yöneltilmiş bir eleştiriyi, kendisine parti tarafından gösterilen bir tepkiyi hiçbir biçimde sorun etmeyen, bunu partiyle olan genel ilişkileriyle hiçbir biçimde karıştırmayan bir yoldaştı. Çünkü o kendisini partisiyle özdeşleştirmiş bir devrimciydi.

Hatice yoldaş neredeyse, parti oradadır. Emeğini partiden hiç sakınmayan her sınıf devrimcisi gibi Hatice yoldaş da yücelten şehit düşme biçiminden çok, partiye hiç zorlanmadan verdiği emektir. O, partisinden ve mücadeleden emeğini hiç sakınmadı. O’nu güçlü kılan da buydu. O’nun için partiyi sahiplenmek, partiye harcanan emekle orantılıydı.

Hatice yoldaş, sabırlı ve kararlı bir örgütçüydü. İşler ters gittiğinde ya da aksadığında yılmaz, o işi yapmanın bütün olanaklarını zorlayarak yapmaya çalışırdı. Açıktır ki, O’nun bu sabrı ve kararlılığı içselleştirdiği öz disiplininin kaynaklanıyordu.

Kuşkusuz ki, devrim davası yaşama, büyüme ve er-geç zafere ulaşma olanağını bu türden sağlam ve sarsılmaz dava insanı devrimciler sayesinde bulacaktır.

Hatice yoldaşımız, Habip ve Ümit yoldaşlardan aldığı direniş bayrağını, leke sürdürmeden bugünlere taşıdı. Biz ise ondan devraldığımız bayrağı işçi sınıfının öncü partisi önderliğinde burjuvazinin kalelerine dikeceğiz.

Devrimci yaşamı dışında bir yaşam tanımayan, bu uğurda ailesi ile olan bağları da dahil düzenle tüm bağlarını koparmakta tereddüt etmeyen, tüm örgütlü devrimci yaşamı boyunca onurlu bir parti üyesi olmayı herşeyin üzerinde gören ve bunun gereklerini yerine getiren bu yiğit kadın komünist yoldaşımızın anısı önünde derin bir saygı ile eğiliyoruz.

Özgür bir gelecek için 1 Mayıs'ta alanlara!

Dünya ölçeğinde ezen-ezilen çelişkisinin derinleştiği, sermaye düzeninin saldırılarının önemli ölçüde hız kazandığı bir süreçte 1 Mayıs'a hazırlanıyoruz.

2007 1 Mayıs'ına sayılı günler kala öncelikle ifade edilmesi gereken, bu sene 1 Mayıs'ın gerek dünya ölçeğinde, gerekse coğrafyamız sınırlarında öneminin geçmiş seneleri aşan bir düzeyde olduğudur. Bu önem, sermaye düzeninin açmazlarının çözümü olarak ardı ardına uygulamaya soktuğu neo-liberal politikaların dünya ölçüsünde işçi ve emekçi sınıfları karşı karşıya bıraktığı yıkımdan ve yine emperyalist odaklarca sürdürülen ve farklı hedeflerle gerisinin geleceği sinyalleri verilen emperyalist işgal politikalarının halkları karşı karşıya bıraktığı durumdan ileri gelmektedir. Neo-liberal dönüşümlerin ve emperyalist işgallerin sonucu kör gözlerin bile görebileceği ölçüde açıktır. Bugün dünyanın azımsanamayacak ölçüde büyük bir çoğunluğu açık ve sefalet koşullarında yaşamakta, önlenebilir hastalıklardan her gün binlerce kişi yaşamını kaybetmekte, işsizlik artmakta, emperyalist işgallerin ölü-yaralı bilançoları gün be gün katlanmakta ve yine emperyalistlerin yönlendirmesiyle şovenizm salgın bir hastalığa dönüşmektedir. Özetle kapitalistlerin elinde dünya güvenilir bir yer olmaktan çıkmıştır. İnsanlar tek bir günlerini dahi gelecek kaygısı yaşamadan geçirememektedir.

Coğrafyamız açınsındansa 2007 1 Mayıs'ı bütün bu gündemlerin yanında farklı bir önem daha taşımaktadır. '77 1 Mayıs katliamının 30. yılı. 77'de Taksim'de gerçekleşen ve 500 bin işçi ve emekçinin katıldığı görkemli 1 Mayıs kutlaması devlet eliyle kana bulanmış, 36 işçi ve emekçi yaşamını kaybetmişti. Geçen 30 yıl içerisinde Türkiye'de ve dünyada çok şey değişti. Ancak bu değişimlerden hiçbiri işçi ve emekçiler için, ezilen halklar için olumlu olmadı. Yaşam koşulları ağırlaştı, sömürü derinleşti, dünya ölçeğinde emperyalist saldırganlık dizginlerinden boşaldı. Gençlik kesimleri bugün 30 yıl öncesinde olduğundan çok daha umutsuz... 30 yıl öncesine oranla daha fazla insan aç, daha fazla insan sokakta, daha fazla insan güvencesiz koşullarda çalışıyor! Geçmiş ile bugün arasındaki bu kaba farklılıklar bile 30 yıl öncesine göre mücadelenin bugün "daha fazla" ihtiyaç, adeta bir zorunluluk olduğunun göstergesidir. Bu çerçevede bu yıl 1 Mayıs, geçmiş yılların mücadelelerine sahip çıkmak, geleneğimizin, değerlerimizin, geçmişimizin arkasında durmak açısından da önemlidir.

Gençlik açısından 1 Mayıs'a çıkış, en özlü ifadesi ile gelecek sorunu karşısında yapılmış bir tercihi ifade etmektedir. Gençlik, doğrudan hedefi olduğu neo-liberal dönüşümlerin karşısında ya mücadele etmeyi seçecek ya da geleceksizlik gerçeği ile barışma yoluna gidecektir. Gençlik ya şovenist dalgayı kırmak için alanlarda yürüyecek ya da en iyi ihtimalle şoven faşist histeri karşısında sessiz kalarak coğrafya genelinde hüküm süren inkâr ve imha politikalarının işbirlikçisi durumuna düşecektir. Gençlik ya emperyalist işgalleri karşısında bir tutum ve mücadele geliştirecek ya da ezilen halkların emperyalist haydutlar tarafından katledilmesinin seyircisi olacaktır.

Neo-liberal dönüşümlere karşı 1 Mayıs'a!

Bugün eğitim alanında yaşanan tüm neo-liberal

dönüşümler gençliğin geleceğini hedef alan saldırılardan ibarettir. Üniversiteler ve liseler paralı hale getirilmektedir. Eğitimin kamusal hizmet olma özelliği saldırıya uğramış, bu çerçevede eğitim kurumları ticarethaneye, öğrencilerse bu kurumlarda satılan gerici, anti-bilimsel eğitimin zorunlu birer müşterisine dönüştürülmüş durumdadır. Bu dönüşümlerin mesleki alanlardaki yansımalarının sonucunda ise diplomalar hükümsüzleşmiş, çalışma hayatı sözleşmelere bağlanarak sömürünün katmerlendiği ve hiçbir güvencesi olmayan bir alana dönüşmüştür. Üniversite ve lise öğrencilerinin ve mezunlarının geniş kesimleri geleceksizlik girdabı içinde kıvranmaktadır.

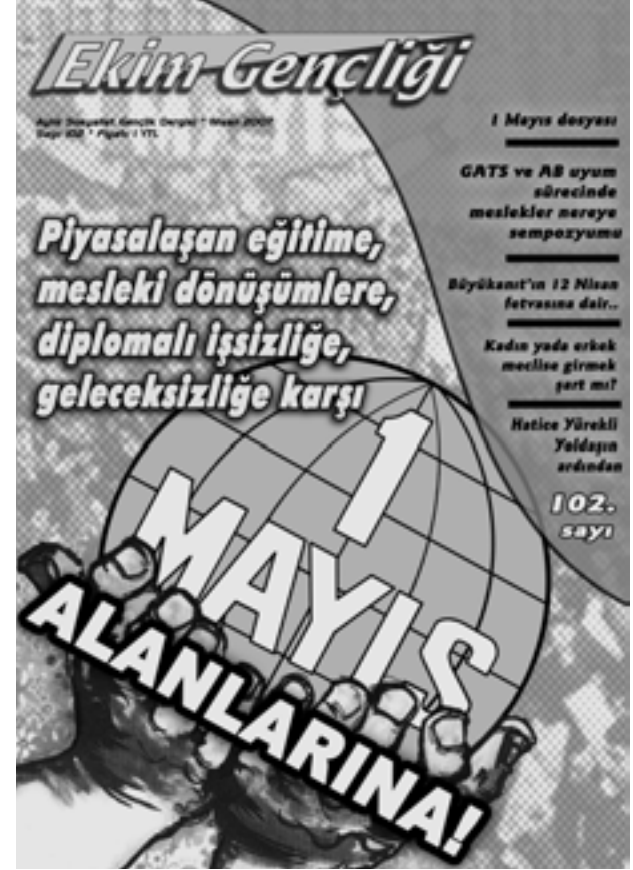
Toplumsal yaşamdaki dönüşümlere paralel olarak eğitim alanındaki saldırıların hayata geçirilmesi sürecinin sorunsuz yürüyebilmesi için üniversiteler ve liselerde kışla koşulları hüküm sürmektedir. Uyuşturucu, şiddet vb. teşvik edilirken, eğitim kurumları kapısında ÖGB, idare, polis ya da sivil faşist engeliyle geri çevrilen bir tek özgür düşünce olmaktadır.

Sermaye iktidarının bu bütünlüklü politikasının gençlik kesimlerine ilettiği mesaj, "geleceğinizi satılığa çıkartıyorum ve uslu durmazsanız başınızı ezerim"den ibarettir. Gençlik kitlelerinin bu mesaja yanıtı gelecekleri ve özgürlükleri için mücadeleyi yükseltmek olmalıdır. 1 Mayıs alanı bu çerçevedeki taleplerin taşınacağı en anlamlı alan olacaktır. Çünkü üniversite ve liselerdeki yeniden yapılandırma süreci toplumun yeniden yapılandırılma sürecinin sermaye düzenince özel önem verilen bir ayağıdır yalnızca. Ve bu alandaki dönüşümlerin karşısında verilecek mücadele ancak bütüne karşı örülecek mücadele ile bağ kurulabildiği ölçüde sonuç alıcı olabilecektir.

Emperyalist saldırganlığa ve şovenizme karşı 1 Mayıs'a!

Bugün emperyalist saldırganlık, işgal ve katliam politikaları yaygınlaşarak sürerken, bu saldırganlık tüm bölgeyi ve hatta insanlığı tehdit eden boyutlara varmaktadır. Sermaye iktidarı emperyalizm ile işbirliği içerisinde bu planlara dahil olmaya, gençliği 20 centlik askerler, üniversiteleri silah fabrikaları olarak bu savaşa seferber etmeye çalışırken, gençlik emperyalizme karşı 1 Mayıs'ta alanlarda olmak zorundadır.

Büyükant'ın 12 Nisan'da yaptığı açıklamalar Kürt halkını hedef almakta, yıllardır sürdürülen inkar ve imha politikalarının önümüzdeki süreçte sertleşeceğini göstermektedir. Bu süreçte bizlere ve "sokaktaki insanlara" yüklenmek istenen misyon, bu inkarın ve imhanın parçası olarak, linçlerle, sokak gösterileriyle, ağza alınmaz küfürlerle milliyetçi hassasiyet perdelemesinde kafatasçı kuklalara dönüşmemizdir. Emperyalist-kapitalist sistemin derinleşen çelişkileri karşısında güçlenen siyasal gericiğe karşı, halkları birbirine düşman eden faşizme ve şovenizme karşı gençlik alanlarda olmalıdır. Çünkü düzenin yarattığı bu karanlıktan birbirine düşmanlaşan, birbirleri ile savaşan halklar, dolan kasalar, oluk oluk akan kan ve yükselen hisse senetleri çıkmaktadır. Halkların özgürlüğü, emperyalistlerin dünya nimetlerinin paylaşımı için oturdukları masalarda pazarlık konusu yapılmaktadır. Halkların özgürlüğünü ve geleceğini hedef alan bu soysuz planların tetikçiliğini ise gençliğe yüklemek istemektedirler. Gençlik alanı bu süreçte, bu saldırıların

kardeşçe yaşama hakkının kendi özgürlüğü ile eş anlamlı olduğunu görmeli ve ellerine bulaştırılmak istenen kana, üzerine sindirilmeye çalışılan barut kokusuna inat 1 Mayıs'ta ezilen halkların safında alanlarda olmalıdır.

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz ellerimizde!

Bugün gençliği hedef alan saldırılar eğitim ve meslek alanı ile sınırlı değildir. Aksine toplumun bütününe hedef alan tüm saldırıların sonuçları dolaysız bir biçimde gençliği etkilemektedir. Gençlik hareketi ise bütün bu saldırılar karşısında halen parçalı ve zayıf bir görüntü içindedir.

Peki, gençlik hareketi bugün bu tabloya mahkûm mudur? Elbette hayır! Balgat Yurdu'nda yurt koşullarına karşı eyleme geçen bini aşkın genç, Akdeniz Üniversitesi'nde sınav sistemine karşı sokağa dökülen 500 genç, Beytepe'de ulaşım sorununa eylemli bir süreçle yanıt üretmeye çalışanlar, mesleki dönüşümlere karşı mücadele hattı geliştirme hedefiyle yan yana gelenler bu tablonun değişebilir olduğunun ispatıdır.

Gençliğin bugün kendi geleceği ve özgürlüğü için ilk yapması gereken şey, gelecek ve özgürlük beklentisinin yönünü değiştirmektir. Zira sermaye düzeninin gençliğe verebilecek hiçbir güzel vaadi yoktur. Bundan daha da önemlisi, içi boş umutları pazarlamakta uzmanlaşmış asalaklar sınıfı ne yaparsa yapsın gençlik kesimlerini ikna edebilmenin olanaklarından yoksundur.

Bu çerçevede 1 Mayıs gençliğin özgür bir geleceğe doğru atacağı en anlamlı adımların başında gelmektedir. Sermaye düzeninin karşısındaki tüm güçlerin buluşma alanı olacak 1 Mayıs, gelecek mücadelesini yükselten gençliği, omuz omuza yürütmesi gereken işçi sınıfı ile buluşturacaktır.

(Ekim Gençliği'nin Nisan '07 tarihli 12. sayısından alınmıştır...)

“GATS ve AB Uyum Sürecinde Meslekler Nereye?” Sempozyumu başarıyla gerçekleştirildi!

Mesleki dönüşümlere karşı birleşik devrimci mücadeleye!

1. gün:

“GATS ve AB Uyum Sürecinde Meslekler Nereye?” Sempozyumu’nun birinci günü 13 Nisan Cuma günü YTÜ Oditoryumu’nda gerçekleşti. 200’e yakın kişinin katıldığı sempozyumda etkili sunumlar ve canlı tartışmalar gerçekleşti.

Sempozyum saat 13.30’da sempozyum hazırlık toplantıları bileşenleri adına Burçin Kuz’un gerçekleştirdiği açılış konuşması ile başladı. Bugüne dek sürece destek olduğunu açıklayan akademisyen, demokratik kitle örgütü, sendikalar, öğrenci örgütlülükleri vb.’nin okunmasıyla son buldu. Günün programının deklare edilmesinin ardından birinci oturum başlatıldı.

Birinci oturumda önce Özgür Müftüoğlu söz aldı. Müftüoğlu “eğitim alanındaki dönüşümler” üzerine bir sunum gerçekleştirdi. Eğitimle ideoloji arasındaki bağı tanımlayarak, bugün yaşananın eğitim alanının kapitalizmin ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirilmesinden ibaret olduğunu vurguladı.

Ardından hukuk alanındaki dönüşümleri anlatmak üzere sözü ÇHD Genel Sekreteri Selçuk Kozagaçlı aldı. Hukuk alanında yaşanan dönüşümleri gerek hukuk alanının kendi kurumsal yapısını eleştirerek, gerek geçmiş mücadele deneyimlerini irdeleyerek ayrıntılı bir tarzda ifade etti.

Daha sonra Baro Eski Başkanı Yücel Sayman konuştu. TBB’nin mevcut yapısını eleştiren Sayman, savunma hakkı üzerinde idari vesayet uygulanamayacağını, bu uygulandığı ölçüde savunma hakkının bağımsız kullanılmasından söz edilemeyeceğini vurguladı. Ardından sağlık alanındaki dönüşümleri tanımlamak üzere Ses Aksaray Şube Başkanı Songül Beydilli söz aldı. Sağlık alanındaki dönüşümü sistematik bir biçimde anlatan Songül Beydilli, aile hekimliğinin sonuçları üzerinde durdu.

Daha sonra konuşan Mustafa Aral, TMMOB’ta yaşanan dönüşümlerin mesleklerdeki dönüşümlerle paralel düşünülmesi gerektiğini belirtti. Özellikle bugün bir takım yönetimler şahsında açığa çıkan anti-demokratik ve gerici tutumların bütün oda mensuplarına mal edilmemesi gerektiğini, demokrat ve duyarlı kesimlerin odalara sahip çıkmasının önemli olduğunu vurguladı.

Esmâ Özdemir ise, mimarlık alanına ilişkin hazırlanmış taslak yasalarsa olabilecekleri, Türkiye gerçeklerine de değinerek anlattı. Soru cevap bölümü bitiminde ara verildi.

İkinci oturumda Marmara Üniversitesi’nden Prof. Dr. Fuat Ercan ve DİSK / Birleşik Metal İş’ten Gaye Yılmaz “GATS ve AB uyum sürecinin mesleklerin dönüşümüne etkileri” başlıklarına ilişkin sunumlar gerçekleştirdiler. Her iki panelist de ilk elden TMMOB’un tutumunu eleştirdi. Sempozyumu son

derece demokratik bir etkinlik olarak tanımlayıp, böyle bir etkinlikle karşıtlık ilişkisi kurulmasını anlaşılmaz bulduklarını dile getirdiler.

Fuat Ercan, “Meslekler nereye?” sorusunun anlamlı olduğunu, ancak mesleklerin tarihsel gelişimine bakmaksızın, her birinin kendi içinde değerlendirilmesi ile bu soruya bütünlüklü ve doğru bir yanıt verilmesinin olanaksız olduğunu ifade etti.

Gaye Yılmaz ise, GATS antlaşmasına ilişkin kapsamlı bir anlatım yaptı. GATS antlaşmasının imzalandığı süreçteki esnek hükümlerine değinen Yılmaz, bu hükümlerin geçerliliğinin süreye bağlandığını vurgulayarak, artık bu süre dolduğu için GATS’ın temelinde vurgulanan ticarileşme / piyasalaşmanın tüm alanlara yaygınlaştırılmaya çalışıldığına işaret etti. Sorunların tek çözümünün mücadele olduğunu, ancak ve ancak devrimci bir kalkışmanın GATS vb. saldırıları topyekün ortadan kaldıracabileceğini vurguladı.

İkinci oturumun ardından soru-cevap bölümüne geçildi. Sempozyumun ikinci gününün programının deklare edilmesi ile sempozyumun ilk günü bitirildi. Saat 20.00’ye doğru biten sempozyumda, mesleki dönüşümlerin bütün alanlarda bir bütün olarak hayata geçirildiği ve ortak bir mücadele kanalının geliştirilmesi gerektiği temel bir vurguydu. Neredeyse bütün panelistler tarafından TMMOB yönetiminin tutumu sert eleştirilere konu oldu.

2. gün

14 Nisan günü gerçekleştirilen, 100’e yakın kişinin katıldığı sempozyumun foruma ayrılmış bölümünde açığa çıkan birleşik mücadele iradesi oldu.

Forum açılış konuşması ile başlatıldı. Ardından divan forumun işleyişi ve yöntemine dair bir bilgilendirme yaparak, tebliğ başlıklarını açıkladı. Forum üç ana başlıktan oluşuyordu. Bu başlıklar, GATS ve AB sürecinde mesleklerde yaşanan dönüşümlerin arka planı, GATS ve AB sürecinde meslek örgütlerinin gidişatı ve sempozyum sonrasına ilişkin mücadele perspektifi idi.

Bu çerçevede ilk önce “GATS ve AB sürecinde mesleklerde yaşanan dönüşümlerin arka planı” başlığı

ile foruma başlandı. Sempozyum Hazırlık Toplantıları Bileşenleri adına bu bölümde birbirini bütünleyen iki ayrı tebliğ sunuldu. 1. tebliğin başlığı “Meslek ve Alanlarda Yeniden Yapılandırma Süreci” idi. 2. tebliği ise “Sermaye Ekseninde Yeniden Yapılandırmanın Meslek ve Alanlarda Ortaya Çıkardığı Somut Sonuçlar” başlığını taşıyordu.

Sempozyum bileşeni adına sunulan bu iki tebliğin ardından ana başlığa ilişkin ek tebliğ sunmak isteyenlere söz verildi. Bu çerçevede ilk önce Mühendislik, Mimarlık ve Planlamada + İvme Dergisi adına “Yetkin ya da Yetkili Mühendislik” başlıklı bir tebliğ sunuldu. Ardından Mimarlar Odası Büyükkent Şubesi Öğrenci Komisyonu adına “Mimarlık Hakkında Kanun Tasarısı Taslağı” başlıklı bir tebliğ sunuldu. Mimarlık alanında yaşanan dönüşümlerin yasal dayanaklarının ayrıntılı bir biçimde tartışıldığı ve birleşik mücadele çağrısı ile son bulan tebliğin okunmasının ardından, İstanbul Gençlik Derneği de “GATS ve AB sürecinde meslekler nereye?” başlıklı bir tebliğ sundu. Çağdaş Genç Avukatlar ise “Avukatın bağımsızlığı ve savunmaya maddi hukuk (avukatlık kanunu) ve olması gereken hukuk ışığında karşılaştırmalı bir bakış” başlıklı tebliğ ile sempozyuma katkıda bulundu. Son ek tebliği ise İÜ Avcılar Kampüsü Meslekler Nereye Sempozyum Bileşeni adına “Meslek Yüksek Okulları” başlığı ile sunuldu.

Ayrıca, “Emek Hareketinden Mühendis, Mimarlar, ‘Akreditasyon ve Yetkin Mühendislik’” başlığı ile bir tebliği divana sunuldu. Tartışma başlığının kapanmış olmasından dolayı bu tebliğ kayıt altına alındı ancak salonda okunmadı.

Ek tebliğlerin sunulmasının ardından önerilerin, eleştirilerin ve eklemelerin yapılacağı serbest kürsüye geçildi. Bu bölümde ilk önce İTÜ Makine Mühendisliği Bölümü’nde okuyan bir öğrenci söz aldı. Tebliğ başlığına ilişkin görüşlerini ifade eden öğrenci arkadaşın konuşmasının ardından YTÜ Makine Mühendisliği Bölümü’nden yeni mezun olmuş bir arkadaş, okunan tebliğlere ilişkin iki öneri sundu. Tebliğ metninde akreditasyon başlığı içerisinde önemli bir örnek olan ABET’e değinilmemiş olduğunu ifade eden konuşmacı, kendisinin de mezuniyet sürecinde karşılaştığı ve artık üniversiteler genelinde uygulanan diplomalardan mühendis ibaresinin kaldırılmasının da tebliğde yer alması gerektiğini vurguladı.

Bu konuşma üzerine dinleyiciler arasında olan Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği Başkanı Tahsin Yeşildere söz almak istediğini ifade etti. 14 yıl boyunca meslek odası başkanlığı yaptığını ifade eden Yeşildere “*Mühendislik odalarının bu sempozyuma yaklaşımları beni ürküttü.*” dedi. Sempozyum öncesinde kendisinin de telefonla arandığını ve bu sempozyuma yer ayarlayarak iyi yapmadıklarının kendilerine ifade edildiğini söyleyen Yeşildere “*Mühendis odaları da sermayenin güdümünde, eski misyonlarını kaybetmiş ve insanların özgürce tartışmalarının önünde geçen bir konuma gelmiştir*” dedi. Yeşildere ayrıca, bütün bu olumsuz tabloya rağmen, odaların sermaye yanlılarına bırakılmamasının mücadelesinin verilmesi gerektiğini ifade etti. İki gündür sempozyumu izlediğini ifade

eden Yeşildere, bütün tartışmaların temelinde eğitimin durduğunu ve bu kapsamda YÖK’ün bu dönüşümlerde oynadığı rolün de hesaba katılarak mutlaka tartışılması gerektiğini vurguladı.

Tartışmalardan sonra oylamayla tebliğin bütünlüklü bir biçimde kabul edilmesi, ancak yapılan öneriler çerçevesinde, “Akreditasyon ve ABET örneği”, “Diplomalardan mühendis unvanının kaldırılması” ve “YÖK” başlıklarının eklenmesine karar verildi.

İkinci başlığa geçilmeden, Tüm- Bel Sen 4 No’lu Şube adına söz isteyen bir sendikacı sempozyuma bir tebliğ sundu. İki gündür sempozyumu takip ettiğini ve tartışmaları anlamlı bulduğunu ifade eden şube temsilcisi, AB ve GATS sürecinden meslek alanları ile beraber bütün hizmet alanlarının da etkilendiğini vurgulayarak, İETT’de yaşanan / yaşanacak özelleştirme uygulamaları sonucunda ulaşım hizmetinde yaşanacak dönüşümü tanımladı.

Ardından ikinci başlık olan GATS ve AB sürecinde meslek örgütlerinin gidişatına geçildi. Sempozyum Hazırlık Toplantıları Bileşenleri adına sunulan tebliğin okunmasının ardından ek tebliğler bölümüne geçildi. Bu bölümde Toplumcu Mühendislik ve Mimarlık Öğrencileri “Sempozyum sürecinde İstanbul TMMOB yöneticilerinin tutumu üzerine zorunlu bir açıklama” başlıklı bir tebliğ sundu.

Bu tebliğ üzerine söz alan TMMOB MMO Öğrenci Komisyonu çalışanlarından bir öğrenci, “keşke yönetimimizden birileri burada olsaydı da, burada ifade edilenlere yanıt verselerdi” dedi ve daha önce TMMOB içerisinde başlattıkları örgüt içi demokrasi tartışmaları karşısında TMMOB’un geliştirdiği tutumun, o dönem öğrenci komisyonunu dağıtmaya varan anti-demokratik uygulamalarını anlattı.

İkinci tebliğe ilişkin değişiklik ya da ekleme önerisi gelmedi ve tebliğ aynen kabul edildi.

Son olarak “Sempozyum sonrasına ilişkin mücadele perspektifi” başlıklı tebliğ, yine Sempozyum Hazırlık Toplantıları Bileşenleri adına sunuldu. Bu bölümde yalnızca YDG tebliğ sundu. Tebliğ kapsamında birleşik mücadeleye özel olarak vurgu yapan YDG, birleşik örgütlülük ihtiyacını tanımladı.

Daha sonra EHP Gençliği adına yapılan konuşmada gençliğin taşıdığı dinamizme vurgu yapılarak, sempozyumdan çıkan ortak iradenin mutlaka Genç-Sen’e taşınması ve Genç-Sen’de mesleki dönüşümlerin gündemleştirilmesi gerektiğini ifade etti. Mimar Sinan Üniversitesi Mimarlık Bölümü’nden bir öğrenci söz alarak, sorunun odalara taşınma kapsamından öte, okullara taşınma hedefiyle ele alınmasının öncelikli olduğunu vurguladı. Daha sonra Toplumcu Mühendislik ve Mimarlık Öğrencileri adına söz alan bir arkadaş, birleşik mücadelenin önemine vurgu yapan bir konuşma yaptı. 3. tebliğe ilişkin tartışmaların sonlanması ve tebliğin bütün katılımcılarla onaylanmasının sonucunda sempozyuma sonuç bildirgesinin son halinin hazırlanıp, açıklanması için ara verildi.

Aranın ardından sonuç bildirgesinin açıklanması ile sempozyum bitirildi.

Toplumcu Mühendislik ve Mimarlık Öğrencileri

“GATS ve AB Uyum Sürecinde Meslekler Nereye?” Sempozyumu Sonuç Bildirgesi

Kapitalizmin içine girdiği dönemsel krizlerden kurtulup kar oranlarını yeniden artırabilmesi için tekelleşmenin önünün açılıp hızlandırılması, yeni alanların sisteme entegre edilmesi, emek üretkenliğinin artırılması ve işgücü fiyatının ucuzlatılması gerekmektedir. Bunun için sermayenin tekelleşmesinin önündeki engellerin kaldırılması, yine uluslararası sermayenin ihtiyaçları tarafından belirlenen alanların sistematik bir biçimde talanı, son tahlilde kamu hizmetlerinin tümüyle tasfiyesi öngörülmektedir.

Uluslararası sermayenin ve tekellerin ihtiyaçları doğrultusunda çeşitli temel alanlarda yaşanan dönüşümler, dolaysız olarak bu alanlarla bağlantılı meslekleri de etkilemektedir. Tümüyle uluslararası sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda gerçekleşen bu dönüşümlere karşı “GATS ve AB uyum sürecinde meslekler nereye?” sempozyumunda yürütülen tartışmalar sonucunda bütünlüklü bir mücadele platformu oluşturma çabasının bir ilk adımı olarak aşağıdaki görüşler benimsenmiştir.

Tüm hizmet alanlarının sermayenin tam denetimine açılmasını öngören, eğitimden sağlığa birçok alanda yaşanan piyasalaşma ve ticarileşme sürecinin temel bir halkası olan GATS’tan çıkılmalıdır.

AB müzakereleri ile eğitim, sağlık, iş ve meslek yaşamında ortaya çıkan sermaye ekseni dönüşümler son bulmalı, AB ile kurulan tüm ilişkiler durdurulmalıdır.

Eğitim alanında yaşanan piyasalaşma/ticarileşme uygulamaları derhal son bulmalıdır!

Üniversite sanayi işbirliği adı altında, üniversitelerin kaynak ve araştırmalarının sermayenin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir biçimde kullanılmasına son verilmelidir

Eğitim hizmetleri herkese eşit ve parasız bir biçimde sağlanmalıdır!

Özel eğitim ve sağlık kurumları kapatılarak tüm bu hizmetler kamu yararına ve devlet tarafından verilen hizmetler haline getirilmelidir!

Ücretsiz ya da düşük ücretle, sosyal güvenceden yoksun tüm staj uygulamaları son bulmalıdır!

Mesleki yeterlilik kurumu kanunu geri çekilerek, mesleklerde tekelleşmenin ve usta çırak ilişkisinin önünü açacak olan yasal düzenlemeler derhal son bulmalıdır!

Eğitimde ve meslek alanlarında akreditasyon adı altında sermayenin ihtiyaçlarına dayalı olarak eşitsizliklerin ve emek üzerindeki sömürü koşullarının artırılması anlamına gelen uygulamalar son bulmalıdır!

Mühendislik alanının ve mesleğinin sermayenin değişen ihtiyaçları üzerinden yeniden yapılandırılmasını öngören yetkin mühendislik uygulamaları ve yönetmelikleri ile “Yetkili Mühendis, Mimar ve Şehir Plancılarının Belirlenmesi ve Belgelendirilmesine İlişkin Kanun Tasarısı Taslağı” geri çekilmelidir!

4 yıllık eğitim sonrasında zorunlu staj ve sınav gibi uygulamaları öngören “mimarlık hakkındaki kanun taslağı” geri çekilmelidir!

TBB tarafından hazırlanan, avukatlık alanında tekelleşmenin önünü açacak olan, “patron avukatlara” maddi ve düşünsel açıdan tümüyle bağımlı, sözleşmeye tabi, ücretli avukatlar oluşturulmasını öngören, bu anlamı ile avukatlık alanında tam bir kastlaşma yaratacak Avukatlık Yasası Değişiklik Taslağı geri çekilmelidir!

TBB’nin barolar üzerindeki idari vesayet hakkı kaldırılmalıdır!

Sağlık hizmetlerinin piyasaya bağlanmasına, bu anlamı ile ticarileşmesine derhal son verilmelidir!

Sağlık alanındaki özelleştirmeler son bulmalıdır!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Herkese eşit, nitelikli ve parasız sağlık hizmeti!

Parası olanın parası kadar sağlık hizmeti alabileceği genel sağlık sigortası uygulamasına son verilmelidir!

Toplumun sağlık düzeyinin yükseltilebilmesi için 1. basamak sağlık hizmetlerine öncelik verilmeli, nitelikli sağlık ocakları tüm alanlarda yaygınlaştırılmalıdır!

Sağlığa ayrılan tüm bütçe kamusal sağlık hizmetleri için kullanılmalıdır!

Sağlık alanında tam bir piyasalaşmayı öngören “Aile hekimliği modeli” derhal terk edilmelidir!

Sözleşmeli öğretmenlik, ücretli öğretmenlik gibi uygulamalar son bulmalı, tüm eğitim fakültesi ve fen edebiyat fakültesi mezunlarına kadro verilmelidir!

Formasyon eğitimi, lisans eğitimi sürecinde ve ücretsiz olarak tüm fen edebiyat fakültesi öğrencilerine verilmelidir!

İşgücü fiyatının düşürülmesini öngören ve eğitim emekçilerini ücretli köleler haline getiren, performansa dayalı esnek çalışma uygulamalarına son verilmelidir.

5204 sayılı devlet memurları kanununda değişiklik yasası ile eğitimciler arasında, aday öğretmen, öğretmen, uzman öğretmen ve baş öğretmen biçiminde bir eşitsizlik dayatılmaktadır. Bu uygulamaya derhal son verilerek, eşit işe eşit ücret uygulaması benimsenmelidir!

Meslek odaları, sermayenin değişen ihtiyaçlarına paralel dönüşümlere karşı emekten yana açık ve kararlı bir tutum almalıdır!

Meslek alanlarda yaşanan dönüşümlere ve meslek içi kastlaşma yaratacak tüm uygulamalara karşı meslek odaları açık ve kararlı bir tutum almalıdır.

Mesleki demokratik örgütlenmeler tabanın inisiyatifi ve katılımına açık bir biçimde demokratik ve katılımcı bir işleyişi benimsemelidir!

Her türlü muhalif yaklaşım ve düşüncenin kendini özgürce ifade edebileceği bir işleyiş biçimi benimsenmelidir!

Meslek odalarının öğrenci komisyonları tümüyle özerk bir işleyişe sahip olmalı, meslek odaları gençliğin taleplerine etkin bir biçimde sahip çıkılmalıdır!

Sempozyum sonrasında sermayenin özelleştirme ve ticarileştirme saldırısına, mesleki dönüşümler ve ücretli kölelik, diplomalı işsizlik ve geleceksizlik sorununa ilişkin etkin bir mücadele ve çalışma süreci birleşik bir tarzda başlatılmalıdır. Bu süreç ülke geneline yayılmalıdır. Bütünlüklü olan bu saldırılara karşı birliktelik en temel gücümüzdür. Buradan hareketle tüm demokratik kitle örgütlerini, siyasi ve meslek gruplarını ve bireyleri 5 Mayıs 2007 tarihinde İHD’de yapılacak olan, sempozyum sonrası ortak mücadelenin tartışılacağı toplantıya davet ediyoruz.

Bugün yaşanan dönüşümler iki temel başlığı ön plana çıkartmakta, bu çerçevede de hedefli ve birleşik bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Bunlar, hizmet alanlarının bir bütün olarak sermayenin denetimine açılması ve özelleşmesi, öte yandan ise mesleki dönüşümlerin ve ticarileşen/piyasalaşan eğitim sürecinin bir sonucu olarak öğrenci kesimleri için genel bir geleceksizlik ve diplomalı işsizlik, çalışan kesimler içinse ücretli kölelik sorunudur.

Sermayenin çok yönlü saldırıları karşısında birleşik bir mücadele hattı oluşturmak güncel ve ertelenemez bir sorumluluktur. Sempozyum sonrasında tüm demokratik kişi ve kurumların yaşanan dönüşümlere ve sermaye ekseni saldırılara karşı ortak tutum alması temel bir zorunluluktur.

Bu çerçevede “GATS ve AB Uyum Sürecinde Meslekler Nereye?” sempozyumu tüm demokratik kişi ve kurumları birleşik bir mücadele platformu oluşturarak, sermayenin saldırılarına karşı etkin ve sonuç alıcı bir mücadele örmeye çağırılmaktadır!

Gençlik hareketinden...

ÇÜ: Gözaltılar, tutuklamalar sökmeyecek!

Geçtiğimiz hafta Çukurova Üniversitesi'nde "YÖGEH" imzalı afiş astıkları gerekçesiyle 5 öğrenci yurt ve evler basılarak gözaltına alınmış ve 3 öğrenci tutuklanmıştı. Bu saldırı üzerine YÖGEH, SGD, SDP ve DGH bir basın açıklaması yaparak saldırıyı protesto etme kararı aldılar.

11 Nisan günü "Hepimiz Kürt'üz hepimiz YÖGEH'liyiz!" pankartı açılarak yapılan basın açıklamasına çevik kuvvet ve sivil polisler azgınca saldırarak 19 öğrenciyi daha gözaltına aldılar. Gözaltına alınan öğrenciler tekme-tokat, yerlerde sürüklenerek araçlara taşınırken, plastik mermi sıkılması sonucu birçok öğrenci yaralandı. Okuldaki öğrenciler ile DKÖ'ler 11 Nisan günü saldırıyı protesto eden bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

12 Nisan günü üniversitede "Kışla mı? Üniversite mi?" şiarlı ve gözaltındaki öğrencilerin mahkemesine toplu katılım çağrısı yapan afişler yaygın bir şekilde yapıldı. Ardından topluca adliye önüne gidildi. Adliye'nin yan tarafındaki İnönü Parkı'nda toplanan kitle, marşlarla, halaylarla ve sloganlarla gözaltındaki öğrencilerin mahkemeye çıkartılmasını bekledi. Savcılıkta ifade veren öğrencilerden 4'ü tutuklama istemiyle mahkemeye sevk edildi ve diğer öğrenciler serbest bırakıldı. Serbest bırakılan öğrencilerin dışarıda bekleyen kitleyle buluşmasıyla birlikte basın açıklaması gerçekleştirildi. "Arkadaşıma dokunma" ve "Kışla mı? Üniversite mi?/Çukurova Üniversiteleri Öğrencileri!" şiarlı pankartların açıldığı eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı.

Nöbetçi mahkemeye çıkartılan 4 kişiden 3'ü serbest bırakıldı. Adana SGD Başkanı Ali Nazlıgül "suç ve suçluyu övmek" gerekçesiyle tutuklanarak Kürkçüler F Tipi Cezaevi'ne gönderildi.

Saldırı ve tutuklamaları protesto etmek için 15 Nisan günü Kültür Sokak girişinde bir basın açıklaması yapıldı. Üniversitelerde artan baskı, gözaltı ve tutuklama terörü kınandı. Kürt halkına yönelik saldırılar protesto edildi. Adana Sosyalist Gençlik Derneği, Ekim Gençliği, Yeni Demokrat Gençlik, ÇHKM ve İşçi Mücadelesi tarafından gerçekleştirilen basın açıklaması "Tutuklu öğrenciler serbest bırakılsın!", "Üniversiteler bizimdir, bizimle özgürleşecek!", "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!" sloganlarıyla sona erdi.

Adana Ekim Gençliği

AÜ: "Çeteler dışarı, bilim içeri!"

13 Nisan günü Anadolu Üniversitesi Rektörlük Binası önünde 11 Nisan günü gerçekleşen faşist saldırıyla ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Sabah basın açıklamasına çağrı ve olayı teşhir eden bildirilerin dağıtımı yapıldı. Saat 13.00'de Rektörlük önünde toplanılarak basın açıklaması gerçekleştirildi. Eyleme yaklaşık 120 kişi katıldı. Basın açıklamasının ardından bir grup arkadaşımız taleplerimizi üniversite yönetimine bildirmek üzere rektörlüğe gitti. Arkadaşlarımız yönetimle görüşürken biz de halaylar, marşlar ve sloganlarla arkadaşlarımıza destek olduk.

Ekim Gençliği, Öğrenci Kolektifleri, DPG, DGH, TKP'li öğrenciler, Emek Gençliği, SDG, ODAK, Gençlik Derneği, Mücadele Birliği ve DTP Gençliği'nin birlikte örgütlediği basın açıklamasında "Çeteler dışarı, bilim içeri!", "YÖK kalkacak, polis

gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "YÖK, polis, medya; bu abluka dağıtılacak!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları atıldı ve "Çeteler dışarı bilim içeri!/ A.Ü.Öğrencileri" yazılı pankart açıldı. Üniversite yönetimiyle görüşen arkadaşlarımız, yapılan görüşmeyle ilgili bir bilgilendirme yaptılar ve basın açıklaması sona erdi.

Anadolu Üniversitesi Ekim Gençliği

Cebeci'de film gösterimi

Cebeci Ekim Gençliği olarak 1 Mayıs çalışmamız çerçevesinde planladığımız etkinliklerinden ilkinin 13 Nisan'da gerçekleştirdik. "Hotel Ruanda" adlı filmin gösterimi yapıldı. Film gösterimine çağrı amacıyla afiş ve el ilanlarını kullandık. Ayrıca Ankara'daki diğer üniversitelerde de sürdürülen 1 Mayıs'a yönelik anketlerimizi kullanmaya çalıştık. 14 Nisan'da "ulusalci" güçler tarafından düzenlenecek miting çağrısının rektörlük eliyle yoğun olarak yapıldığı bir

günde bu "kayıkçı dövüşü"nün teşhirini de yaptık.

Egemen sınıflar tarafından yaratılan Hutu-Tutsi ayrımının sonucunda gerçekleşen vahşeti gözler önüne seren film katılımcılar tarafından ilgiyle izlendi. Filmin ardından bir arkadaşımız tırmandırılan şovenist histerinin halkları birbirine düşman ettiğini, linç kültürünün yaygınlaştığını ve 1 Mayıs'ın önemini anlatan bir konuşma yaptı. Ardından etkinlik sona erdi.

Cebeci Kampüsü Ekim Gençliği

AÜ: İnsanlığa ve bilime özgürlük!

Anadolu Üniversitesi Yunussemre Kampüsü Migros karşısında 11 Nisan günü, 30 Mart Kızıldere şehitlerini anmak ve sermaye devletin katliamcı yüzünü teşhir etmek amacıyla bir etkinlik gerçekleştirildi. Açılış konuşmasıyla başlayan etkinlik şiir ve müzik dinletisiyle devam etti. Açılış konuşmasında yıllardır bu ülkede çeşitli katliamların gerçekleştirildiği, dün Kızıldere'de devrimcileri katledenlerle bugün Ermeni olduğu için bir aydını katledenlerin aynı zamanda üniversitelerde de devrimci-ilerici öğrencileri sürekli baskı altına almaya çalıştığı vurgulandı. Son dönemde Cumhurbaşkanlığı seçimleri nedeniyle dalaşan düzen güçlerinin farklarının olmadığı vurgulandı.

Çekilen halayların ardından atılan "Faşizme karşı omuz omuza!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganlarıyla eylem son buldu. Ekim Gençliği, DPG, DGH, Gençlik Derneği, SGD, ÖDP Gençliği, Öğrenci Kolektifleri, SDG ve Emek Gençliği'nin örgütlediği etkinliğe yaklaşık 120 kişi katıldı.

Ekim Gençliği Anadolu Üniversitesi

Beytepe'de ulaşım hakkı eylemi

Uzun süredir Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde mevcut otobüslerin sayısının azaltılması, semtlere giden özel servislerin fahiş fiyatları, yüzlerce metrelik

otobüs kuyruklarıyla çileye dönüşen ulaşım sorunu Beytepe öğrencilerinin en öncelikli problemlerinden biriydi. Bu çerçevede yaşadığımız mağduriyeti Hacettepe Üniversitesi Öğrencileri Derneği olarak "Ücretsiz ring!" talebiyle gündeme taşımaya karar verdik.

Dernek olarak 9 Nisan gününden itibaren tüm kampüste açtığımız dilekçe standlarıyla, yaygın afişlerle, bildirilerle ve kitle konuşmalarıyla ulaşım kampanyamızı sürdürdük. 12 Nisan günü gerçekleştireceğimiz Nizamiye yürüyüşü ve basın açıklamasını tüm kampüse duyurduk. Topladığımız binlerce dilekçe taleplerimizin ve kampanyanın öğrenci kitlesinde karşılık bulduğunun bir göstergesi oldu.

12 Nisan günü 150 kişinin katılımıyla coşkulu bir eylem gerçekleştirdik. Saat 17.00'de EGO son durağında buluşarak Nizamiye'ye doğru yürüyüşe geçtik. Yürüyüş sırasında yolun tek

şeridini kapatmamız üzerine okul yönetimi bizi kitleden yalıtırmak ve yoldan geçen araçlara taleplerimizi iletmemize engel olmak için jandarma ve ÖGB eşliğinde yolun tamamını trafiğe kapatmaya çalıştı. Ancak müdahalemiz neticesinde yol tekrar trafiğe açıldı. Yol boyunca otobüslerin önleri kesilerek taleplerimizi coşkulu sloganlarımızla ve dövizlerimizle öğrencilere ilettik. Yol boyunca

"Ulaşım hakkımız engellenemez!", "BAM'a değil ulaşım bütçe!", "Sermaye defol üniversiteler bizimdir!", "Köprüye ücretsiz ring istiyoruz!" sloganları gür bir şekilde atıldı.

30 dakika süren yürüyüşten sonra Nizamiye'ye gelindi. Yüzlerce jandarma, panzer ile Eskişehir yoluna yerleştirilen çevik kuvvet polisleri öğrencilerin yoğun tepkisiyle karşılaştı. Okul yönetiminin bu saldırgan tutumu en meşru taleplerimize dahi tahammülsüzlüğünü gözler önüne serdi. Bu durumu öğrenciler ıslıklarla, alkışlarla ve sloganlarla protesto etti. Ardından basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasında okul yönetiminin öğrenci sorunları karşısındaki duyarsızlığı, ticari kaygılara endeksli yönetim anlayışı, biz öğrencileri müşteri olarak gördüğü teşhir edildi, mücadelemizin devam edeceği vurgulandı.

Beytepe Ekim Gençliği

1 Mayıs yaklaşıyor, sermayenin faşist yüzü açığa çıkıyor!

Eylül ayında ESP, Atılım ve birçok demokratik kurum ve kitle örgütüne yönelik baskınlar sonucunda 100’ün üzerinde devrimci, ilerici gözaltına alınmış, onlarca tutuklanmıştı. Tutuklu devrimcilerle dayanışmak amacıyla 13 Nisan’da gerçekleşen “ilk duruşmaya” katılmak için yüzlerce insan Beşiktaş’ta toplandı. Ancak sermaye devleti kitleye saldırarak bir kez daha kudurgan faşist yüzünü sergilemekten geri kalmadı. Polisin gaz bombaları ve coplar eşliğinde toplanan kitleye saldırması sonucunda onlarca devrimci, ilerici gözaltına alındı. Zira sermaye devleti tarafından Adliye önlerinde sadece Kemal Kerinçsiz tayfası gibi faşist güruhların ırkçı-şoven gösterilerinin sergilenmesine izin verilmekteydi. Hatta kimi aydın ve yazarlar, daha mahkeme kapılarında, polis gözetimindeki bu faşistlerin saldırılarına maruz kalarak, “cezaları infaz edilmekteydi”.

Eylül ayındaki tutuklamalara yol açan, dava sürecinde daha da teşhir olan “sermaye hukuku” davayı izlemek için gelenlere de işletildi. Gözaltı sonrası savcılığa çıkarılan 114 kişiden 20’si tutuklanarak Bayrampaşa Cezaevi’ne gönderildi.

Elbette bu hukuksuzluğun gerisinde de yine siyasal tercihler belirleyici. Ancak yaklaşan 1 Mayıs süreciyle birlikte sermaye devleti ilerici, devrimci güçlere karşı sergilediği saldırganlığın dozajını artırmaktadır. Nasıl ki 1 Mayıslar tüm dünyada iki sınıfın karşı karşıya geldiği ve deyim yerindeyse birbirlerinin güçlerini sınadığı bir gün muhtevasını taşıyorsa, sermaye devleti de devrimcilere ve sınıfın öncü güçlerine yönelik uyguladığı terörü daha da artırarak böylece emekçi kitlelerin mücadelesini zayıflatmayı hedeflemektedir.

Önümüzdeki 1 Mayıs’ın ‘77 katliamının 30. yıldönümüne denk gelmesi ve katliamın hesabını sorma anlayışıyla bu yılki 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanmasına dönük ilerici, devrimci kamuoyunda geniş bir fikir birliğinin doğması sermayeyi rahatsız etmektedir. Düzenin yönetim erkinin, devrimci, ilerici güçlere karşı daha azgın ve pervasız saldırıları hayata geçirmesi de muhtemeldir. Nitekim İstanbul Valisi Muammer Güler’in yakın süre önce, 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanmasına izin verilmeyeceği, aksi durumda doğan sonuçlardan kendilerinin mesul olmayacağı yönünde tehditkar açıklamalarda bulunması, Devrimci 1 Mayıs Platformu’nun basın açıklamasına karşı polisin sergilediği keyfi tutumlar vb. sermaye devletinin daha şimdiden böyle bir hazırlık içerisinde olduğunun ilk işaretleri olarak görülebilir. Buna karşılık devrimcilerin, ilerici güçlerin de sürece aynı ciddiyetle yaklaşması, mücadele ve eylem birliğini daha ileri boyutta sürdürmesi yakıcı bir ihtiyaçtır.

Öte yandan sermaye devletinin başta devrimciler olmak üzere toplumsal muhalefete koyu bir terör eşliğinde cevap vermesinin nedenleri Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt’ın 12 Nisan tarihli açıklamalarından anlaşılabilir. Büyükanıt, konuşmasında Kürt halkına karşı tüm kin ve nefretini kusarak bugüne kadar sürdürülen inkar ve imha politikasından geri adım atmayacaklarının altını bir kez daha çizmiş oldu. Bir süredir DTP’nin kimi yöneticileri ve yerel başkanları üzerinden gerçekleştirdikleri baskılara günlük basının kapatılması, askeri operasyonlara hız verilmesi vb. uygulamalar eşlik etmektedir.

Kürt halkının ulusal, demokratik meşru taleplerine karşı sergilenen bu terör politikasının daha rahat uygulanabilmesinin önemli koşullarından biri de, işçi ve emekçilerin bu politikaya yedeklenmesinden geçmektedir. İşçi ve emekçilerin bu bilinçle zehirlenmesinin engellenebilmesi sınıf içerisinde “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarının yükseltilmesine bağlıdır.

1 Mayıs’ta Taksim’e giderken: İki miting, bir yorum

Yüksel Akkaya

Son dönemde yaşadığımız iki “miting”in önemli dersler ve deneyimler içerdiğini düşünmek yanlış olmasa gerek. Mitinglerden ilki Hrant Dink cinayeti ile ilgili. Pek çok insanın elli bin kişi katılsa iyi olur dediği bu “miting” yabancı ajanslara göre ikiyüz binden fazla insanın katıldığı bir mitingi idi. Bu mitinge katılanlar en soldan en merkeze kadar olan insanlardı. Sadece solcular olsa idi, sayıları en radikal eylem ve 1 Mayıslar’da olduğu gibi elli bin civarında olurdu. Bu durumda Hrant Dink’in cenaze törenlerine katılanları, yabancı ajansların verileri ile ikiyüz binden fazla olarak kabul edeceksek, solculardan geriye kalan yüz elli bine bir “adres” biçmemiz gerekiyor. Cinayet gecesi, Agos’un önüne yürüyenler içindeki “orta sınıf” temsilcileri bize bir çok şey anlatmış olabilir mi? Hrant Dink cinayetine protestosuna katılan “kalabalık” 12 Eylül sonrasının meydana çıkmama/çıkamama korkusunu yenmiş bir kalabalık idi. Bu nedenle önemsenmesi gerekiyor.

Ankara’daki 14 Nisan mitingine katılma yönelik dile getirilen sayılar değişmektedir. Biz yine yabancı ajansları veri alarak üçyüz bin civarında bir katılım olduğunu düşünelim (ince matematiksel hesaplarla sayıyı en fazla yüzbin civarında tutan dostlarımızın görüşünü de bir kenara not ederek). H. Dink’in cenazesine katılanların temsil ettiği bir kitlenin önemli bir bölümü Ankara’daki 14 Nisan mitingine katılır mıydı? Ya da soruyu tersine çevirerek sormak gerekirse, Ankara’da 14 Nisan mitingine katılanların önemli bir bölümü İstanbul’da yaşasa idi H. Dink’in cenaze törenine katılır mıydı? İki soru bize, H. Dink cenazesinde olduğu gibi, Ankara’da da orta sınıfın bir parça 12 Eylül travmasını atlatarak sokağa çıkma cesaretini gösterdiğini sorgulatabilir. Kuşkusuz, her iki mitingin düzenleyicilerinin ve amacının farklı olduğunu da gözardı etmeksizin. Ancak, bunca farklılığa rağmen katılımcıların önemli oranda aynı ortak paydayı oluşturması mutlaka sorgulanmalıdır. Zira 14 Nisan Ankara mitingi Ertuğrul Özkök’ü “ürkütmüş” durumda. Oysa, H. Dink cenazesine olan yüksek katılım ilkin sevindirmiş, sonra kaygıya büründürmüştü. Gerçi, E. Özkök aynı tavrını Ankara mitinginde de sergiliyor: hem sahipleniyor, hem ürküyor. İki mitingi anlamada, bu durumda, E. Özkök bizim için turnosol kağıdı işlevi görüyor. Güzel. Sermaye cephesini en has temsilcisinin gözü ile iki mitingi anlamaya, yorumlamaya çalışmak önemli ipuçları verse de yeterli olmayabilir. Biz şimdilik anlamak ve yorumlamak konusunda E. Özkök’ten yararlanmaya devam edelim:

“Sadece Nişantaşı değilmiş”, başlığı E. Özkök’ün 15 Nisan tarihli yazısının başlığı. Kuşkusuz, bir Ankaralı gözü ile yazıp, “Sadece Çankaya değilmiş” demesi gerekirdi, ancak kendisi İstanbul kafalı düşündüğü için böyle demiş. Bu kadarcık kusur ile yetinse diyeceğimiz olmayacak da, hazret sınır tanımayıp bizi tahrik ediyor ve şöyle devam ediyor:

“Mitingde atılan sloganların bir bölümüyle yüzde yüz mutabıkım.

Ama yapılan konuşmalarda dile getirilen görüşlerin yüzde 80’iyle kesinlikle mutabık değilim. Ben Avrupa Birliği’nden yanayım.

Konuşmacılar, karşıydı.

Ben küreselleşmenin, Türkiye gibi ülkelerin yararına olduğuna eminim.

Konuşmacılar, küreselleşmeye çok öfkeliydi.

Ben özelleştirmeden yanayım. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

Konuşmacılar, özelleştirmeye karşıydı. Ben yabancılara konut, arsa satılmasına karşı değilim, konuşmacılar fena halde karşıydı.

Ben ABD’nin bazı uygulamalarına kızıyorum, ama Amerika düşmanı değilim.

Konuşmacılar hem Amerika hem Avrupa düşmanı havadaydı.

Konuşmacıların büyük bölümü işadamlarına, medyaya kızıyordu.

Ama en sevdikleri yazarların, yine bu medyada yazdıklarını dile getirmiyorlardı.

Mutabık olduğum noktaya gelince... Laiklik konusundaki hassasiyette ben de onlarla aynı kamptayım.

Öyleyse, yapılan konuşmaların yüzde 80’ine karşı olduğum bir mitingi neden yararlı buluyorum?”

Evet, E. Özkök böyle diyor. O zaman, sermaye cephesinin en has temsilcisi olan bir kişi bunları söylüyorsa, bizim de bir takım sorular sorup, yanıt aramamız gerekiyor.

Soruları, 1 Mayıs ve Taksim’deki gösteri üzerine kurgulamak yararlı olacak. H. Dink’in cenazesine katılan, Ankara’daki 14 Nisan Mitingine katılan kalabalık 1 Mayıs’ı önemser mi? Önemserse neden, önemsemezse neden? H. Dink’in cenazesinde ve 14 Nisan mitinginde yollara dökülenler 1 Mayıs kutlamalarına niye gelmez? 1 Mayıs kutlamaları, tam da hitap edeceği bazı kesimleri ve onların dışındaki “daha cüretkar!” orta sınıfı, bir haklar manzumesi temelinde, bir toplumsal muhalefetin parçası olarak niye aynı meydanlarda buluşturamaz? Bir toplumsal muhalefet ve mücadelede kimler mütteftiktir, kimler birer müttefik olarak dönüştürülmeye adaydır? Halk dediğimiz kitle kimlerden oluşur? Halk denilen kitlenin önemli bir kesime ile arasına mesafe koyan bir solun toplumsal muhalefet ve mücadelesi ne kadar başarılı olur? Son soru, kendi ordusunu oluşturamamış bir muhalefet, orduyu karşısına alıp, yok sayarak iktidar olabilir mi? Bu anlamda Nikaragua ve Venezüella sol için neyi ifade eder?

14 Nisan Ankara mitingi, büyük ölçüde, darbeci emekli bir generalin başkanı olduğu bir dernek tarafından örgütlendi. Ancak, mitinge katılanlar ve sonuçları başlangıç amacı ve hedefini bir miktar aştı. Tıpkı, H. Dink’in cenaze töreninde olduğu gibi. Bu iki miting bize, kitlelerin ne zaman nasıl davranacağıının sürprizlere açık olduğunu gösteriyor. Zira, her iki miting için de elli bin civarındaki bir katılım “iyi” bir sayı olarak kabul ediliyordu. Ancak, her ikisi de bu sayıyı “sürpriz” bir oranda aşmış olarak kabul ediliyor. Bu durumda her iki mitingin “sihrini” anlayarak, Taksim’deki 1 Mayıs kutlamaları için ne yapılmalı ve nasıl yapılmalı sorularına daha anlamlı yanıt aramak da devrimci bir gereklilik ve zorunluluk oluyor. Önümüzdeki 30 yıl öncesinin kana bulanmış, ama görkeminden de çok şey kaybetmemiş 1977 1 Mayıs deneyimi de dururken, bu 1 Mayıs’ı görkemli kılmamak için nedenlerimiz daha az olmalıdır. “Taksim yasağı” bir tahrik olmalı, böylece bir korku yerine bir cesareti körüklemelidir. Sorun, bunu anlatabilmek ve meşruiyetini göstermekte geçiyor. 1 Mayıs 2007’de bunu ne kadar başarabildiğimiz, ve bir önceki mitinglerden ne kadar ders çıkardığımızı da görmüş olacağız. Öfke ve umut, bir güven ile kucaklanmışsa sorun olmayacaktır.

DİSK/Dev Sağlık-İş Sendikası Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu ile 1 Mayıs üzerine konuştuk...

“1 Mayıs’ın birlikte ve beraberlik içerisinde kutlanması gerektiğini düşünüyoruz!”

- *İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs yaklaşıyor. İşçi sınıfına dönük kapsamlı saldırıların eşliğinde 1 Mayıs’ı karşılıyoruz. Bir yandan işçi sınıfına kölelik koşulları ve sefalet dayatılırken, işçi ve emekçilerin emeklilik ve sağlık hakkına da göz dikilmiş durumda. Diğer yandan işçi ve emekçiler iş güvencesinden yoksun bir şekilde sözleşmeli, taşeron vb. şekillerde istihdam edilmek isteniyor. Sermaye devleti son yılların en ağır saldırısını gerçekleştirmeye hazırlanıyor. Tüm bu saldırılar IMF, DB ve diğer emperyalist kuruluşların emirleri doğrultusunda gerçekleşiyor. Ortadoğu’da sürmekte olan emperyalist savaş ve işgal, tırmandırılan şovenizm dalgası, devletin artan baskısı, saldırılar devam ediyor. Saldırıların arttığı böylesi bir dönemde 1 Mayıs’ı karşılıyoruz. DİSK, 40. kuruluş yılında, ‘77 1 Mayıs katliamının 30. yılında yaptığı Başkanlar Kurulu kararı ile 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanması gerektiğini söyleyerek bir süreç başlattı. Siz bu karara ilişkin ne düşünüyorsunuz?*

- 1 Mayıs 2007 gerçekten önemli sorunları yaşadığımız bir süreçte gerçekleşti. Genel olarak işçi sınıfına, çalışanlara ve halka yönelik hak gasplarının yaşandığı, hükümetin DB ve IMF reçetelerini hayata geçirdiği, eğitim ve sağlık başta olmak üzere kamusal hakların ortadan kaldırıldığı, çalışma koşullarının olumsuz yönde gittiği ve güvencesizleştirildiği bir süreçte yaşıyoruz.

DİSK Başkanlar Kurulu, 2007 1 Mayıs’ını, bu sene DİSK’in 40. yılı ve 1 Mayıs 1977 katliamının 30. yılı olması nedeniyle Taksim’de kutlama kararı aldı. Biz de sendikamız olarak DİSK Başkanlar Kurulu tarafından alınan bu kararı destekliyor ve hayata geçirilmesi için de sendikamız olarak üzerimize düşen görevi yerine getirmeye çalışıyoruz.

- ***DİSK, aldığı bu kararın bir gereği olarak sürece nasıl hazırlanıyor? Tabanda, şubelerde, işyerlerinde 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanmasına dönük neler yapıyor, neler yapması gerekir?***

- DİSK Başkanlar Kurulu’nun aldığı bu karar hem DİSK içerisinde hem de dışarıya dönük olarak 1 Mayıs’ı birlikte örgütleyeceğimiz kurum ve kuruluşlarla birlikte yürütülüyor. DİSK, kendi konfederasyonuna bağlı sendikalara yönelik bir genelge yayınlarak bir çalışma programı çıkardı. Bu çalışma programında esas olarak, tüm işyerlerinde 1 Mayıs çalışmasının çok yaygın bir biçimde yapılması ve ortak bildiri okunması, işyerleri ve temsilci toplantıları, eğitim çalışmaları, imza standları ve kokart takma gibi çeşitli biçimler altında 1 Mayıs faaliyetinin bir ay boyunca yoğunlaştırılmış şekilde yürütülmesini planlanıyor ve bu plan hayata geçiriliyor. Biz de sendikamız olarak, örgütlü olduğumuz tüm işyerlerinde bu çalışmayı yürütüyoruz. Aynı zamanda, DİSK, 1 Mayıs kutlamasının merkezi olarak da faaliyetlerini yürütüyor, 1 Mayıs’ı birlikte kutlayacağımız kurumlarla, demokratik kitle örgütleriyle, başta KESK olmak üzere sendikalarla, diğer siyasi partiler, platformlar ve devrimci güçlerle bu sürecin ortaklaştırılması adım adım örülüyor.

- ***DİSK ve Dev Sağlık-İş olarak işyerleri üzerinden 1 Mayıs öncesi yapılacak olan çalışmaları anlatır mısınız? Ve şimdiye kadarki süreçte neler yaptınız?***

- İstanbul’da iki ayrı yakada bölge toplantısı gerçekleştirdik. DİSK’e bağlı tüm şube başkanlarının katıldığı bir toplantı yapıldı. Bu toplantılarda bu çalışmalar organize edildi. Önümüzdeki dönemde bunlar yeniden yapılacak. Daha geniş bir biçimde temsilciler kurulu, temsilciler meclisi toplantıları yapılacak. DİSK en azından kendi örgütlü olduğu işyerlerinde, belediyelerde, fabrikalarda bu çalışmayı kendi örgütlülüğü doğrultusunda hayata geçirmeye çalışıyor. Kuşkusuz, burada şunu söylemek gerekir ki, bugün örgütsüz işçi kitlesi çok büyük, yani konfederasyonların kapsayamadığı büyük bir örgütsüz işçi kitlesi var. İşçilerin yoğun olduğu bölgelerde açılacak standlar, toplanacak imzalar, buralarda dağıtılacak bildiriler gibi çalışmalar, sendikalı işçilerle yürütülen faaliyetin dışında önemli bir yer tutacak. Tüm örgütlü olduğumuz illerdeki sağlık işçileri de 1 Mayıs’ta Taksim’de olacaklar.

- ***1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama iddiasının altının doldurulması, güçlendirilmesi, geliştirilmesi açısından DİSK’in dışındaki güçlerle bundan sonraki süreçte daha somut olarak neler yapılabilir?***

- Bu 1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak gerçekten herkes için çok önemli. Bu sene 1 Mayıs’ı KESK, TMMOB, TTB, diğer meslek odaları, siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri ve devrimci güçlerle birlikte yürütüyoruz. Bu çalışmalar aslında yaklaşık olarak 15 gün önce ortak faaliyeti örgütlemek için başladı. Her hafta, bazen haftada iki kez toplantılar yapıyoruz ve 1 Mayıs’ın içeriği, ön çalışmaların ortaklaştırılması sağlanmaya çalışılıyor ve bu çalışmalar oldukça olumlu gidiyor. Bununla ilgili bir takvim bugünlerde açıklanacak. Geçen hafta biliyorsunuz ortak basın açıklaması yapıldı, bu örgütlerin genel başkanları ve temsilcileri katıldı ve 1 Mayıs’ta Taksim’de olacağımız deklare edildi. Bunun dışında imza kampanyaları yürütülecek, merkezi yerlerde standlar açılacak, 1 Mayıs’ta okunmak üzere ortak bir deklarasyon hazırlanacak. 1 Mayıs gününün organizasyonu için de ortak faaliyet yürütülüyor.

- ***DİSK, 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama kararını 40. yıl etkinliğinde açıklamıştı. DİSK’in bu açıklamasına karşı Türk-İş, “birlikte hareket etmek yerine tek başlarına program açıkladılar, bizlere de sonradan katılın dediler” diye ifade etti. Yani DİSK’in en başta kendilerinden habersiz bir açıklama yaptığını ve daha en baştan ortak hareket etme zemininin ortadan kalktığını söylediler. Türk-İş’in bu açıklaması konusunda ne düşünüyorsunuz?***

- 1 Mayıs 2007’nin Taksim’de gerçekleştirilmesi kararı aslında bugün alınmış veya DİSK’in Başkanlar Kurulu tarafından alınmış bir karar değildir. Geçen yılki 1 Mayıs’ta, yani 1 Mayıs 2006’da, Kadıköy’de Türk-İş ve Hak-İş’le birlikte yaptığımız mitingte karar altına alınmıştı. Ve o günkü mitingte, Türk-İş ve Hak

İş’in de bu kararın altında imzalarının olduğu bir ortak deklarasyon kamuoyuna ifade edilmişti. DİSK, KESK ve diğer sendikalar ve meslek örgütleri bu kararın gereğini yerine getirmeye çalışıyorlar. Türk-İş ve Hak-İş’le de en başta görüştük. DİSK olarak 1 Mayıs organizasyonuna başladığımız ilk günlerde, ETUC üyesi dört konfederasyon arasında görüşmeler yapıldı ilk önce, dört konfederasyon olarak bu süreci örgütlemek için. Tüm çabalarımıza rağmen Türk-İş ve Hak-İş bu ortaklaşma önerisine sıcak bakmadılar. Şimdi duyuyoruz ki, Taksim’in dışında bir Kadıköy başvurusu yapmayı planlıyorlar. Bunun doğru olmadığını ve özellikle bu yıl içinde bulunduğumuz siyasal atmosfer ve siyasal süreç düşünüldüğünde, 2007’de Taksim’de yapılacak olan 1 Mayıs’ın çok önemli bir yerde durduğunu, bu süreci bilerek bozacak yaklaşımların doğru olmadığını ve Taksim 1 Mayıs’ının bu ülkede yürütülen mücadeleler açısından önemli bir yer tuttuğunu düşünüyoruz. Başta Türk-İş ve Hak-İş olmak üzere tüm emek örgütlerini Taksim’de görmek istiyoruz.

- ***DİSK dışındaki güçlere, siyasi partilere, konfederasyonlara, ilericî, devrimci güçlere mesajınız nedir?***

- 1 Mayıs 2007 Türkiye’de işçi sınıfı, ezilenler ve halkların özgürlük mücadelesi açısından çok önemli. İşçi sendikaları ve konfederasyonlar başta olmak üzere, tüm ilericî toplumsal muhalefet örgütlerinin bu süreçte üzerine düşeni yapması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü bu sene hem 1977 katliamının hesabını sormanın hem de Taksim’de gerçekleştirilecek bir 1 Mayıs’ın çok önemli bir kazanım olacağını söylemek gerekiyor. Bu 1 Mayıs’ın işçilerin kendi sözlerini söylemesi için önemli bir gün olduğunu, birlikte ve beraberlik içerisinde kutlanması gerektiğini düşünüyoruz ve istiyoruz. Bunun için de herkes üzerine düşeni yapmalı ve buna uygun bir sorumlulukla davranmalıdır.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Türk-İş’e bağlı Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube Başkanı Hasan Gülüm’le 1 Mayıs üzerine konuştuk...

“1 Mayıs birleşik olmalıdır!”

- İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs yaklaşıyor. İşçi sınıfına dönük kapsamlı saldırıların eşliğinde 1 Mayıs’ı karşılıyoruz. Bir yandan işçi sınıfına kölelik koşulları ve sefalet dayatılırken, işçi ve emekçilerin emeklilik ve sağlık hakkına da göz dikilmiş durumda. Diğer yandan işçi ve emekçiler iş güvencesinden yoksun bir şekilde sözleşmeli, taşeron vb. şekillerde istihdam edilmek isteniyor. Sermaye devleti son yılların en ağır saldırısını gerçekleştirmeye hazırlanıyor. Tüm bu saldırılar İMF, DB ve diğer emperyalist kuruluşların emirleri doğrultusunda gerçekleşiyor. Ortadoğu’da sürmekte olan emperyalist savaş ve işgal, turmandırılan şovenizm dalgası, devletin artan baskısı, saldırılar devam ediyor. Saldırıların arttığı böylesi bir dönemde 1 Mayıs’ı karşılıyoruz. DİSK, 40. kuruluş yılında, ‘77 1 Mayıs katliamının 30. yılında yaptığı Başkanlar Kurulu kararı ile 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanması gerektiğini söyleyerek bir süreç başlattı. Siz bu karara ilişkin ne düşünüyorsunuz?

1 Mayıs’ın önemini, işçilerin birlik ve dayanışma günü olduğunu hepimiz biliyoruz. Türkiye açısından ise kutlamaların ayrı bir önemi vardır. Bu önem ise 1 Mayıs’ın 1977’de 500 bin kişiyle kutlanmış olması ve bu alanda 35 şehit verilmiş olmasından gelmektedir. DİSK veya bir başkasının neresini talep ettiğinden daha çok bu yerin Taksim olmasını önemsiyorum. DİSK açısından 39. yılı ne ise 40. yılı da öyleydi. Özel yıllar 1 Mayıs’taki özel anlar olarak anılmamalıdır. 1 Mayıs’ın kendisi tarihsel olarak özeldir.

Ama DİSK 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamayı istiyor, biz de önemsiyoruz açıkçası. Bir kurumun yöneticisi olmaktan kaynaklı DİSK’in talebini ayırıştırıcı olarak görmüyoruz. Ben farklı bir konfederasyonda olduğum için değil, bu işin onlar tarafından yapılan yanı olduğunu vurgulamak için söylüyorum.

Konfederasyon merkezlerini oluşturan yöneticilerin gösterdiği bir tutuma bakmak gerektiğini düşünüyorum. Dolayısıyla 40. yıl üzerinden 1 Mayıs’a farklı anlamlar yüklemenin doğru olmadığını düşünüyorum. 1 Mayıs her zaman önemlidir, Taksim geçen sene ne öneme sahipse bu sene de aynı öneme sahiptir. Bu yüzden DİSK’in 40. yılının çok özel bir anlamı olmadığını düşünüyorum. 40. yıl vesilesiyle 1 Mayıs’ın sol sektör yanını kullanmak istiyorlar ve ben buradan çıkılması gerektiğini düşünüyorum. Öyle bir durumda her konfederasyonun, her ilercinin 1 Mayıs’ta ortak, birleştirici ve güçlü politika izlemesi gerekir. Bu 1 Mayıs’ta gitmemiz gereken yol budur.

Alan üzerinden yapılan tartışmaları doğru bulmuyorum. Daha önce DİSK’in 40. yılıyla ilgili bir soruyu cevaplamıştım ve şöyle demiştim, DİSK muhtemelen bu seneki 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak isteyecektir. Türk-İş de bunun karşısı bir davranış gösterecektir. Bu iki anlayış da tehlikelidir. İşçi sınıfının mücadelesine inanan her insanın bu iki çizgiye dikkat etmesi ve reddetmesi gerekir. İki çizgiden birinin yanında olmak ayırıştırmanın bir tarafı olmaktadır. Bütün ilericiler 1 Mayıs’ı ortak örgütlemeyi hedeflemelidirler. Bu alanı 1 Mayıs’ta beraber kutlama niyeti olanlar, bunu içselleştirenler alana çıkabilecek tüm emekçileri çağırarak ortak kutlamayı hedeflemek zorundadırlar.

Bunun şu anda böyle olmadığını görüyoruz. “Biz yapıyoruz, biz böyle düşünüyoruz, bizim programımız budur” diyorlar. Bu davranışın 1 Mayıs’ın önemine uygun düşen bir anlayış olmadığını düşünmüyor mu

hiç kimse? Bu davranışı ortaya koyanlar yarın bunun dışında bir davranış gösterebilirler.

- 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanmasına dönük ortak bir irade şu anda oluşmuş durumda. Sizce bu süreçte Türk-İş ne yapacak, Türk-İş içerisindeki ilerciler sendika şubeleri ne yapacak?

Biz, Taksim’in DİSK tarafından dillendirilişinden sonra iki farklı 1 Mayıs kutlamasının ortaya çıkabileceğini görmüştük. Bu gerçeklik bugün hala duruyor. Türk-İş içerisinde 1 Mayıs’ı ortak kutlama tartışmasını başlatmış bulunuyoruz. Bu tartışmalar bizi zaman zaman konfederasyonumuzla kopma noktasına getiriyor. Türk-İş’in Başkanlar Kurulu kararı 1 Mayıs’ın birlikte ve kitlesel kutlanmasıdır. Hatta Türk-İş’in 1 Mayıs’ı Kocaeli’de kutlama kararı vardır. DİSK, Taksim kararını aldıktan sonra DİSK’e yönelik eleştiriler vardır. Bu eleştiriler sendikaların klasik olarak yaptıkları eleştirilerdir. DİSK’in Taksim kararı Türk-İş içerisinde kopmanın bir aracı haline gelmiştir. “Bizimle konuşmadığınız için sizinle gelmiyoruz” anlayışı güçlenirken, ilerciler sendikaların eli zayıflamıştır. İlişkimiz olan şubelerle konuşarak 1 Mayıs’ta alan tartışması yerine diğer konfederasyonlara da 1 Mayıs’ı birlikte kutlama çağrısı yapacağız. Böyle bir eğilimi bugün öne çıkararak belli bir noktaya getirdik. Tarafların kamuoyuna yansıyan ve giderek keskinleşen “Biz oraya çıkarız, biz sizinle gelmeyiz” tutumları bizim işimizi zorlaştırdı.

- Belediye-İş 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde işyerlerinde, şubelerde neler yapıyor?

Biz 1 Mayıs’ın özüne uygun ve kitlesel olarak taleplerle kutlanmasını doğru buluyoruz. Bu anlamda işyerlerinde sendika üyelerimizi bilinçlendiriyoruz. 1 Mayıs toplantıları yapıyoruz. İşyeri temsilcileriyle bir program çıkardık. Yaklaşık olarak 45-50 işyerinde “1 Mayıs’a neden gelmeliyiz?”, “1 Mayıs’ın önemi” gibi konularda konuşmalar yapıyoruz. Üye işçilere şimdilik alan tartışmasını dışta tutarak saydığım başlıklarla yaklaşıyoruz ve iki noktayı önplana çıkarıyoruz: Emperyalizmin mazlum halklara yönelik işgal ve katliamlarını sürdürmesi ve yaşadığımız coğrafyada işçi ve emekçilerin her geçen gün yeni saldırılarla karşı karşıya kalmaları. Bunun karşısına ise mevcut kazanımların mücadele ve birlikte korunacağını öne çıkarıyoruz. Bunları yaparken de 1 Mayıs’ın nasıl kazanıldığını anlatan enternasyonel görevleri de unutmamak gerekiyor. Taksim’de şehit olan 35 kişiyi ve Türkiye gerçeğini anlatıyoruz. İşyeri komitelerimiz sorumluluklarını ve görevlerini biliyorlar. Afiş ve bildiri çalışmalarımızı, 1 Mayıs’a çağrı yapan bez afişlerimizi İstanbul’un birkaç yerine asmayı düşünüyoruz. Bu çalışmaları ajitasyon ve propaganda süreci olarak görüyoruz. Son bir haftayı ise katılımı örgütleme haftası olarak görüyoruz.

- Birleşik, kitlesel, devrimci 1 Mayıs için bundan sonraki süreçte neler yapılabilir?

1 Mayıs iki farklı yerde olursa açıkçası bu en çok bizim işimizi zorlaştırır. Konfederasyon merkezleri işçiler içerisinde etkililer ve işçilerin geri yanları üzerinden hareket edeceklerdir. Bir tarafta izinli bir

tarafta izinsiz kutlama olması, devletin de her gün yaptığı propaganda vb. işimizi zorlaştıran diğer yan olur. Biz, şube olarak Türk-İş içerisinde buna karşı duracak şubelerden biri olduğumuzu düşünüyoruz. Konfederasyonumuz dışında bir eylemi tüm bunlara rağmen biz içimizde tartışabiliriz. Ancak böyle bir tartışma tek başına yararlı ve doğru bir tartışma değil. Çünkü bizim için bugünkü asıl mesele birlikte ve ortak yapabilmektir. Kendi içimizdeki dinamikleri en son noktaya kadar kullanmak istiyoruz. Bu süre tükendiğinde yani netleştğinde bizim için belki yeni bir tartışma başlayacaktır. Biz bundan önce böyle bir tartışmayı kendi kitlemiz içinde yapmak istemiyoruz. Çünkü bu tartışma ayırıştırıcı tartışmadır. Konfederasyonlar zaten bunu yapıyorlar. Türk-İş içerisindeki ilericilerin işi gerçekten zor. Bizim dışımızdaki konfederasyonlarda yer alan ilerciler sendikaların burada bahsettiğim anlayışla ortak bir yerde durulabilmesi için çaba sarfetmesi gerekiyor. 1 Mayıs’ın ortak ve birlikte yapılması için çok özel çaba sarfedilmesi gerektiğini düşünüyorum.

- Son olarak 2007 1 Mayıs’ına dönük olarak söylemek istedikleriniz nelerdir?

DİSK’in 1 Mayıs’la ilgili açıklamasını dinlerken kaygılandım. DİSK “Biz işçilerimizle gideceğiz kimseye ihtiyacımız yok!” diyor. Bir ilerciler sendikacı için bu doğru bir ifade değildir. Bu ülkedeki tüm emekçilerin, emek dostlarının birlikte hareket etme gerçekliğini gözardı etmemeliyiz. 1 Mayıs’ın özel yanı da budur. 1 Mayıs sendikacıların, yani Süleyman Çelebi ve Salih Kılıç’ın 1 Mayıs’ı değildir, böyle de anlaşılmasın. DİSK, Taksim açıklamasını yaptığında bunun kimin üzerinden yapıldığını görebilmeliyiz. DİSK’in 1 Mayıs, Taksim gerçekliği yoktur. Taksim’e çıkabilme koşullarını ve tabanın gerçekliğini biz yıllardır söylüyoruz. DİSK ve Türk-İş’in ortak kutlamaya yönelik olmayan tavırlarını, benim ihtiyaçlarıma cevap verse bile reddediyorum. Benim aklımdaki, yüreğimdiki Taksim’i istiyorlarsa bile reddediyorum. Örneğin biz Belediye-İş olarak 2 bin kişiyle geleceğiz, 2 bin kişiyle orada olmak bizim 1 Mayıs’ın gerçek sahibi olduğumuzu göstermez. 1 Mayıs işçi ve emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Yani birlikte olacağız, dayanışacağız ve mücadele edeceğiz.

Lübnan’da iç savaş kışkırtıcıları işbaşında!

ABD-İsrail ikilisinin Ortadoğu’daki direniş odaklarını kırabilmek uğruna hiçbir vahşetten kaçınmadıkları artık herkesin malumudur. Bu gözü dönmüş kudurganlığın en bariz örneklerinden birine, İsrail ordusu geçen Temmuz-Ağustos aylarında Lübnan’ı 35 gün süreyle bombaladığında tüm dünya tanık olmuştu.

Lübnan saldırısı, İsrail savaş makinesine ummadığı bir darbe indiren Lübnan direnişinin tasfiye edilmesinin sanıldığı kadar kolay olmadığını, Washington ve Telaviv’deki savaş kurmaylarına da göstermişti. Siyonist ordunun yapamadığını BM’ye bağlı işgal gücüne havale eden ABD-İsrail ikilisinin, direnişi silahsızlandırma girişimleri bir kez daha hüsrana uğradı.

Her iki teşebbüsün fiyaskoyla sonuçlanması, direnişi etkisizleştirme arayışlarının terkedileceği anlamına gelmiyordu. Nitekim emperyalist/siyonist güçlerle bölgedeki soysuz işbirlikçileri, Hizbullah şahsında Lübnan direnişini etkisizleştirmek için, iç savaş kışkırtıcılığı dahil birçok sinsi teşebbüste bulundular. Ancak hiçbir teşebbüs, İsrail karşıtı direnişiyle kitle desteğini tüm Arap dünyasında artıran Hizbullah’ı güçten düşürmeye yetmedi. Son günlerde iç savaş kışkırtıcılığında gözlenen artış, gerici güçlerin Lübnan halklarını birbirine kırdırma hazırlığı içinde olduklarına işaret ediyor.

Son dönemde İngiliz basınında çıkan bazı haberlerde, haydutbaşı Bush’un, “CIA’ya bölgedeki İran nüfuzuyla mücadele çerçevesinde Hizbullah’a karşı gizli operasyonlar düzenlenmesine izin verdiği” bilgisi yer almıştı. Hizbullah liderleri de, neofaşist çetenin önde gelen ismi ve Bush’un yardımcısı olan Dick Cheney’in, “Hizbullah’a karşı gizli bir savaş başlatılması için emir verdiğini” dile getiren açıklamalarda bulunuyor.

Öte yandan İsrail ve bazı gerici Arap devletlerinin Lübnan’daki Amerikancı partilerin silahlı güçlerini eğittiğine dair bilgiler de Arap basınında yeralmaya başladı. İsrail dışında ülke adı telaffuz edilmese de, askeri eğitimin, İran’a karşı “ılımlı Sünni eksen” kurmakla görevlendirilen devletler tarafından verildiği sır değildir.

Bu kervana farklı bir cenahtan katılan gerici hükümetin başı Fuad Sinyora, suikasta kurban giden eski başbakanlardan Refik Hariri cinayetinin soruşturulması için “uluslararası mahkeme” kurulması için BM’den talepte bulunuyor. Amerikancı cephenin önde gelen isimlerinden biri olan Fuad Sinyora, bu daveti ile emperyalist güçlerin mücadelesi için “yasal” kılıf hazırlamaya çalışıyor.

Ülkeyi tükenişin kıyısına getiren uzun bir iç savaş dönemi geçiren Lübnan’ın böylesi bir tuzağa düşmesi, bu ülkede yaşayan halkların bir kez daha ağır bedeller ödemesi anlamına gelir. Buna karşın iç savaş kışkırtıcılığı esas olarak direnişi iç çatışmalarla yıpratmayı, mümkünse tasfiye etmeği hedefliyor.

Bu kirli hesapların öncelikli hedefi olan Hizbullah, iç savaş kışkırtmalarını deşifre edip halka açıklıyor. Hizbullah genel Sekreter Yardımcısı şeyh Naim Kasım’ın son günlerdeki demeçleri iç savaş kışkırtıcılarının kimliğine de işaret ediyor.

İngiliz *Guardian* gazetesine bir demeç veren Naim Kasım, ABD’nin Lübnan ordusunu zayıflatarak ve bazı grupları silahlandırarak Hizbullah’a karşı bir gizli savaş başlattığını ve bunun yeni bir iç savaşın doğmasına sebep olabileceğini söyledi. ABD’nin Hizbullah karşıtı gruplara ve Batı yanlısı hükümete yardım ettiğini vurgulayan Naim Kasım, “Lübnan hükümeti, ülkenin çeşitli yerlerinde muhtelif grupları silahlandırmakla meşgul. Bu, başbakanın bilgisi

dahilinde yapılıyor ve başbakana bağlı güvenlik birimleri de bu işi kolaylaştırıyor” dedi.

Arap devletlerinin suç ortaklığına da değinen Naim Kasım, Hizbullah’a bağlı “Nur” radyosuna verdiği bir demeçte ise, elde ettikleri kimi istihbarat bilgilerinin bazı Arap ülkelerinin “güvenlik bürosu” kılıfı altında, yönetimdeki bazı siyasi partilere bağlı gruplara silahlı eğitim verdiğini gösterdiğini belirtti.

Görünen o ki, ABD, İsrail, bazı gerici Arap devletleri ile Lübnan’daki Amerikancılar ittifakı, aynı planın uygulayıcıları durumundadır. Bu uğursuz planın başarısı halkların felaketi ile eşanlamlıdır. Bunun farkında olan Lübnan’ın direnişçi güçleri, iç savaşa izin vermeyeceklerini sık sık dile getiriyor. Önümüzdeki dönem, direnişçi güçlerin iç savaşı önlemede başarılı olup olmayacaklarını gösterecek.

Irak savaş araçlarının deneme alanı!

Kapitalizmin egemenliğini ilan etmesiyle birlikte devletler, birer savaş aygıtı olarak örgütlenen orduların tahkimine her koşulda öncelik tanımıştır. Özellikle 20. yüzyılda, bütçelerin önemli bir kısmını yutan savaş aygıtlarının silah donanımlarını geliştirmek, daha büyük yıkım ve katliamlar yapabilme yeteneklerini pekiştirmek yönünde harcanan çaba, teknolojik alanda görülen hızlı gelişimin itici gücü olmuştur.

Kapitalist-emperyalist devletlerin silahlanma yarışını çılgınlık boyutuna vardırmaları, yeni üretilen silahların denenmesini, yanısıra stoklanmış silahların da “tüketilmesi”ni zorunlu kılar. Zira kapitalistlerin karının garantiye alınması ancak metalar tüketildiği zaman mümkündür. Söz konusu meta silah olunca, bunların tüketilmesinin tek alanı savaşlardır. Bundan dolayı savaşların sürekli kılınması kapitalist barbarlık için vazgeçilmezdir.

Bir silahın, yani metanın alıcı bulması için, işlevinin ilgililere gösterilmesi gerekir. Öncesi bir yana, ikinci emperyalist paylaşım savaşından beri, ezilen halklar bu konuda açıkça kobay olarak kullanılmaktadır. Silah deneme örneklerinin en vahşi örneği ise, ABD emperyalizminin Japonya’nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerine 1945 yılı Haziran’ında atom bombası atmasıdır. O dönemden beri işgale uğrayan ülkelerin ezilen halkları, emperyalist güçlerin ürettiği yeni silahların deneme tahtası haline getirilmiştir. Tıpkı işgalin ardından ABD ordusunun Irak’ta yaptığı gibi.

Irak halkları üzerinde ne tür silahların denendiğini tam olarak bilmesek de, özellikle Felluce, Samarra gibi direnişçi kentlerde, işgal ordularının kimyasal silahlar kullandığı

bilinmektedir. Örneğin Felluce’de saldırı sonrasında fosforlu bombalarla yakılan sayısız ceset olduğu, hatta sokak köpekleri ve kedilerin de aynı şekilde yanarak öldüğü bölgeye giden doktor ve gazetecilerin tanıklığıyla ortaya konmuştur.

Bu alanda yeni adımlar atmaya hazırlanan Bush liderliğindeki savaş kundakçıları, yeni ürettikleri uçak ve helikopter karışımı bir savaş uçağını Irak’ta denemeye hazırlanıyor.

Belirtildiğine göre yeni geliştirilen savaş uçağı, uçak gibi düz hızlı ve uzun mesafeye gidebiliyor. “Osprey” kod adıyla Bell Textron-Boeing şirketi tarafından yapımı gerçekleştirilen bu uçağın en önemli özelliği kanat uçlarındaki motorun helikopter gibi işlev görmesi. Uçak ineceği zaman motor yukarı dönüyor uçak helikopter gibi iniyor ya da kalkıyor. Kalktıktan sonra kanat uçlarındaki motor yatay duruma geliyor ve bilinen pervaneli uçak oluyor.

Ortalama hızı 500 km, menzili ise 1200 km olan uçak, silahla donatıldığında saldırı uçağı oluyor. Emperyalist ordular bu uçağı ilk kez Irak’ta savaş alanına sürmeye hazırlanıyor. Uçağın öncelikle deniz piyadelerinin kullanımında olacağı, beklenen sonucun alınması durumunda, tüm işgal birliklerince de kullanılmaya başlanacağı bildirildi.

Emekçilerin ürettiği değerleri gaspetmek, bu değerleri ölüm araçlarına çevirmek, bu araçlarla insanlığın maddi, manevi ve beşeri birikimlerini yoketmek kapitalizmin en iğrenç görünümlerinden biridir. Kapitalizmin dünyayı büründürmeye çalıştığı bu çirkin suret, “Ya barbarlık içinde çöküş ya da sosyalizm” ikileminin günden güne yakıcı hale geldiğinin yalın göstergesidir.

Dünyadan...

Almanya: Telekom'da yaygınlaşan uyarı grevleri!

16 Nisan günü Telekom yöneticileri ile Ver.di sendikası temsilcileri tekel bünyesinde yapılması planlanan değişiklikleri görüşmek için dördüncü kez bir araya geldiler. Toplantının yapıldığı sırada Almanya'nın 15 eyaletinde Telekom'un servis bölümlerinde çalışan işçilerden 12 bini birkaç saatliğine iş bıraktı. Telekom ülke genelinde servis bölümlerinde çalışmakta olan 160 bin işçinin 50 binini servis toplulukları olarak ayırmayı hedefliyor. Yanı sıra mevcut 34,5 haftalık iş saatini 38'e çıkarmak ve ücretleri düşürmek de hedefler arasında.

Ayırmayı tartışma konusu yapmayacaklarını dile getiren şirketin personel şefi, tersi durumda toplu çıkışları gündeme getireceklerini ifade etti. Ver.di temsilcisi Telekom'un oyalama taktiği uyguladığını açıkladı. Şirket yöneticileri anlaşmaya varılmadığı durumda bölmeyi kendilerinin gerçekleştireceklerini söylediler. Sendikanın buna cevabı, grevleri yaygınlaştıracakları oldu. Bu adımla Telekom yılda 900 milyon Euro tasarrufta bulunmuş olacak.

Alman polisine dijital resimleri kullanma yetkisi

Alman Federal Hükümet ve Eyaletler Konseyi polise, soruşturmalarda pasaport alırken kayıtlara da geçirilen dijital resimlere herhangi bir sınırlama olmadan kullanabilmesi olanağını veriyor. Şimdiye kadar resimlerin yalnızca pasaportlara kaydedildiği, resmi makamların elinde olmadığı belirtilmişti. Yasa tasarısı sayesinde resmi dairelerin kişiye özel bilgilerin fişlenmesinde gerçekleri söylemedikleri ortaya çıkmış oluyor.

Yine hükümet 2005 yılında uygulamaya giren biyometrik pasaportlardaki dijital resimler aracılığıyla trafik suçlularını yakalamayı hedeflediklerini belirtmişlerdi. Ama gerçekte suç işledikleri iddia edilenlerin yakalanması amaçlanıyor.

Ayrıca daha önce pasaport dairelerinde kopyalanan parmak izlerinin polisin her zaman kullanabilmesinin sağlanması amaçlanıyor. Şimdiye kadar parmak izleri pasaportun tahsis edilmesinden sonra siliniyordu.

Alcatel-Lucent patronlarının kirli oyunları

Telefon ve internet teknoloji tekeli Alcatel-Lucent çalışanları, bir süreden beri birleşmenin sonucu olarak yeniden yapılanma programı çerçevesinde 12 bin işyerinin yok edilmesine karşı mücadele ediyorlar. Mart ortalarında Avrupa'nın her yerinden gelen 4 bin kişi Paris'te yürüyüş yaparak işten atılmaları protesto etmişti.

Tekel yönetimi her türlü kirli oyun ile mücadeleyi bastırmak istiyor. Bunun bir örneği olarak, 23 Mart'ta Avrupa işyeri işçi temsilcilerinin toplantılarında neler konuşulduğunu takip edebilmek için tercümanların bulunduğu rejı odasına bir hukukçu soktukları öğrenildi.

İspanya'da AB politikaları protesto edildi

Madrid'te onbinlerce tarım emekçisi 14 Nisan günü Avrupa Birliği'nin tarım politikalarını eleştirmek için alanlardaydı. 40 bin kişinin katıldığı gösteri Madrid merkezindeki Tarım Bakanlığı'nın önünde gerçekleşti.

Tarım işçileri Avrupa Birliği'nin tarım politikalarının yeniden ele alınmasını talep ediyorlar ve kendilerinin ürettikleri mallara biçtikleri fiyat ile alıcının ödediği fiyat arasında büyük bir uçurum olduğuna dikkat çekiyorlar.

Siemens'de 24 Nisan'da protesto eylemine çağrı

Siemens 1 Haziran'da araba yedek parçası üreten VDO'yu tekelden ayırmak istiyor. Almanya'da Metal Sendikası İG-Metal böylece 4 bin işçinin işten atılacağını açıklamıştı. Buna karşı İG-Metal Sendikası 24 Nisan tarihinde tüm VDO fabrika ve işletmelerinde protesto eylemleri yapacaklarını açıklarken halkı da protestocularla dayanışmaya çağırdı.

İngiltere'de gıda sektöründe grev

12 Nisan'da İngiltere'deki gıda ürünleri firması olan Grampian Country Food işletmesinde çalışan 1.400 işçi greve gitti. Firmaya ait 6 işyerinde işçilerin daha yüksek ücret, emeklilik ve daha iyi çalışma koşulları için başlattıkları grev 24 saat sürdü.

Vietnam'da tekstil işçileri grevde

Vietnam'da Thua Thien Hue kentinde Quinmax-International Comp firmasında çalışan 1.200 tekstil

işçisi, 13 Nisan'dan bu yana daha fazla ücret ve daha iyi çalışma koşulları için greve gittiler. İşçiler ücret artışının yanında emeklilik ve hastalık sigortasının da iyileştirilmesini talep ediyorlar.

Ekvadorlu emekçilerden ABD işbirlikçilerine referandum şamarı!

Seçim propagandasını ABD emperyalizmi ile neoliberal politikalara karşıtlık ekseninde geliştiren Rafael Correa, emekçilerin yaygın desteğini alarak Ekvador Devlet Başkanlığı'na açık ara oy farkıyla seçilmişti. Seçimler öncesinde Correa'nın temel vaatlerinden biri Kurucu Meclis oluşturmaktı. Ancak kongre çoğunluğunu elinde bulunduran gerici partiler, yeni devlet başkanının Kurucu Meclis oluşturma girişimine cepheden karşı çıkarak engellediler.

Washington destekli gerici partilerin hücumu geçmesi Correa'yı tasarılarından vazgeçirmeye yetmedi. Sermaye blokuna karşı emekçilerin desteğine başvuran yeni başkan, referanduma başvurarak sermaye partileri karşısındaki konumunu güçlendirme yoluna gitti. Militan kitle eylemleriyle on yılda sekiz devlet başkanı kovan Ekvadorlu emekçiler, bu sefer kendilerine verdiği sözleri yerine getirmeye çalışan Correa'yı destekledi.

Anayasayı yeniden yazacak özel bir Kurucu Meclis'in oluşturulmasına karar vermek için sandık başına giden Ekvador halkının, resmi olmayan sonuçlara göre yüzde 75'i Correa'nın tasarısına destek verdi. Halihazırdaki kongreyi devre dışı bırakacak olan Kurucu Meclis kararının onaylanması, sistemde ekonomik, siyasi, hukuki reformlar yapmaya hazırlanan Correa yönetimine verilen desteğin boyutunu da bir kez daha ortaya koymuş oldu.

"Referandumdan ikna edici bir zafer elde edememesi" durumunda istifa edeceğini ilan eden Correa, sonuçların genel çerçevede belli

olmasından sonra televizyonlardan Ekvador halkına yaptığı teşekkür konuşmasında, Dünya Bankası'na uyarıda bulundu ve "hükümetine baskı uygulamaya kalkışılırsa Banka'nın temsilcilerini sınır dışı edeceğini" söyledi.

Hazırlanacak anayasada "ülke kaynaklarının millileştirilmesi, ulusal borçlar üzerinde yeniden çalışılması ve 2009'da anlaşma süresi dolacak olan Amerikan üssünün kapatılması" gibi önlemlerin alınması öngörülüyor. Bir süre önce eğitim, sağlık gibi sosyal harcamaları ülkenin dış borç ödemelerinin önüne geçireceğini açıklayan Correa, ABD ile serbest ticaret anlaşmasına karşı olduğunu da vurgulamıştı.

Durumdan tedirgin olan Ekvador'daki Amerikan işbirlikçisi "muhalefet" ise, referandumdan Correa'ya destek çıkması durumunda, "Kongre gücünün zayıflayacağını ve Correa'nın sınırsız yetkilere sahip olacağını" öne sürüyorlar. Zira bir takım soysuzların seçim oyunuyla başa geçmesi, İMF ve patronlar "demokrasisi"nin karakteristik özelliğidir. Gerçi bu "orta oyunu" kepezeliğine en az katlananlar, on yılda sekiz devlet başkanını alaşağı edip kovan Ekvadorlu emekçiler olmuştur.

Toprak reformu, petrolün kamulaştırılması gibi vaatlerde de bulunan Correa, sözlerinin arkasında durduğu ölçüde, emekçilerin desteğini almaya devam edecek. Ancak köklü dönüşümler talep eden Ekvadorlu emekçilerin beklentilerinin burjuva sınıfları fazlasıyla rahatsız edecek nitelikte olması, sorunları daha karmaşık, sınıf çatışmalarını daha keskin bir boyuta taşıyacaktır.

Filipinler Komünist Partisi’nin kurucusu ve yıllardır Filipin devletiyle sürdürülen barış görüşmelerinde Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi’nin politik baş danışmanı olan Prof. Jose Maria Sison ile konuştuk...

“Filipin halkının haklarını ve çıkarlarını savunduğum için kovuşturmaya uğruyorum”

- Yıllardır ABD’nin terörist listesindesiniz.

ABD’den sonra, nihayet AB de sizi terörist listesine aldı. AB’nin sizi terörist listesine alması dünyadaki gelişmelerin bir ürünü. Bu karara tepkiniz nedir ve bu kararın anlamı üzerine neler söylemek istersiniz?

Ayrıca, Hollanda hükümeti geçmişte Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi (NDFP) ile Filipin hükümeti arasında aracılık yaptı. Fakat şimdi sizi terörist listesine aldı. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

ABD ve Avrupa Birliği Konseyi’nin teröristler listesine alındım; çünkü, hem ABD hem de Manila hükümeti NDFP’ye Manila hükümetine teslim olması için baskı yapmak istiyor. Bu plan, ABD’nin kendi tekeli çıkarlarını dünya çapında genişletmek için yürüttüğü saldırı savaşları ve devlet terörizmi için 11 Eylül’ü bahane olarak kullanma geniş planının da bir parçasıdır.

NDFP ile Manila hükümeti arasındaki barış görüşmelerini kolaylaştıran üçüncü taraf olarak davranan bir hükümetin, beni Avrupa Birliği Konseyi’nin “terörist” listesine koyması gerçekten garip. Böyle yapmakla Hollanda hükümeti kendi itibarını düşürdü.

- Yıllardır Hollanda’da ikamet ediyorsunuz. Bu süre içinde siyasal kimliğinizden dolayı ciddi problemler yaşadınız. Deyim uygunsa bir ‘rehin’ konumundasınız. Biraz bu durumdan söz eder misiniz?

Beni bir “rehine” ile karşılaştırmakta haklısınız. Politik mülteci statüsüne sahip biri olarak tanınıyorum, ama bir mülteci olarak kabul edilmiyorum. Ne var ki, fiilen Hollanda’dayım ve kendimi, Avrupa İnsan Hakları Konvansiyonu’nun 3. Maddesi tarafından yasaklanan kötü muameleye uğratılma ve işkence görme riskine atmaksızın bir başka ülkeye gidemem.

Haklarım çiğneniyor ve baskıya, insanca olmayan aşağılayıcı davranışlara, yaşamıma yönelik tehditlere ve damgalamalara uğruyorum. 1986 yılında çıkarılan genel af’a askeri hapisaneden çıktığımdan bu yana, Filipinler’de, Hollanda’da veya dünyanın herhangi bir yerinde suç işlemedim. Ama, Hollanda, ABD ve Manila hükümetleri tarafından daima kovuşturmaya uğratıldım.

- AB’nin böyle bir karar alacağını bekliyor muydunuz?

Evet. Avrupa Birliği ve ABD yakın bağlaışık olan emperyalist güçlerdir. Onlar, dünyanın ezilen halklarına ve ilerici önderlerine karşı kolayca birleşirler.

- AB’nin bu kararı tam olarak neleri içeriyor? Bunun ABD’ninkinden farklı ne gibi yanları var? Ve bu karar, bundan sonraki yaşamınızı nasıl etkileyecek?

Avrupa Birliği Konseyi’nin beni “terörist” listesine koyan kararı; suçlu olarak soruşturmaya uğratılmam için herhangi bir temel neden olmamasına rağmen, benim, banka hesabımın dondurulması, çalışmamın engellenmesi, sosyal ödeneklerimin kesilmesi ve bana karşı kamu nefretinin kışkırtılması gibi cezalandırıcı yaptırımlara uğratılmam anlamına geliyor. Avrupa Birliği’nin kararı ABD’ninkiyle aynıdır. İnsan haklarımın çiğnenmesine karşı olanaklı olduğu kadar savaşmaktan ve dünya halkının dayanışma ve desteği için çağrı yapmaktan başka bir seçeneğim yok. Adalet ve özgürlük için savaşım uzun yıllardan beri yaşamımı etkiledi ve biçimlendirdi.

- AB karar aldığı zaman tepkinizin ne olduğunda söz eder misiniz? Bu karara karşı siz kişisel olarak ne yaptınız ve NDFP ne yaptı? Geleceğe ilişkin planlarınız nedir?

Avrupa Birliği Konseyi’nin beni “terörist” listesine alma kararı beni elbette kızdırdı. Avukatlarıma danıştım ve basın toplantısı düzenledim. Yurttaşlarımın ve bütün yabancı dostların desteğini almaya çalıştım. NDFP Görüşme Paneli ve Enformasyon Bürosu bana destek oldular.

Karara karşı Lüksemburg’daki Avrupa Adalet Mahkemesi nezdinde şikayette bulundum. Hala mahkeme kararını bekliyorum. Davayı kazanayım ya da kaybedeyim, Avrupa İnsan Hakları Konvansiyonu’nun 3. Maddesi’ne göre Hollanda’da kalma hakkına sahibim.

- Bu karara karşı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine bir başvuruda bulunduğunuzu biliyoruz. Başvurunuzun içeriği hakkında bizi bilgilendirir misiniz?

Avukatlarım ve ben, kararın, Avrupa Antlaşması ile diğer uluslararası konvansiyonlar ve antlaşmalara göre, demokratik haklarımı çiğnediğini savunduk.

- Dava açmaktaki amacınız neydi ve bundan ne gibi bir sonuç bekliyorsunuz?

Amacım kararın yasadışılığını ve haksızlığını teşhir etmektir. Kazanırsam cezalandırıcı yaptırımlar sona erdirilebilir. Hukuksal davayı kazanamazsam bile, bana karşı yapılan haksız davranışlara karşı konuşmaya ve politik olarak karşı çıkmaya devam edebilirim. Bu davayı açmasaydım, Avrupalı yetkililer beni kovuşturmaya uğratmada daha da serbest olurlar ve tek yanlı olarak, hukuka uygun davranmakla övünebilirlerdi.

- Sol hareketlerden, devrimci örgüt ve partilerden beklentileriniz nelerdir?

Bana karşı yapılan haksız ve baskıcı davranışlara karşı çıkmalarını ve beni savunan komitenin çağrılarına karşılık vermelerini bekliyorum. Bilgi yaymak, halkı harekete geçirmek ve kaynak yaratmak

için kampanyalar yürütebilirler.

- Son olarak bize ve bizim aracılığımızla dost parti ve örgütlere neler söylemek istersiniz?

Halkın bütün parti ve örgütlerini, adalet için savaşımını ve daha da önemlisi Filipin halkının ABD emperyalizmine ve onun bütün suç ortaklarına karşı ulusal kurtuluş ve demokrasi için yürüttüğü savaşımı olanaklı olan her yoldan desteklemeye çağırıyorum. Filipin halkının haklarını ve çıkarlarını savunduğum için kovuşturmaya uğruyorum.

Bu fırsattan yararlanarak destekleyenlere ve daha fazla destek verme konusunda kararlı olanlara teşekkür etmek istiyorum. Filipin halkının savaşımının diğer halkların emperyalizme ve gericiliğe karşı savaşımının ilerlemesine katkıda bulunması dilekleriyle...

“Filistinli tutsaklar yalnız değildir!”

Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği, 17 Nisan’da Taksim Tramvay Durağı’nda yaptığı açıklama ile İsrail cezaevlerinde bulunan Filistinli tutsakların serbest bırakılmasını istedi.

17 Nisan 1975 tarihinde siyonist işgale karşı direnen Filistinliler’in İsrail cezaevlerine konulması üzerine Filistin Ulusal Meclisi tarafından ilan edilen “17 Nisan Filistinli Tutsaklarla Dayanışma Günü”nde yapılan açıklamada, “Kahrolsun emperyalizm ve siyonizm! Filistinli tutsaklar serbest bırakılsın!” pankartı açıldı. Yapılan açıklamada, Filistin halkının emperyalizme karşı yıllardan beri sürdürdüğü mücadeleye dikkat çekildi ve bugün İsrail cezaevlerinde 10 bin Filistinli tutsağın bulunduğu belirtildi. “Bugün sesimizi Filistin halkının sesiyle birleştiriyoruz. Filistinli tutsakların özgürlüklerine kavuşmaları için dayanışmayı büyütmeye çağırıyoruz” denildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

“Filistin’de intifada Irak’ta direniş kazanacak!”, “Filistin halkı yalnız değildir!” sloganlarının atıldığı açıklamada “İsrail-Türkiye işbirliğine son!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” dövizleri açıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Saldırganlığın “dayanılmaz” sınırsızlığı!

M. Can Yüce

Mesut Barzani El Arabiya Televizyonuna bir demeç verdi. Özel savaş aygıtı, bütün kurum, kuruluş ve çevreleriyle harekete geçti. Akıl almaz bir özel savaş kampanyası yürüttüler, yürütmeye devam ediyorlar... Çok açık ki, M. Barzani’nin demeci sadece bir bahane, öteden beri hazırlıkları süren saldırı planı için bir “fırsat” işlevini gördü...

TC’nin esas amacı çok geçmeden ortaya çıktı: Hükümet, Irak hükümetine “sert” bir nota verdi. Bu notada, PKK’ye karşı etkin önlemlerin alınması isteniyor ve bunların belli bir süre içinde gerçekleştirilmesi gerekliliği vurgulanıyor. Ardından yapılan MGK toplantısında “ekonomik, politik ve diğer önlemlerin” devreye sokulacağı vurgulandı. “Diğer önlemler”den askeri müdahalenin kastedildiği yorumları yapıldı. TC’nin esas niyetini ise Genelkurmay Başkanı, bugün (12 Nisan 2007) yaptığı basın açıklamasında dile getirdi: “Askeri olarak Kuzey Irak’a müdahale yapmak gerekir. Bu faydalıdır da. Ama bunun için siyasi irade, Meclisin kararı gerekir”! Böyle bir müdahalede başarılı olacaklarını belirten Büyükanıt, bu tutumunu Güneydeki devletleşme, Irak’ın üçe bölünmesinin neredeyse kaçınılmaz hale geldiği yönündeki algılamasına dayandırıyor. “Türkiye tarihinin en riskli ve tehditlerin en ağır olduğu bir dönemden geçiyor” değerlendirmesi, bu algılamının en özlü ifadesi oluyor.

Askeri bir işgal harekâtını yapabilirler mi? ABD buna izin verir mi? Bu soruların yanıtı bir yana, Güney Kürdistan’ı ortadan kaldırma isteminin bu kadar açık, kesin ve net olarak konulması, sömürgeci yönetimin saldırganlıkta ne denli sınır tanımadığını bir kez daha ortaya koydu.

Saldırganlık salt söz ve psikolojik savaşla sınırlı değil; öteden beri Kürdistan’a askeri yığınak yapılmakta, kapsamlı ve çok yönlü operasyonlar gerçekleştirilmektedir. PKK bahanesine, bu kez, M. Barzani’nin demeçleri eklendi. Bu bahanelerle kamuoyu oluşturulmakta, ırkçı-şovenizm hareketi derinleştirilmeye çalışılmaktadır. Bir kez daha ortaya çıktı ki, Türk devleti, Güneyde ayaklar altına alınan, kafasına çuval geçirilen “kırmızı çizgileri”ni yeniden canlandırma, kaybettiği mevzileri yeniden ele geçirme ve mümkün olursa Güneydeki devletleştirmeyi ortadan kaldırma hesabı içindedir.

Mesut Barzani ne demiş ki bu kadar saldırganlaştılar, dört bir yandan psikolojik ve diplomatik baskıları yoğunlaştırdılar? Mesut Barzani, “TC Kerkük’e ve Kerkük’teki gelişmelere karışmasın, Güneye müdahale etme girişiminde bulunmasın. Eğer bu saldırgan politikasına devam ederse buna karşılık biz de Kuzey Kürdistan’a, Diyarbakır’a müdahale ederiz” anlamında sözler etmiştir. Ama TC, yüzyılların sömürgeci ve imparatorluk kökenli bir devlet olmanın verdiği pervasızlıkla hareket ediyor, her türlü saldırı ve müdahale hakkını kendinde görüyor, hem de dokunulmaz bir hak olarak... Bu saldırganlığı hatırlatıldığında ya da benzer bir karşılığın verilebileceği söylendiğinde ise zıvanadan çıkıyor...

Kuşkusuz bu, nedensiz değildir; salt sömürgeci, “beyaz adam” kibrinden kaynaklanan bir tutum değildir. Esas olarak bu saldırganlıkları, sömürgeci saltanatlarının karşı karşıya kaldığı tehlikenin algılanmasından ve sömürgeci imha ve inkârcı sistemi ödünsüz sürdürme anlayışından kaynaklanıyor.

Bu noktada bugün gerçekleştirilen Genelkurmayın basın toplantısından söz etmek gerekir. Büyükanıt, birçok temel konuda devletin, özel olarak onun temel

Büyükanıt’ın basın toplantısında Kürtlerin ulusal istemlerini ve bu konudaki görüşlerini “ırkçı milliyetçilik” olarak damgalaması, yine Türkiye’de yükseltilen ırkçı şovenizm dalgasını, linç girişimlerini ise “milli hassasiyet”, ‘halkın meşru tepkisi’ olarak değerlendirmesi ilginçtir ve bu, ipuçları ortaya çıkan kontrgerilla operasyonlarının yaygınlaşacağı mesajı olarak okunmalıdır. Bu, yine, birçok ilde kurulan ve emekli askerlerin yönetimindeki derneklerin işlevinin ne olduğunu ve bunların arkasında kimin olduğunu göstermektedir.

iktidar odağı konumundaki ordunun gözüyle, stratejik sorunlarını irdeledi, görüş ve politikalarını anlattı. 4-5 ana başlık altında toplanan bu konuşmanın bütün noktalarını bu kısa yazımızda değerlendirmeyeceğiz; daha çok Kürdistan ile ilgili noktalara vurgu yapmak istiyoruz. Bir kez daha açıkça ortaya konuldu ki, TC için en temel konu, en stratejik mesele, hatta devlet için yaşamsal değerdeki konu Kürdistan sorunudur! Kürdistan sorununu parçalı olarak değil, bir bütün olarak, bütün bağlantılarıyla birlikte ele alıyor ve politikalarını bu kavrayış üzerine kuruyorlar. Bu bağlamda Güney Kürdistan’ın devletleşmesini, Irak’ın parçalanma olasılığını parçalı ve tek başına ele almıyorlar. Bu gelişmelerin genelde Kürdistan sorununa yapabileceği etkileri, ortaya çıkarabileceği sonuçları bir bütün olarak değerlendiriyorlar. Genelkurmay, 1991 I. Körfez savaşından sonra 36. Paralelin kuzeyinde “Güvenlikli Bölge” oluşturma politikasının yanlış olduğunu, bu konuda hata yaptıklarını açıklamaktadır. Bu “özeleştirinin” bir uzantısı olarak geçmişte KDP ve YNK ile geliştirilen ilişkilerin de yanlış olduğu itirafını yapmaktadırlar. Bu “özeleştir” ve itirafın tek bir anlamı var: **İnkârcı ve imhacı sömürgeci sistemden milim dahi şaşmamak, bundan taviz vermemek ve bu sistemi iç ve politika konularında değişmez bir öncelik olarak kabul etmek!**

TC Genelkurmayı, Irak’ın üçe bölüneceğine kesine yakın inanmaktadır. Sünni ve Şiiler arasında süren çatışmaların kan davasına dönüştüğünü, bu çatışmanın Kürtleri de içine alarak genişleyeceğini değerlendiren Genelkurmay, bu sürecin Irak’ın parçalanması ve dağılmasıyla sonuçlanacağını belirtmektedir. “Sünniler Kürtlere de saldıracak” varsayımını ileri sürerken Büyükanıt, kendilerinin dışındaki bir olasılıktan mı söz ediyor, yoksa kendilerinin özel savaş operasyonlarının başlayacağı mesajını mı vermek istiyordu? Özel savaş operasyonlarında Kontrgerillanın sayısız deneyimi var. Kürtlere karşı geliştirilecek kısırtıcı eylemlerin Sünnilere yıkılması olasılığını ciddi bir durum olarak görmek gerekiyor.

Büyüyecek bu çatışma ortamı, ABD için stratejik yenilgi ve giderek kaçış anlamına gelir. Bu, bölgesel ve uluslararası boşluk, “dengesizlik” ve kaos olarak değerlendirilecektir. İşte tam bu noktada TC, bu kaosa askeri müdahaleyi gerçekleştirmek için her açıdan kendisini hazırlamaktadır. Büyükanıt’ın basın toplantısını bu genel hazırlığın bir parçası olarak değerlendirmek gerekir. Yine Mesut Barzani ekseninde geliştirilen kampanyalar bu hazırlığa oturuyor. Güneye askeri müdahale ve işgal hesapları, “kaos ve kriz” algılanmasına dayandırılmak isteniyor. Bu hazırlığın bir parçası olarak içe dönük ırkçı-şoven harekete ivme kazandırma, inkârcı sistemdeki ödünsüz ısrarı vurgulama ve iç iktidar hesaplaşmasında bütün bu etkenleri kullanma ve merkezi konumunu güçlendirme çabaları da okunabilir ve sürekli olarak yürütülmektedir.

Irak’ta kaos senaryolarına dayalı işgal hazırlığı, bunun siyasal, psikolojik, hukuksal temellerini geliştirme çabaları, aynı zamanda iç iktidar hesaplaşmalarını da içine alıyor. Dolayısıyla Büyükanıt’ın basın toplantısında dile getirilen görüşler bir bütündür ve iktidar hesaplaşmalarına dönük sözleri de bu bütünsellik içinde bir anlam kazanıyor. Denilen şu: “Türkiye tarihinin en büyük tehlikeleriyle karşı karşıya, bu tehlikeleri etkisiz hale getirmek için güçlü bir stratejiye ve iktidara sahip olmak gerekiyor. Bu vizyona ve güce biz sahibiz, bütün kurum ve kuruluşlar, devlet unsurları bu gerçekliğe göre kendisini ayarlamalıdır!” (Bu konuyu başka bir yazıda değerlendirmek istiyoruz. Şimdi Kürdistan sorunu konusundaki değerlendirme ve politik-askeri hazırlıklarına ilişkin değerlendirmemizi tamamlamak durumundayız.)

Büyükanıt’ın basın toplantısında Kürtlerin ulusal istemlerini ve bu konudaki görüşlerini “ırkçı-milliyetçilik” olarak damgalaması, yine Türkiye’de yükseltilen ırkçı şovenizm dalgasını, linç girişimlerini ise “milli hassasiyet”, ‘halkın meşru tepkisi’ olarak değerlendirmesi ilginçtir ve bu, ipuçları ortaya çıkan kontrgerilla operasyonlarının yaygınlaşacağı mesajı olarak okunmalıdır. Bu, yine, birçok ilde kurulan ve emekli askerlerin yönetimindeki derneklerin işlevinin ne olduğunu ve bunların arkasında kimin olduğunu göstermektedir. Büyükanıt, aynı toplantıda, döne döne Anayasada belirtilen devletin nitelikleri ve uniter yapısının değişmezliğini, bu konuda hiçbir tavizin verilmeyeceğini vurguladı.

Kısacası, TC, Güneye kapsamlı bir müdahale hazırlığındadır. Bu hazırlık “kaos senaryoları”na dayandırılmak istenmektedir. Aslında kendisi de bu kaos sürecinin etkin bir bileşeni konumundadır. Bu anlamda bir yanda içte ve dışta PKK varlığına, bahanesine ihtiyacı var, bölgede ise kaosu derinleştirecek eylemlere... Güney Kürdistan yönetimi ile ilişkileri normalleştirmek yerine tanımama ve gerginlik politikası da bu “kaos” senaryosunun etkin parçalarıdır. Yine bu bağlamda ABD ile var olan çelişkilerin “akıllıca yönetilmesi” de bu “kaos” senaryosunun bir parçasıdır. “Irak’ın bütünlüğü bir hayal, Güney Kürdistan ise bir gerçek... O halde yapılacak tek şey var, bu süreci bir kaos biçiminde derinleştirmek ve bunu müdahalenin temel bir gerekçesi yapmak gerekir”. Kaos teorisi ve askeri işgal hazırlıkları bu temel algıya ve gerekçeye dayandırılmak istenmektedir!

TC’nin hazırlıkları ve günlük olarak yürüttüğü politikalar çok açık ve Kürt halkının geleceği açısından koyu bir karanlık ve imha anlamına geliyor. Peki, Kuzey Kürtlerinin buna bir yanıtı var mı, bu konuda bir vizyonu, bir stratejisi var mı? Her yurtseverin bu sorular üzerinde derinlemesine düşünmesi kaçınılmazdır!

12 Nisan 2007

6. Bir-Kar Gençlik Kampı başarıyla gerçekleşti...

“Yeni bir dünya, yeni bir kültür için!”

Geçen yıl verilen aradan sonra, Almanya’da her yıl paskalya tatilinde düzenlediğimiz bir haftalık gençlik kampının altıncısını bu sene orta Almanya’da küçük ve şirin bir kasaba olan Montabaur’da gerçekleştirdik.

“Yeni bir dünya, yeni bir kültür için! Gerçekçi ol, imkansızı iste!” sloganıyla düzenlediğimiz kampımıza, çoğunluğu Almanya olmak üzere, yaklaşık 60 kişi katıldı. Katılımcı gençlerin ağırlıklı olarak 14-25 yaş arası gençlerden oluşması kampımıza baştan bir dinamizm katarken, azımsanmayacak sayıda gencin ilk defa katılıyor olması da ayrıca bir olumlulukt.

9-14 Nisan tarihleri arasında gerçekleşen kampımızın oldukça yoğun bir programı vardı. Zaman darlığından dolayı gerçekleştiremediğimiz bir iki planlama dışında programımızı başarıyla gerçekleştirdik.

Kamp programımız, seminerler (Uyuşturucu ve gençlik, Paralı eğitim, Yoksulluk ve çocuklar, Küresel ısınma, Toplumsal yozlaşma ve gençlik), kültürel-sanatsal faaliyetler (müzik, tiyatro, şiir, folklor), kitap tanıtımı (Baba yabancı ne demek? ve Martı), film gösterimi, sportif etkinlikler, kamp tv., ilk defa bu kampta çıkardığımız Kamp gazetesi ve resim sergisinden oluşuyordu. Yoksulluk ve çocuklar konulu resim sergisi kampın başından sonuna kadar açık kaldı.

Kampımız, bütün katılımcıların gelmesinden sonra yapılan tanışma toplantısı ile başladı. Aramızda çok sayıda yeni arkadaşın olması tanışma toplantısını daha bir anlamlı kıldı. Toplantıda beş gün boyunca kampı yönetecek olan kamp komitesi seçildi. Komiteye yeni gençlerin seçilmesi olumluydu. Ardından, beş gün boyunca çalışarak ürünlerini son gün yapılacak olan final gecesinde sunacak olan kültür-sanat kolları oluşturuldu. Kampın ilk günü hep beraber çekilen halaylardan sonra sona erdi.

Kampın diğer günleri ise, gün başına bir seminerin yanı sıra, kültür- sanat çalışmaları, spor saati, akşamları ise kitap tanıtımı, film gösterimi veya çeşitli yarışma programları ile geçirildi.

Kampımızın en politik ve eğitici etkinliklerinden biri olan seminerler bu sene gerek hazırlanış ve gerekse de sunuluş tarzı bakımından daha verimliydi. Sunumlarda daha fazla görsel malzemenin kullanılması, monologların kısa tutulması, en az bir

kez ara verilmesi, bazı seminerler öncesi hazırlanmış sorular üzerinden grup tartışmalarının yapılıp sonra bunların birleştirilmesi vb.yöntemler seminerlere ilgi ve katılımı arttırdı. Bazı genç arkadaşların ilk kez bir seminer sunmalarına rağmen son derece başarılı bir performans sergilemeleri sevindiriciydi ve bu ileriye dönük bir kazanım oldu bizim için.

Genel organizasyon bakımından ciddi bir problemle karşılaşmadan kampımızı bitirdik. Bunda kamp komitesinin ciddi, disiplinli ve yaratıcı çalışmasının önemli bir payı var. Mesela odaların düzeni konusunda geliştirdikleri puanlama ve ödüllendirme yöntemi sayesinde düzen ve temizlik kolayca sağlandı. Bunun yanı sıra herkesin işlevli olabileceği şekilde görev ve sorumluluk alması da kampımızın disiplinini sağlayan bir diğer temel etken oldu.

Gençlerin kısa sürede birbirleriyle kaynaştıkları kampımıza baştan sona dostluk, kardeşlik ve paylaşım duyguları hakim oldu. Bu atmosferin kendisi, gençliğin yaratıcılığı ve dinamizmiyle birleşince çok güzel ve yaratıcı ürünler çıktı ortaya.

Kampımızı, her zaman olduğu gibi, son gün olan Cuma günü yaptığımız ‘final gecesi’ ile sonlandırdık. Bir haftalık kolektif emeğin ürünlerinin sergilendiği ‘final gecesi’ kamplarımızda heyecanın doruğa çıktığı anlar oldu hep. Bu final gecemiz de, birlikte üretmenin

ve paylaşmanın sevinç, mutluluk ve heyecanına tanıklık etti bir kez daha.

Tüm devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başlayan gecede, kısa sürede hazırlanmasına rağmen hepsi de birbirinden başarılı olan, tiyatro, müzik, folklor ve şiir gösterimleri yapıldı. Bu sunumlardan özellikle tiyatro gösterisi büyük beğeni topladı. Devrimci gençlik önderleri ile Che’yi anlatan ve yoksulluk ve çocuklar konulu iki dia gösterimi yapıldı. Ödül töreninde, kamp boyunca yapılan yarışmalarda ve turnuvalarda hak edenlere ödülleri verildi.

Bu sene ilk kez kamp programımıza aldığımız kamp gazetesi çalışmaları oldukça başarılıydı. Baskı olanağı olmadığı için, bir haftalık gazete sinevizyon yoluyla tanıtıldı.

Final gecesi, her zaman ilgi ve heyecanla izlenen ve aynı zamanda kampımızın en renkli bölümü olan Kamp TV’nin bir haftalık yayınlarından kesitlerin izlenmesiyle sona erdi. Final gecesinin sonunda gençlerin gözlerindeki mutluluk ve parıltı görülmeye değerdi. Geceye, özellikle kamp yerine yakın şehirlerde oturan gençlerin aileleri de katılarak izleme olanağı buldular. Onların da kampımız hakkındaki değerlendirmeleri oldukça olumluydu.

6. Bir-Kar Gençlik Kampı, arzu ettiğimiz katılımı sağlayamasa da, diğer her yönden oldukça başarılı, nitelikli ve amacına hizmet eden bir kamp oldu. Gençlik kamplarının bizim gençlik çalışmasında her zaman bir yeri ve işlevi oldu. Yeni-eski tüm katılımcıların oldukça memnun ayrılmaları bizim için en önemli kazanımdır.

Şimdi bu kazanımlarımıza yaslanarak ve başarılı bir kamp gerçekleştirmenin verdiği moral ve motivasyonla yerellerden başlayarak gençlik çalışmasında daha ileri adımlar atmanın zamanıdır. Zira Almanya’da ve Avrupa’da gençlik, işsizlik, yoksulluk, geleceksizlik, ırkçılık, meslek yeri bulamama, eğitimsizlik ve geleceksizlik gibi sorunları günden güne daha fazla hissetmektedir. Gençlik henüz çok örgütsüz olsa da, onu örgütlemek için her zamankinden daha çok sebep ve malzemeye sahibiz bugün.

Yeni bir dünya ve yeni bir kültürü yaratmak mümkün. Yeter ki gerçekçi olalım ve hayallerimizi gerçekleştirmek için mücadele edelim. Gençlik kampımız bunun küçük bir kanıtı oldu.

Önder Babat’ı anma etkinliği

3 yıl önce Beyoğlu’nda kafasından kurşunlanarak katledilen Devrimci Hareket dergisi çalışanı Önder Babat’ı anmak için, 14 Nisan günü “İkinci Büyük Buluşma” adı altında bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

Önder Babat Kültür Merkezi adına yapılan konuşmada; kapitalizmin milyarlarca insanı yoksulluğa sürüklediği, emperyalistlerin ülkeleri işgal ederek milyonlarca insanı katlettikleri ve tüm kötülüklerin kaynağı olan kapitalizme karşı mücadele etmek gerektiği vurgulandı. Devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı ve Önder Babat’ın devrimci yaşamı ve kimliği anlatıldı.

Ardından Önder Babat Kültür Merkezi Müzik Topluluğu ve Fuat Saka marş ve türküler söylediler. Hakan Yeşilyurt ve Ali Asker’in

söylediği türkülerden sonra etkinliğin ilk yarısı bitti.

Etkinliğin ikinci yarısında sinevizyon gösterimi yapıldı. Önder Babat Çocuk Korosu ve Diyarbakır Sur Belediyesi Çocuk Korosu çeşitli dillerde türkü ve şarkılar söyledi. Etkinlik Kardeş Türküler ve İlkay Akkaya’nın söylediği türkü ve marşlarla sona erdi.

Etkinlikte “Önder Babat yoldaş ölümsüzdür!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Kızıldere son değil, savaş sürüyor!”, “Mahir, Hüseyin, Ulaş kurtuluşa kadar savaş!” “Devrim için tek yol Devrimci Yol!”, “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı. Etkinliğe 3500 kişi katıldı.

Mücadele Postası

Tuzla Konaşlı’da yıkım...

Tuzla’nın Aydınli Beldesi’ne bağılı Konaşlı Mahallesi’nde, Tuzla Belediyesi ekipleri, kaçak olduğı gerekçesiyle üç evi yıktı. Yıkım sırasında belediye görevlileri ile mahalleli arasında arbede yaşandı. Üç kişi yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

Mahalle halkı, daha önceden kendilerine bir bilginin verilmediğini ve 20 yıldır oturdukları mahallede emeklerinin hiçe sayıldığını söyleyerek yıkıma tepki gösterdiler.

Konaşlı Mahallesi’nin sanayi bölgelerine ve hava alanına yakın olması nedeniyle Kentsel Dönüşüm kapsamına alındığını dile getiren mahalle sakinleri, belediye binasını da kendi evleri gibi imarının olmadığını iddia ettiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Çam-Der pikniğinden gözlem

Çam-Der olarak 15 Nisan günü bir piknik düzenledik. Sabah derneğin önünde toplanmaya başladık. Piknik alanına vardığımızda arkadaşlarımızla yardımlaşarak kahvaltımızı yaptık. Hep birlikte top oynadıktan sonra iki gruba ayrılarak soru yarışması yaptık. İki grup da sorulara doğru cevaplar verdi. Daha sonra iki arkadaş bağlama çalarak türkü söyledi. Bizler de onlara eşlik ederek hep birlikte marşlarımızı söyledik.

Bir taraftan da arkadaşlarımız öğle yemeğini hazırlıyorlardı. Bizler de yardım ettik ve hep beraber masaları hazırladık. Yemekten sonra tekrar biraraya gelerek 1 Mayıs üzerine konuştuk. Konuşmalarda 1 Mayıs 77’de Taksim Meydanı’nda 37 işçinin katledilmesine değinildi. Bir yoldaşımız söz alarak İzmir’in pilot bölge olduğunu, sağlık ocaklarının kapatılacağını anlattı. Bizler de hep birlikte olursak sağlık ocaklarını kapatamayacaklarını söyledik. 1 Mayıs’a katılarak sağlık ocaklarımızı kapatamayacaklarını haykırılım dedik.

Ardından hep beraber halaylarımızı çektik.

Pikniğimizin hem katılım hem de içerik olarak iyi geçmesi bize moral verdi. Derneğe geri döndüğümüzde durum değerlendirmesi yaptık. Arkadaşlarımıza piknik hakkındaki düşüncelerini sorduk. Hepsisi de güzel geçtiğini söyledi. Bu bizi daha da coşkulandırdı.

Buca’dan bir fırın işçisi

Barış Anneleri’nden oturma eylemi

8 haftadır Çarşamba günleri Galatasaray Lisesi önünde, İmralı’ya bağımsız heyet gönderilmesi talebiyle biraraya gelen ve 10 dakikalık oturma eylemi gerçekleştiren Barış Anneleri İnisiyatifi, 18 Nisan günü bu talebi bir kez daha dile getirdi. Galatasaray Lisesi önünde toplanan 60’a yakın Barış Annesi “Barış İçin Oturuyoruz 8. Hafta Barış Anneleri İnisiyatifi” pankartını açtılar. İmralı’ya bağımsız heyet gönderilme talebinin yer aldığı dövize polis tarafından izin verilmedi.

Oturma eylemine geçmeden önce inisiyatif adına kısa bir açıklama yapıldı. Açıklamada, “Toplumsal barışın sağlanması imkansız

değil!”, “Barış için çift taraflı ateşkes!” dövizleri taşındı. Açıklamaya EHP, ESP ve İHD de destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Türkiye’deki “demokrasi”nin sınırı ordu ile sınırlı!

Askeri savcılığın talimatı ile *Nokta* dergisinin İstanbul İncirli’deki bürosu 13 Nisan günü basıldı. Derginin son sayılarında yayınlananlar Türkiye’deki burjuva demokrasisinin ne menem bir şey olduğunu ortaya serdi.

Nokta dergisinin ülkemiz gündeminde epeyce tartışılan darbe hazırlıklarına ilişkin günlüğü yayınlaması, ardından “sivil toplum örgütleri ne kadar sivil?” gibi can alıcı bir soruyla birlikte bunun yanıtlarını deşifre etmesi, çizmeyi aşması anlamına geliyordu!

14 Nisan Cumhuriyet mitingi Atatürkçü Düşünce Derneği’nin çağrısı ile düzenlendi. Bu derneğin genel başkanı darbeci generallerden biri. Dolayısıyla, son dönemin en büyük kitle gösterilerinden biri devlet partisi tarafından organize edildi. Sivil toplum örgütlerinin ne kadar sivil olduğu çok net bir biçimde ortaya serildi. Aynı zamanda bu miting kitlelerin orta sınıf kesiminde asker hayranlığının ne kadar içselleştirildiğini gösterdi. Bu ülkede burjuvazinin bu kesimine devrimci misyonlar yükleyenler, bu görüşlerini son günlerin ışığında bir daha değerlendirmelidirler.

Askeri savcı *Nokta* dergisinden önce yayınladıkları haberin belgelerini istedi. Dergi yetkilileri basın kanununa dayanarak bu belgeleri vermeyi reddettiler. Bunun üzerine savcılıktan alınan arama emri ile kapıya dayanıldı ve arama kararının kapsamının çok geniş olduğu ortaya çıktı. Bütün bilgisayarların hard diskleri kopyalanarak alındı. Bir kez daha “basın özgürlüğü”nün sınırları ortaya serildi.

12 Eylül döneminde Nokta dergisinde çalışan köşe yazarlarından biri, bu olay üzerine bugün aynı zihniyetin ayakta olduğunu yazıyor. Oysa benzeri manzaralara devrimci-sosyalist basın sürekli maruz kaldığı halde bunun burjuva basında haber değeri bile olmuyor.

Yaşananlar toplumsal muhalefetin dibe vurduğu dönemlerde egemenler arası çelişki ve çatışmaların nerelere varabileceğini gösteriyor. İşçi sınıfı ve emekçiler cephesinden böylesi süreçler aynı zamanda umulmadık fırsatların açığa çıktığı dönemlerdir. Bu fırsatları en verimli bir şekilde değerlendirmeli, düzenin teşhiri ve kitlelerin aydınlatılması noktasında somut olgulardan yararlanmalıyız.

Esenyurt’ta jandarma terörü

Esenyurt’ta son dönemde jandarma terörü giderek tırmanıyor. Son olarak Bingöl kırsalında çıkan çatışmada yaşamını yitiren HPG gerillası Ramazan Kaplan’ın cenazesinin 17 Nisan günü Esenyurt’a, ailesinin evine gelmesiyle birlikte jandarma baskın düzenledi. Ailesinin taziye ziyareti için kurmuş olduğu çadıra belediye görevlileri eşliğinde iki defa el koyarak terör

estirdi.

Mahalle girişlerinde yapılan kimlik kontrollerinde yaklaşık 20 kişi gözaltına alındı. Mahalleyi abluka altına alan jandarma, Ramazan Kaplan’ın Esenyurt Mezarlığı’nda defnedilmesine izin vermedi. Bunun üzerine aile cenazeyi Altınşehir Mezarlığı’na götürdü.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

İlyas Aktaş Ankara’da anıldı...

14 Nisan günü Yüksel Caddesi’nde bir araya gelen DHP’liler, gerçekleştirdikleri eylemle geçen yıl Diyarbakır’da, 14 HPG gerillasının cenaze töreninde katledilen *Devrimci Demokrasi* gazetesi muhabiri İlyas Aktaş’ı andılar. BDSP, ESP ve Partizan’ın da katıldığı eylem, “İlyas Aktaş ölümsüzdür!”, “Devrimci basın susturulamaz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganlarıyla son buldu.

Kızıl Bayrak/Ankara

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

“Bizler siyasi kimlikleri, gelecek idealleri olan ve bu idealler doğrultusunda yaşayan insanlarız. Devletin bizleri teslim alıp/imha etmeye dönük planlarına karşı en önde durmak, ölümüne direnişin ilk gönülleri olmak bir onurdur bizim için. Kuşku duymuyorum ki tüm arkadaşlarımız ilk gönüllüler içinde olmayı istemektedirler”

Hatice Yürekli
TKİP Kurucu üyesi,
Ölüm Orucu şehidi

**Devrimciler ölmez,
devrim davası yenilmez!**